

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 30 / Haziran 1984 / 2.-DM

Metris ve Sağmalcılar Cezaevindeki Açlık Grevi Büyüyor!

ÖLÜM ORUCUNDA ÜÇ DEVRİMCİ ŞEHİT DÜŞTÜ!

Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinde, Nisan ayı içerisinde başlayan açlık grevi, 55. gününde 18 devrimcinin başlattığı ölüm orucuyla devam etmektedir. Ölüm orucuna başlayan devrimcilerin sağlık durumlarının giderek kötüleştiği ve hayatı tehlike içerisinde bulundukları bildirilmektedir.

Resmi makamlarca, şu ana kadar 3 devrimcinin şehit düştüğü itiraf edilmiştir. Ancak, bu resmi açıklamanın dışında da ölüm olaylarının olduğu gelen haberler arasında yer almaktadır. Açlık grevinde şehit düştükleri belirtilen devrimcilerin isimleri şöyledir: Dev-Sol üyesi Abdullah MARAL, Erdoğan ÇALLI ve TİKB üyesi Mehmet Fatih ÖKTÜLMÜŞ.

Türkiye ve Kürdistan'daki diğer bazı cezaevlerinde de tutukluların açlık grevine gittikleri, yoğun bir baskı ve işkenceyle karşı karşıya bulunan bu tutuklulardan da ölü ve yaralıların olduğu haberleri alınmaktadır. Cuntanın başkanı Turgut Özal'ın 19 Haziran tarihli basın toplantısında yaptığı açıklamadan da anlaşıldığı gibi, tüm cezaevlerini saran eylemler kamuoyundan gizlenmeye çalışılmaktadır. Özal, söz konusu basın toplantısında Elazığ cezaevinde de 1 kişinin hastahaneye kaldırıldığını itiraf etmek zorunda kalmıştır.

15 Haziran günü şehit düştükleri belirtilen Abdullah Maral, Erdoğan Çallı ve Mehmet Fatih Oktılmış adlı

devrimcilerin, cezaevinde geliştirilmek istenen teslimiyet ve ihanete karşı direnişçiliğin dayatılmasında önemli yerleri olduğu söylenmektedir. Cuntanın, işkence ve baskıların dozunu artırarak bir yanda yılmınlığı ve vaaadlerle ise teslimiyet ve ihaneti geliştirmeye çalıştığı günlerde hayatlarını ortaya koyarak, bu oyunları boşa çıkaran devrimcilerin, her an tehditle karşı karşıya oldukları bilinmektedir. Böyle bir dönemde yükselen bu direnişin anlamı, kamuoyu tarafından çok iyi kavranılmak zorundadır.

Faşist cunta, cezaevlerinde teslimiyeti yaygınlaştırarak direnişi boğmak istemektedir. Metris ve Sağmalcılar, bu girişimlerini yoğunlaştırdığı cezaevlerinden ikisidir. Son aylar içerisinde, her iki cezaevinde de uşaklaştırdığı hainler eliyle sürdürdüğü teslim alma çabalarını yoğunlaştıran cunta, baskı ve işkencelere hız vererek, tutuklular üzerinde yılmınlık yaratmaya çalışmaktadır. Dışarıda "demokrasiye geçiş" vb. propagandaları hızlandırırken, cezaevlerinde ise baskı ve zulmü yoğunlaştırmaktadır.

Son olarak çıkarılmak istenen "af" kanunundan da anlaşıldığı gibi, cunta, bu amacına ulaşmak için her yolu mübah saymakta, kendi kanunlarını bile çiğneyerek, ihanet ve teslimiyet teşvik için çok sinsi planlar geliştirmektedir. Cunta tüm girişim-

Devamı 19. sayfada

Parti Gerçekliğimizi Tüm Yönleriyle Kavrayalım ve Uygulayalım!

"Dönemin gereklerini tümüyle karşılayacak önemli başarıları peş peşe getirecek, örgütlenme, eylem ve çalışma tarzında her ailemizi kazandıracak, her kabile ve aşiretimizi ulusal direniş cephemizin bayrağı altında birleştirecek, bunlardan azami fedakarlığı yaratacak bir biçimde, tüm bu öğelerin kazanılmasını sağlayacak bir öncülüğün gerekleri yerine getirilmelidir. Öyle bir öncü ki, düşmanın tüm oyunlarını boşa çıkarabilmeli, ortaçağdan kalma tüm köhnemiş engelleri bir yumruk darbesiyle yere sermesini bilmeli, bunun gerekli kıldığı teorik-siyasi perspektif ve uyanıklığı göstermeli, dağın, ovanın nasıl kullanılacağını, şehir-köy çalışmasının, her birime nasıl girileceğinin, her kalenin nasıl fethedilebileceğinin, tüm

aile, kabile, köy, kent varlıklarımızın tek tek nasıl ele geçirilebileceğinin, bunun hangi plan, örgüt ve yöntemle mümkün olduğunun derin bilinci içinde olmalıdır. Bunun için edinilecek her özellik, bunun sıradan başarısı bile halkımızın acılarını dindirebilir ve özellikle de bugün bizden direniş bekleyen cezaevlerindeki Parti değerlerimizin umutlarını tazeleyebilir. Açık ki dönem devrimle fethedilmeyi gerektiriyor ve bunun için fatihler gerekiyor. Öyleyse fatih militanlar olmalı, büyük komutanlar, büyük siyasi önderler, büyük örgütleyiciler, büyük ajitator ve propagandacılar haline gelmeliyiz."

(YAZISI 10. SAYFADA)

ELAZIĞ ASKERİ CEZAEVİNDE AÇLIK GREVİ!

● Sömürgeciler, faşistler eliyle PKK'lı savaş esirlerini katletmeye hazırlanıyor!

Gazetemize ulaşan haberlere göre, Elazığ askeri cezaevinde tutuklu PKK'lı savaş esirleri Mayıs ayı sonunda açlık grevine girmiş ve eylemi halen sürdürmektedirler. Eylemin hangi gün başladığı ve katılanların sayısı hakkında henüz bir bilgi alınmamıştır. Eylemi kırmak amacıyla baskı ve işkencelerin akıl almaz boyutlara ulaştığı ve önder kadroların faşistlerle aynı hücrelere konularak onlar eliyle katledilmeye çalışıldığı da gelen haberler arasındadır. Sömürgeci-faşist cuntanın teslim aldığı hainler eliyle geliştirmek istediği teslimiyet ve ihanete karşı direnişi dayatan devrimcilerin başlattığı açlık grevinin, son dönemlerde had safhaya ulaşan sömürgeci-faşist baskıları ve tutuklulara cezaevi elbiseleri giydirilmek istenmesini protesto amacıyla da taşıdığı bildirilmektedir.

Devrimci tutukluların direnişini kırmak ve ihaneti yaygınlaştırmak amacıyla sömürgeciler özellikle 7 Şubatın başlayarak, Elazığ askeri cezaevindeki baskı ve işkence uygulamalarına hız vermişlerdir. Başvurdukları fiziki işkencelerin yanı sıra psikolojik işkenceye de ağırlık vererek devrimcilerin onurlarını ayaklar altına almakta, böylece onları ruhsuz, diren-

mesiz birer piyona çevirmek istemekteydiler. Bu amaçla, kendilerine asker muamelesi yaparak, sömürgeci cellatlara "komutanım" diye hitap etmeye, karşılarında "esas duruş'a geçmeye zorlamakta, bunlara karşı direnen devrimcileri tek tek veya toplu olarak sürekli işkencelere maruz bırakmaktaydılar. Ancak, her ne pahasına olursa olsun, inançlarının vazgeçmeyi reddeden PKK'lı savaş esirleri direnişleriyle sömürgecileri yenilgiye uğratarak, siyasi tutuklu olduklarını kabul ettirmişlerdir. İşkenceler altında çoğu sakat bırakılan devrimcilerin bu direnişlerini kırmak amacıyla sömürgeciler, onları aç-susuz bırakmakta, cezaevi kantininden, dışındaki fiyatların iki katı fiyatına satılan yiyeceklerle üzerlerinde amansız bir vurgun vurmakta, yakınları ve avukatlarıyla görüşmelerini engellemektedirler.

Devrimcilerin direnişçi ruhunu kırmak amacıyla sömürgecilerin başvurdukları bir diğer yöntem de, onlara tek tip cezaevi elbiseleri giydirmeye girişimiydi. Ancak, bunun kendilerini kişiselleştirerek teslim almanın bir adımı olduğunu bilen devrimciler şiddetle karşı çıkarak tek tip elbiseleri giymeyi redetmişlerdi. Bunun üzerine

bütün elbiseleri toplayan sömürgeciler, devrimcileri çırıl-çıplak bırakarak soğuk cezaevinde hastalıklara ve ölüme mahkum etmişlerdi.

Devamı 18. sayfada

İÇİNDEKİLER

Haber-Yorum
2-3

Kürdistan Halkının Dilinden Yaşam ve Mücadele
4-5

Provakasyon Çizgisini ve Provakatorleri Teşhir Edelim!
6-7

Ortadoğu ve Dünya
8-9

Parti Gerçekliğimizi Tüm Yönleriyle Kavrayalım ve Uygulayalım
10-11-12-13-14

Partizanın Mektubu
15

Abdulaziz Yıldızın Proleter Devrimci Ruhunu Mücadelemizde Yaşatacağız
20

EVREN-ÖZAL "AF"FI SOL'U TASFİYE PLANININ PARÇASIDIR!

TC ve Af;

Türkiye, Kürdistan halkları ve dünya kamuoyu TC'nin sergilediği bir iğrenç oyunla daha karşı karşıya bulunuyor. Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde on binlerce insan günlük işkenceler altında ölüme terk edilmiş, yüzlerce işkence tezgahlarında katledilmiş, onlarcası idam sehpalarında asılmış durumda iken, tüm bu cinayetlerini dünyanın gözleri önünde işlemeye devam eden cunta, kendi partilerinden birisinin eliyle verdiği bir yasa önergesiyle, tarihin belirli dönemlerinde sergilediği ve önemli sonuçlar da alabildiği "af" silahını yeniden eline almak istiyor. Son haftalarda giderek artan bir ilgiyle tartışması sürdürülen bu "af" olayının ne olduğunun bütün açıklığıyla kavranması, bu açıdan da büyük önem taşımaktadır.

Tüm bir toplum üzerinde ve özellikle de devrimci harekete karşı işkence, baskı ve katliamları dünya olusun ezme amacını vazgeçilmez bir görev olarak önüne koymuş olan Türk sömürgeci faşist burjuvazisi, bizzat ordu gücünü devreye sokmaktan, zor'la boyun eğdirmeye ve satın alma yollarına kadar her türlü yöntemi mübah saymaktadır. Yani kısaca; faşist cuntanın, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketini ve KUKM'nin hangi yolla olursa olsun tümüyle bir tasfiye amacı vardır. En açık biçimle cezaevlerinde görülen bu durum, ülke içinde ve dış alanlarda da bugün daha çok netleşmiş durumdadır. Devrimci gelişmeye karşı, örgütleri içten çöktürme, yılmınlığı ve bozgunculuğu geliştirme, provakasyona alabildiğine körükleme amaç ve uygulamaları hiç kimsenin dikkatinden kaçamayacak kadar ortada durmaktadır. Cuntanın, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı açık bir savaşa sürdüğü ordusuyla birlikte, sürdürdüğü bu yönü çabaların biliniyor. Ve yine bunun sadece Kürdistan'la sınırlı olmayıp, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi üzerinde de benzeri çabaların olduğu görülmektedir. TC'nin devrimci gelişmeye karşı sürdürdüğü bugünkü faaliyetlerin geçmişin deneyimleri üzerinde yükseldiğini hemen belirtelim. Gerçekten de cunta, Türk burjuvazisinin TC tarihi boyunca uyguladığı bu yönü politikaklardan da çıkardığı dersler ışığında, geçmiş bir kez daha ve daha da sistemli bir biçimde yaşamak istiyor. Kendisine geçmişte başarı kazandırmış olan bilinen taktiklerinden, yaşadığı dönemde de başını bekliyor. Ama, bu konuda büyük bir yanlışlığı içinde olduğunu belirtmek gerekecektir. Hükümeti ve muhalefet

Devamı 16. sayfada

Sömürgeci-Faşist Mahkemeler Ölüm Kusuyor!

Yıllardır sürmekte olan devrimci örgüt davalarının karar aşamasına ulaşmasıyla birlikte, sömürgeci-faşist mahkemeler üst üste ölüm cezaları yağdırmaya başladılar. Yalnızca son bir ay içerisinde dört davadan yargılanmakta olan 43 devrimci ölüm cezasına çarptırıldılar.

İçinde yeraldığı dönem açısından ele alındığında, bugüne kadar sürünce mede bırakılan davaların peş peşe sonuçlanmasının ve onlarca idam cezası verilmesinin bir tesadüf olmadığı, çok yönlü bir plan doğrultusunda hayata geçirilmekte olduğu görülecektir.

İçine girilen yeni dönem, geçmişte ağır darbeler yiyerek ölüme zeminindeki faaliyetleri önemli ölçüde sınırlanan devrimci hareketlerin yeniden örgütlenme ve toparlanma doğrultusunda bazı adımlar atmaya çalıştıkları bir dönemdir. Bu dönem nasıl ki, devrimci hareketler açısından hayati bir önem taşıyorsa; aynı şekilde; her ne pahasına olursa olsun devrimci mücadelenin Türkiye ve Kürdistan zemininde yeniden hayat bulmasını engellemek kararında olan sömürgeci-faşist cunta için de büyük öneme sahiptir. Bir kez kök saldıkları sonra artık bir daha devrimci hareketi yoketme gücünü kendisinde bulamayacağını iyi bilen faşist cunta, devrimci mücadeleyi daha başından ezme amacıyla çeşitli planlar hayata geçirmektedir. Bu nedenle, bir yandan operasyonlarına yeniden hız verip onlarca kişiyi sahte gerekçelerle zindanlara doldururken, diğer yandan da cezaevlerinde ve dışarıda mücadeleyi omuzlayan devrimcileri yollarından döndürmeyi hedefleyen çeşitli uygulamalar geliştirmektedir. Bu uygulamaların en önemlilerinden biri, üst üste verilen toplu idam cezalarıdır. Faşist cunta bununla, devrimcilerde korku ve panik yaratarak cezaevlerinde direnen devrimcileri can taşına düşürüp direnişten vazgeçirmeyi ve teslimiyeti

egemen kılmayı amaçlarken, aynı zamanda da dışındaki devrimcilerle devrime sempati duyan geniş çevrelere, inançlarında diretmeleri ve kendisine karşı mücadeleyi emelleri halinde acımasız davranacağı mesajını iletmeyi hedeflemektedir. Madalyonun bir yüzünde sömürgeci faşist cuntanın bu katliamcı çehresi sırtırken, diğer yüzünde de çeşitli "bağışlama" yöntemleriyle devrimcileri davalara ihanet ettirme çabası yer almaktadır. Bu amaçla da cunta, çeşitli karar tasarımları hazırlamakta ve "örgütlerinin çökertilmesinde rol alacak örgüt mensuplarının ölüm cezalarının 10 yıla, müebbet hapis cezalarının ise 5 yıla indirileceğini" belirtmektedir. Açık ki, bununla hedeflenen, devrimcileri halka ve inançlarına karşı suç işleyen hainler haline getirme ve düşmanla işbirliğini yaygınlaştırmadır. Üst üste gelen idam cezaları ile devrimcileri mücadeleden caydırmayı hedefleyen birtakım karar tasarımların, mücadelesinin yeniden ülke zeminine kaydırıldığı bir dönemde boyvermesi bu nedenle şaşırtıcı değildir.

İdam cezasının bu dönemde yoğunlaştırılmasının bir diğer nedeni de, "demokrasiye dönüş" aldatmacasının çeşitli çevrelerce kabul edilmiş olmasıdır. Bir süre öncesine kadar, göstermelik de olsa, Türkiye'de "demokrasi"ye dönüşü dönüldüğünü tartışan ve gelişmeleri gözlemleyen Avrupalı bazı devletler, emperyalist çıkarları gereği hiçbir zaman gözden çıkarmayacakları ve bu nedenle de bütün uygulamalarına göz yumacakları Türkiye hakkında, çeşitli temsilcilerinin ağzından olumlu demeceler veriyordu. "Türkiye'nin demokrasiye döndüğü"nü ifade etmeye başlamışlardır. Böylece, Avrupa ilercileri kamuoyundan gelen baskılar karşısında geçmişte açıkça ifade edemedikleri bu düşüncelerini, Türkiye'deki sahte "seçimleri" dayanak yapılarak açığa

vurmuş ve Türkiye'nin Avrupa Konseyi'nde kalmaması karar altına almışlardır. Avrupa Konseyi'nde kalışı keskinleştiğin sonra da Türkiye o güne kadar "demokrasiye geçtiğini" gös-termek (!) amacıyla sürünce mede bırakarak davalara sonuçlandırmaya ve peş peşe ölüm cezaları yağdırmaya başlamıştır. Bu açıdan denilebilir ki; sömürgeci-faşist cunta, "oyununu da" daha ustaca oynaması" yolunda efen-dilerinden gelen buyruklara bir ölçüde uyum olmaktadır.

İçinde bulunduğumuz dönemde hız kazanan bir diğer uygulamaya da yoğunlaştırılan operasyonlardır. Yeniden örgütlenme çabalarını daha başından ezmeyi hedefleyen faşist cunta, dört bir tarafa geliştirdiği geniş çaplı operasyonlarda yüzlerce kişiyi gözaltına alarak zindanlara doldurmuş, bu arada faşist kolluk kuvvetlerine karşı silahlı direnmeyle karşılaşarak bazı devrimciler de alçakça katledilmişlerdir. Bu durum da açıkça göstermektedir ki; faşist cunta hangi uygulamaya başvurursa vursun devrimci direniş mücadelesini bastırma ve devrimcileri yitirdikleri şerefli völden almakmaya gücü yetmeyecektir.

Devrimciler karşısında düştüğü acizlik sonucu faşist cuntanın dönemlerde ajan faaliyetleri artırma yolunda çabalarını da hız vermiştir. Sömürgeci yetkililer tarafından bu doğrultuda yapılan süreklî çağrıların yanısıra basın-yayın kuruluşları da halkı devrimcileri ihbar etmeye çağırarak; "devletin kutsallığı, vatanın bölünmezliği" üzerine bayatlamış teranilere çokça yer vermektedirler. Ancak bu aciz çağrılarla bitip-tükemediğin tekrarlannması da göstermektedir ki; halk hiçbir şekilde bunlara itibar etmemekte, umudunu bağladığı tek değerleri olarak devrimcileri bağrına basmaktadır.

Son bir ay içerisinde, basına yansıtıldığı kadanyla, mahkemeler ve operasyonların bilançosu şöyledir:

4 Dev-Yol Militanı Direnerek Şehit Düştü

Son bir ay içinde Denizli ve Ünye'de yapılan operasyonları sırasında teslim olmayı reddederek faşist kolluk kuvvetleriyle çatışma içerisine giren Devrimci Yol mensubu 4 devrimci şehit düştü.

Denizli ve ilçelerinde yapılan seri operasyonlar sırasında 1 devrimci şehit olur ve 1'i de yaralanırken ayrıca 33 devrimci de yakalandı.

Ünye'nin Çiğdem Köyü'nde 21 Haziran günü meydana gelen ikinci çatışmada ise, Habil İrgül, Necmettin Karagülle ve İbrahim Levent direnerek şehit düştüler. Ayrıca Sevim Öktem (yaralı), Harun Korkmaz ve Erdoğan Kesimci isimli devrimciler de aynı çatışmada yakalandılar.

Diğer taraftan İstanbul'da yapılan operasyonlarda da Devrimci Yol'dan 11 kişi yakalandı.

Bir Devrimcinin İdam Cezası Askeri Yargıta Onaylandı

Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nce ölüm cezasına çarptırılan Dev-Sol üyesi Aziz Özeşik hakkındaki kararı bozarak müebbet hapse dönüştüren Askeri Yargıtay Daireleri Kurulu, Sezai Santaş hakkındaki ölüm cezası kararını onaylamıştır.

SVP Üyesi 9 Kişi Hakkında 36 Yıla Kadar Hapis Cezası İsteniyor!

1. Ordu ve İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 3 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde süren Sosyalist Vatan Partisi davasında, Merkez Yönetim Kurulu ve İstanbul İl Yönetim Kurulu üyesi 12 devrimciden 9'u için 10 yıldan 36 yıla kadar değişen hapis cezaları istendi. Bu devrimcilerin isimleri şöyle: Mustafa Öztürk, Mustafa Güler, Niyazi Yıldırım, Haydar Tuncer, Münzur Pekgülec, Adnan Altun, Zafer Emir, Hüseyin Fuat Özenir ve Oğuz Kayserioğlu.

Van'da Baskı ve Operasyonlar Devam Ediyor!

Faşist Türk sömürgeciliği, baharlar beraber Kürdistan genelindeki baskı ve operasyonlarını daha da artırmaya başladı.

Gerek Doğu'ya açılan bir kapı olması ve gerekse Kürdistan genelindeki tüm gelişmelerin kontrol edilebileceği uluslararası bir karşı-devrim merkezi haline getirilmeye çalışılmasından ötürü Van, söz konusu baskı ve operasyonların en sık uygulandığı bir alan haline geldi. CIA ve MAFYA gibi uluslararası ajan ve vurgun şebekeleri MIT'le kolkola bölgede karşı-devrimi, her türlü yozluğu örgütler ve çok çeşitli yollardan yüklü vurgunlar vururken, halkımız için yaşam yine bu güçlerin kompo ve zorbalıkları yüzünden çekilmez hale gelmiştir.

Çürümüş ve asalak varlıklarını korumak için faşist Türk sömürgeciliğinin halkımıza reva gördüğü ve adeta "doğal yaşam" haline getirmeye çalıştığı Van yöresindeki son aylardaki uygulamalar kısaca şöyledir:

Van şehir merkezinde aralıksız sürdürülen rastgele ev basma, her hangi bir kahvehane, işyeri ve hatta caddenin birden kuşatılıp yapılan arama ve operasyonlar biçimindeki polis baskıları sonucu suçsuz birçok kişi rastgele tutuklanıp işkencelere uğratılmakta, Diyarbakır zindanlarına gönderilerek sindirilmeye çalışılmakta ve bu suçsuz insanların serbest bırakılması ise ancak yüklü rüşvetler verilerek sağlanabilmektedir.

25 Mart seçimleri döneminde bu uygulamalar zirveye çıkarıldı. Başka- larda üçü bayan olmak üzere yedi yurtsever, seçimlerde oy kullanılmaması doğrultusunda propaganda yaptıkları gerekçesi ile tutuklanıp ağır işkencelerden geçirildiler. Aynı dönemde bölgedeki diğer ilçe ve köylerde de onlarca yurtsever ve ilerciler insan aynı gerekçelerle yine ağır baskı ve işkencelere uğratıldılar.

lannda yemin etmeye zorlanmaktadır. Bununla yetinmeyen sömürgeci caniler, yeminden sonra gözdağı vermek için halkı sıra dayadığını geçirmekte, kadın-erkek, yaşlı-geç demeden çirli çıplak yerlerde sürünmelerine zorlamak ve tüm bu uygulamalara son vermek için yüklü rüşvetler almaktadır.

Tüm bu uygulamalar sürecinde köylülere zorla silah satın alınıp, teslimle zorlanması ise artık genel bir kural haline almıştır.

15 Mart tarihinde Başkale tabur komutanı Mehmet Çevik ve başçavuş Mustafa'nın denetiminde sürdürülen operasyonlarda B..... köyü halkından, kar üzerinde çirli çıplak süründürülmek vb. gibi ağır baskı ve işkenceler sonucu, yukarıda belirttiğimiz yöntemle uzun menzilli bir kaç türek ve dört tabanca alınmıştır. Z..... A....., S.....ta da benzer biçimde çeşitli çap ve markada silahlar alınmıştır.

Yöre halkı üzerindeki baskı gerekçelerinden bir diğeri de sınır bölgesinde kaçakçılık olaydır. İşsizlik, yoksulluk vd. nedenlerden ötürü boğaz tokluğuna yürütülen sınır yaralanındaki halkımızın bu küçük çaplı ticaret faaliyetleri de halkımız üzerinde uygulanan baskı ve sürününün boyutlarını anlamada bir diğer açık göstergedir.

Başkale-İran sınırında kış koşullarından da yararlanılarak yapılan kaçakçılık, geçitimiz aylarda yöredeki üst düzey askeri görevlileri için tam bir talan ve gasp vesilesi oldu. Özellikle Albayrak ve Çaldıran bölük komutanları kendilerine bağlı köyleri 100.000 bin lira vermeye zorlayarak öteden beri halktan şu veya bu biçimde aldıkları haracı, bu vesile ile pervasızca yürürlüğe koymaya ve aşıktan yapmaya başlamışlardır.

Söz konusu kişilerce, kaçakçılık yapanlar yaptıkları iş göre her ay en

● Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan 154 kişilik TKP-ML/TIKKO davası sonuçlandı. Yargılanan devrimcilerden 10'una ölüm cezası verildi. Ölüm cezası verilen devrimciler şunlar: Serdar Can, Müslüm Erman, Ramazan Kılavuz, İbrahim Ekinci, Engin Vurur, Mahmut Karacalı, Ayhan Toprak, Mustafa Kaya, Mehmet Özgül ve Hasan Hayri

● Üçüncü Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde görülmekte olan Aybastı Devrimci-Yol, Halkın Kurtuluşu ve Kurtuluş örgütleri davaları sonuçlandı. Mahkeme sonucunda 27 devrimci ölüm, 7 devrimci de ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. 125 kişiye de 8 ile 24 yıl arasında değişen ağır hapis cezaları verildi.

İdam cezası verilen 27 devrimcinin isimleri şöyle: Adnan Keskin, Alaattin Altıntaş, Celal Altıntaş, Faruk Yakışan, Hacı Bayram Aksu, Hikmet Yılmaz, Kemal

● İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 3 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde sonuçlanan 37 kişilik TKP-ML Yeniden İnşa Örgütü davasında İrfan Ördök, Baki İşçi ve Şinasi Korkusuz idam; Hüseyin

● Örgütlerini yeniden canlandırmak için faaliyet yürüttükleri iddiasıyla "yargılanan" THKO-Diriliş örgütü üyesi 23 kişinin davası sonuçlandı. Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde

● 6. Kolordu ve Adana, Kahramanmaraş, Gaziantep, Adıyaman, Hatay, İçel illeri sıkıyönetim komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde "yargılanan" THKP-C/Acililer mensubu devrimcilerden Hüseyin Yılmaz Keser'e idam cezası verildi.

Aynı davada "yargılanan" Abdulkadir Katkac ve Aycan Özkan'a ağır hapis; Şerife Karaca, Gülden Yıldırım,

● 3. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 5 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde görülen, Çarşamba Kurtuluşu ve Eynesil Halkın Kurtuluşu davaları

Aslan.

Aynı davada, Mehmet Emin Tüysüz ile İsmail Çaldır ömür boyu, Fehmi Bahçeci ve Haydar Söylemez ise 24'er yıl hapis cezasına çarptırıldılar.

Ayrıca 11 kişiye 8-16; 71 kişiye 3-8 ve 9 kişiye de 3 ay ile 1 yıl arasında değişen hapis cezaları verildi. 33 kişi ise beraat etti.

Doğan, Ömer Gündoğan, Orhan Özbiçen, Sükrü Gündoğdu, Sabahattin Yalçınkaya, Yaşar Erkoç, Dursun Yıldırım, Hasan Kaya, Muzaffer Önkol, Selahattin Diril, Cevat Şentürk, Ekrem Altıntaş, Hacı Osman Altıntaş, Hacı Uygun, Kadir Karayın, Selahattin Ekinci, Selahattin Yaman, Temel Gümüş, Temel Durumlu, Cemal İsmarçı ve Selçuk Müspet Haznedar.

Müebbet hapis cezası alanlar da, Hasan Çelik, Sait Özdemir, Şaban Kaval, Sırrı Zambal, Ahmet İkiz, Selahattin Ete, Yaşar Karakuş'tur.

Demircioğlu, Zabit İltimur ile Müslüm Çelik ise müebbet hapis cezasına çarptırıldılar. Ayrıca 11 kişi de 1 yıl 3 ay ile 15 yıl arasında değişen hapis cezalarına çarptırıldılar.

görülen davada Temur Taşdemir ile Mustafa Baki Genç ölüm cezasına çarptırıldılar. Haydar Yurtsever'e ise müebbet hapis cezası verildi. Ayrıca 14 kişi 3 ile 15 yıl arasında değişen hapis cezalarına mahkum edildiler.

Mahmut Bulca'ya 6 yıl 8 ay hapis; Hüsnü Pehlivan, Seyfi Biranger, Mustafa Türk, Ahmet Kantarcı, Kemal Vural ve Bekir Gün adlı devrimcilere 5 yıl, Fethi Zorlukolun'a 4 yıl ve Yaşar Gıdır (Bildır) a ise 3 yıl ağır hapis cezaları verildi.

Ayrıca, yakalanamayan 3 devrimcinin dosyalarının tefrikine ve 4 kişinin de beraatine karar verildi.

sonuçlandı. 2 kişiye idam cezası verilen davada 25 kişiye de toplam 206 yıl ağır hapis cezası verildi.

Sömürgeci faşist yönetim, alan-daki gençlik üzerinde ise sistemli bir baskıyla birlikte yeni sistemli bir yozlaşma faaliyeti yürütmektedir. Bir yandan onları "sen falanca örgütlenmişsin, falanca dermeğe üyesimisin, Kenan Evren'e küfür etmişsin" vb. gerekçelerle sürekli baskı ve işkence tehdidi altında tutarken, diğer yandan sportif faaliyetler vb. görüntüsü altında ahlaki ve kültürel yozlaşma ve çöküntüye uğratmaya çalışmaktadır.

Bölgede halen devam etmekte olan "silah arama operasyonları" Mart ve Nisan aylarında özellikle Başkale, Gülpınar alanlarında yoğunlaştırıldı. Sömürgeci faşistler bu arama ve operasyonlarda halkımıza her türlü insanlık dışı baskı yöntemini uygulamakta ve bu yolla onları bir yandan yeniden yükselen UKM'den uzak tutmaya, diğer yandan kişisizleştirerek kullanılabileceği fosilleşmiş bir yığın haline getirmeye çalışmaktadır.

Söz konusu alana yapılan baskınlarla halkımızın dalk bağlılığı istismar edilmekte, halk Kuran'a el basılarak devlete bağlılık, devrimcilerle yardım etmeye ve silah teslimi konu-

az 30 bin lira olmak üzere rüşvet vermeye zorlanmakta; veremeyenler yakalanarak ağır işkencelere ve cezalara maruz bırakılmaktadır.

Kış koşullarının çok ağır geçtiği yörede, halkın hastalık vb. ihtiyaçları nedeniyle yollarını açık tutma acil talebini de istismar eden sömürgeciler kışın karlı yolları temizlemek için arabalara gerekli mazotun köy- lerce karşılannmasını şart koşturmaktadırlar. Bu amaçla A... köyünden 100.000 Lira, B.T. Köyünün yolu için ise çok kısa bir yol olmasına rağmen 20.000 lira alındı.

Tüm bu uygulamalar nedeniyle sömürgeci-faşist yönetime karşı duyduğu kin ve nefret, her geçen gün artan yöre halkının bugün için bu tutumunu güçlü protesto ve eylemlerle ortaya koymasına da, gerekli örgüt ve önderliğe kavuştuğunda tüm güççüyle ulusal kurtuluşun yana varı koyup, sömürgeci canilerden yaptıklarını hesabını bir bir soracağı açıktır.

Van'dan Bir Serxwebün Okuyucusu

THKP-C/Dev-Sol-5 Davasında 47 Kişinin İdamı İsteniyor!

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde başlatılan Dev-Sol-5 davasında "yargılanan" 140 devrimciden 47'sinin idamı istendi. 47 devrimciden 31'i hakkında bu ikinci idam talebi oluyor.

THKO-Diriliş/Türkiye Devriminin Yolu Üyesi 9 Kişi Yakalandı

Adana ve Ankara'da faşist kolluk kuvvetlerine yapılan operasyonlar sonucu, THKO-Diriliş/Türkiye Devriminin Yolu örgütüne mensup 9 devrimci yakalandı.

İnsanlık Sömürü ve Zulmü Daima Mahkum Etmıştır

1983 Sonbaharında Elazığ Askeri Tutukevindeki PKK'li tutukluların, Diyarbakır Cezaevinde gerçekleştirilen Ölmü Orucu ve açlık grevinin desteklemek için açlık grevine başlamak mahkeme yaptıkları bu açıklama elimize yeni ulaştığından, gecikmiş olsa yayımlanmayı tutuklu yoldaşlara karşı sorumluluğun bir gereği olarak görmekteyiz. Bu dilekçe, 160 PKK'li tutuklunun "yargılandığı" mahkeme 1000'e yakın dinleyici karşısında siyasi savunma yapan bir tutuklu tarafından okunmuş ve mahkeme heyetine verilmiştir. Söz konusu dilekçe aşağıya aynen aktarılmıştır:

İsrarla belirtmek gereğini duyduğum sorunlarımıza değinmeden önce, insanlığın tarihi ve evrensel gelişim sürecinde insan fizyolojisi ve her türlü toplumsal değerlerin muallat olmuş infiyazın örgütlediği "zor" a kasaca değinmek istiyoruz.

İnsanlığın sınıfsız, sömürsüz toplumsal düzenini dağıtan ve özel mülkiyetin sınıf temelleri üzerinde şekillenen "zor" tüm sınıflı toplumların yapısında ilkel ve vahşi siddetle dayalı özünü koruyarak çaprazın sınıflı toplum yapısına taşırlırken, hakim uluslar ve sınıflar, içinden çıktıkları eski toplumsal ilişkilerin insani ve toplumsal kabuğunu parçalayarak sadece benzerlerinin miras kalan, salt sömürü, zulüm ve talana dayalı olan örgütlü zor'u devr aldılar. Bundan dolayı, bugün sömürgeci emperyalizmin ve dünya gericiğinin, genelde insanlığın ve mazlum dünya halklarının mutlu ve özgür geleceğinin önüne çıkardığı "vahşi zor" bir taraftan iğrenç vasıflarla şekillendirdiği sömürgeci askeri faşist devletler ve gerici yönetimlerle tekeli sermayenin gönlü bclıkligini yaparken, diğer yandan ülke, bölge ve dünya halklarını tepeden tırnağa soyup, yoksuluk ve sefaletin günü gırdabına itmektedir. İnsanlık türüyle, yani var oluş tarihinden günümüze dek hiç bir toplumsal süreç ve aşamada, günümüze emperyalizmin ve sömürgeciliğinin bu denli tahripkar, vahşi ve iğrenç saldırılarına, işkence ve uygulamalarına maruz kalmamış ve kara zulmün bu denli ihanetine uğramamıştır. İnsanlık evriminin yeni bir toplumsal sisteme; sınıfsız, sömürsüz, sosyal bir yaşam tarzına geçiş yaptığı bugün, can çekişen emperyalizm kendi toplumsal yapısının bu aşamasında ancak zor'un örgütlediği ve biçimlendirdiği, askeri faşist kurumlarıyla gerçekleştirdiği baskı, zulüm, katliam ve ulusal imhalarla ayakta durabilmektedir. Ancak, dünya insanlığının tarihinde hiç bir sömürgeci güç, ister bir imparatorluk, krallık ve isterse sultanlık veya çarlık olsun, sömürü ve saltanatlarını sürdürmek için insanlığı boğazlayamamış, iğrenç işkence metodlarını ve vahşeti devam ettirmeye ömürleri yetmemiştir. Çünkü, insanlığın ölem duyduğu ve uğruna nice destansı kahramanlık ve direnme tarihleri yaratılacak özgür ve mutlu geleceklere için, halklar, uluslar ve sınıflar da yığın yığın bir volkanın fıskıranı kıpızlı lavlar gibi inerek dökenlerin egemen güçlerini yoku etmişlerdir ve halen de etmektedirler.

Bugün dünya halklarının ve insanlığın toplumsal kurtuluşu için alevlenmeyen tek bir kara parçası yoktur. Ulusal ve sınıfsal kurtuluşu omuzlayan ihtilalci, devrimci, yurtsaver, demokrat, aydın, köylü ve modern çağın köke içici kendi insanlığının ve sınıfının kurtuluşunun arayışı içine girer; Latin Amerika, Afrika, Ortadoğu, Uzakdoğu ve Asya'da sömürgeci emperyalist zulümün boyundurukları bir bir kırıp, bağışmış bir vatan, özgür bir dünyanın çiçeği duran ilk fidanları olmaktadır. İsyân ve direnişin anavatanı durumuna dönüşen Ortadoğu'nun halkları, insanlığın ve emeğinin düşmanı sömürgeci zulümün, siyonizmin ve faşizmin çıldırtan, vahşi, iğrenç ve insanlık dışı uygulamalarının temel alanı seçilmiş, bölge insanlığına, halklarına ve ezilen uluslarına yönelik toplu katliam ve işkenceler, eşine ender rastlanırlar biçimde tüm çıplaklığıyla sahnelenmiş, yurtsaver, devrimci, demokrat, insani duygular taşıyan, sömürü ve düzenden yana olmayan her insan muhalif görül-

müş insanlık; barbarlığın ve vahşetin derin soysuz karanlıklarına gömülerek yok edilme istenmiştir. Çocuk yaştaki insanlar, kadınlar, yaşlılar savaş suçlusu sayılarak esir kamp-larında, zindanlarda katledilmiş, tepeden tırnağa kana bulanmış "masum yüzlü vahşi zor" insanlığın can düşmanı bir ölüm makinasına dönüşmüştür. İnsanlığı ve onun soylu, onurlu mücadelesini kurşunlayan sömürgeci emperyalist zulüm ve faşist cellatlar, tarihi sınıf geçmişlerinde olduğu gibi, bugün de baskı ve zora dayalı yöntemlerle köleleştirdikleri insanın kutsal bedeni ve her türlü insani değerleri üzerinde varlıklarını sürdürebilmek için daha da modernize ederek ürettikleri işkence makinalarını, can kusan acımasız silahlarını, iğrenç ve soysuz yöntemlerle denemekte, işkence tezgahlarına uzun yatırırlan mazlum insanlığın eşiz bedeni yok edilmek istenmektedir. Bugün, insanlık evriminin ve soyunun en üretken, yaratıcı, bilinci, toplumsal kurtuluşu, fedakar, yiğit ve atılgan beyinleri, yani bizler; dünya zulmünün, karanlık zindanların kanıkarlık ve korkunç derinliklerine göm-dürülerek, özgün insanlığın hiç bir zaman kabulennemeyeceği bir dünya yaratılarak yaşatılmak istenmektedir.

İşte bugün bizler ve benzerlerimizin mücadelesi; ülkemizde dünya insanlığının toplumsal kurtuluşu ve insanca yaşam koşullarını yaratılabilmek için. Bundan dolayı da, soylu ve özgür geleceğini etkinleştirmek, kuşatabilmek için insanlığın bu toplumsal kurtuluşunu omuzladığımız gerekçesiyle doldurulduğumuz hücrelerde, soğuk işkence odalarında, tutuklevlerinde her türlü zulüm, işkence ve vahşet uygulamalarına maruz kalır-ken, tek suçumuz; insanlığa ve haklı davasına sahip çıkmak, insan türünün en belirgin özelliği olan ve insan evrimini diğer canlı ve hayvanı evrimlerden ayıran insan düşüncesinin özgürlüğüne ve özgür iradesine, toplumsal üretkenliğini savunmak ve diğer tüm insanı değerleri korumak istememizdir.

Bilinmektedir ki, özgür insanlığın ve halkların özgür geleceğini sembolize eden, etten-kemikten, ancak en güçlü insani değerlerle yoğrulmuş olan bedenimize yönelen saldırılar, nezdimizde yani kişiliğimizde tüm insanlığa ve her türlü insani değer yargılarına yönelmiştir. Kişiliğimizin özgü-lünde insanlık işkence tezgahlarına yatırılmış, insanlık yargılanmaktadır!... Çünkü bizim tarih ve insanlığı yarattığı ve kendi evrimi dışındaki diğer güçlerden korunmak için üret-tirek sağladığı insanlığın koruyucu, dinamik devrimci beyinleriyiz!... Bugün sömürü, zulüm ve vahşet altında ölüme yatan insanlığın kurtuluşu sorunu, sadece bizerin sorunu değil, insanca düşünen, insanca yaşamak isteyen, insanlık ruhunun en yücesiyile yoğrulmuş olan insanlığın biçimlendiği toplulukları, halkları ve ulusları yaratmak isteyen tüm insanların ortak sorunudur. "İnsanın" diyebilen, insanlığın gerçekleştirdiği bir anlayışa sahip olabilmeli ve insanlığı yok etmek isteyen, köleleştiren, sömürü ve zulmün kanlı, iğrenç, dişi çarklarına karşı savaşmalıdır. Emperyalizmin ve işbirlikçi, sadist, can emici cellatlar, mazlum dünya halklarını ve insanlığı can ve barut içerisinde boğazlarken bugün yüzlerindeki "iyiliğin ve insanlığın" timsali "barış" maskeleri düşürülmüştür. Onlar; kendi sınıf çıkarları ve iğrenç zevklerinin tatmini için yaptıkları katliamlar, toplu imhalar ve işkencelerin hesabını vereceklerdir... veremekteler!... Daha dün Nazi Almanyası'nda, Musolini İtalya'sında, Franko İspanya'sında, Idi Amin Uganda'sında olduğu gibi bugün; Pinoşet'in Şili'sinde, Ulhak'ın Pakistan'ında ve ABD emperyalizminin, siyonizmin ve sovenizmin desteğiyle Ortadoğu, Uzakdoğu, Asya'da, Güney Afrika ve Orta-Güney Amerika'da mazlum halklara ve insanlığa karşı, toplu imhalar, katliamlara girişilmiş, insanlar işkence tezgah-larında dokunmuşlardır. Ancak onurlu insanlık boyun eğmez gururluyla bu işkence ve sadist uygulamalara karşı açtığı mücadeleye, açtığı kampanya-lara, soruşturma ve araştırma larla zulmün iğrenç maskesini düşürmüş, hakim ulus ve sınıflar diktatoryasının özenle altında gizlendiği "barış çem-beri"ni yıkmış ve böylece zulüm yar-

gılanmıştır.

Bugün bizler insan olmanın, sınıfsız insanlığı savunmanın bedelini, taş duvarlar ve demir parmaklıklar ardına kilitlenerek, insanca yaşam koşullarından sınırsız soyutlandırılarak çekmekteyiz. Her birimiz insan olarak ve yine insanlığı düşma-nı işkencelerinin, sözümona "sorgu" adına işkence tezgahlarından bir bir geçirilerek, insanlığımızı ve insan olduğumuzu unutturun işkencelerle işlendi. Böylesine zor bir ortamdan çıkarılarak, doldurulduğumuz tüm tutuklevlerinde en belirgin istemimiz, insan vasıflarımızı koruyacak, insanca yaşam koşullarının oluşturulması, insanlığın haklı ve zorunlu olarak sahip olduğu tüm insani değerleri biz tutuklu insanların da sahip olması, insanlık onurumuz ve siyasi kişiliğimizi hedefleyen, tüm zorlu baskılara son verilmesi ve yargılamanın gerekçesi usulüne göre yapılmasıdır. Ancak, yandan sıyrın zulüm, biz tutukluların her türlü insani değerlerden uzaklaş-tırmak, köleleştirmek, insanlığın mutlu özgür yarımını yaratmaya olan, özlem ve inancımız, öz irademizi, körelterek bizleri insan evriminin var-dığı süreçten uzaklaştırmak istemektedirler. İnsanlığı sınıflara, toplu-lara ve imtiyazlı tabakalara böle-rek köleleştiren, baskı, biz tutuklu insanların tutuklevlerinde de, kendi dışında tutukları, aşağılayarak, hor-ladıkları mazlum insanlardan da so-yutlayarak, insan kişiliğinin kaldırma-yacağı ve hiç bir uygar insanın kabulennemeyeceği koşullar yarat-mak istemek ve yaratmaktadır. Tümümüze toplumdaki distalansın kesin "suçlu" gözüyle bakmakta, cezaevleri, özdele siyasi tutuklevleri genelde tüm cezaevlerinde en korkunç ve insanlık dışı hükümler veren öde-"yargı ve infaz" kurumlarına dönuş-türülmüştür adeta. Yaşanılan cezaevlerinde, idareciler yasal dayat-malarından olmalıdır, karşı siyasi anlayışın temelinde kararlar olarak uygulamakta, siyasi kişiliğimizin ve insani düşüncelerimizin ödtürü, so-syal, siyasi ve ekonomik haklarımız ortadan kaldırıldığı gibi, insan yaşamı için gerekli ihtiyaçları dahi karşı-lanamamakta, tam tersine, giderek daha katı uygulamalar getirilmektedir. Bunun paralelinde, bir dizi ceza ve tutuklevinde var olan sosyal, siyasi ve ekonomik olanaklar ve tutuklu-aile ilişkileri bizlere yasaklanmış veya katı kurallarla sınırlandırılmıştır. Radyo, kitap, özellikle giyecek ve bazı günlük, hafiflik yasal dergiler bize verilmek-te, yakınlarımız ve çevrelerimizle olan tek bağımız-mektup-ya alınma-makta, ıvırtılmakta veya gönderilmek-tedir. 7 günde bir yapılan aile-lerimize görüşmeleri, cezaevi yöne-timi çeşitli bahane ve gerekçelerle 15 güne çıkartarak bu hakkımızı da kul-lanmayı zorlaştırmıştır. Dışardan hiç bir yiyecek maddesi alınmadığı gibi, tüm tutuklevlerinde üç çeşit olarak verilen yemek, bizlere iki çeşit olarak verilmekte ve miktarı yetersiz ve besin değerinden oldukça yoksun olmaktadır. Hastahane ve tutuklular arasında aşılmaz güç bariyerler oluş-turulmuş, Anti-biyotik ilaçlar her hastalığın tek tedavi aracı olmuştur. Su tertibatı olduğu halde sular aktıl-mayarak, temizlik yapılamaz engel-lendiği gibi, denizsiz ve az miktarda küçük kaplar içinde verdikleri içme suyunu da bizlere karşı bir baskı aracına dönüştürmüşlerdir. Tüm tu-tuklevlerinde aynı "zor" temelinde doğan uygulamalar sonucu oluşan -ORTAK SORUNLAR- ve olumsuz-luklar bizlere mal edilmekte, ayrı süreçlerde biz tutuklulara karşı baskı aracına dönüştürülmektedir!...

Bugün Diyarbakır'da tutuklu bulun-an insanlar üzerinde yaratılan iğ-renc ve zorlu tablonun yaratılmasında ilgililerin sorunları karşısında ilgisiz-liikleri ve duyarsız kalmaları neden olmuştur. Tutuklevlerinde, insanca ve insan olarak yaşamak istememizin, insan olarak zorunlu gereksinimle-ri-mizi dayatmamızın ve yaşamamız için gereken araç ve nesneler sahip olamamızın en doğal hakkımız olduğu bilinmelidir. Oysa her türlü insani değerdin ve insanca yaşam koşul-larından yoksun bırakılmamız ve zora dayalı uygulamalara tabi tutulmamız, düşüncelerimize karşı güdülen düş-manlığın açık bir ifadesi değil midir? Toplumsal gelişimin tüm aşama-larında insanlık, gelişimini sağlamak ve insanca yaşayabilmek için belli

başlı nesnelere ihtiyaç duymuş ve ancak evrimini bu gereksinimleri karşı-layarak veya üreterek bu aşamaya gelebilmiş ve kendi evrimel tarihi boyunca "mücadele"nin gerekliliğine ve kaçınılmazlığına gereksinim duy-muştur... Kendi gelişimini ve bedensel varlığını distalayan, engelleyen diğer insan toplulukları karşısında direnme ihtiyacını ve zorunluluğunu hissetmiş ve direnmıştır... Bugün biz tutuklu insanların, insanlığın tarihi geliş-i-miyle olan diyalektik bağışığımız nedeniyle, insanın zorunlu olarak gereksinim duyduğu belli şeylerle, sosyal, siyasi bir ortama bizler de ihtiyaç duyuyor, bu zorunlu ve haklı insani değerleri elde etmek için doğal olarak tepki göstermek zorun-da bırakılıyor. İşte bugün baş-ta Diyarbakır olmak üzere, birçok cezaevini zindana çeviren zulüm, insanlık karşısında büyük bir suç işle-mektedir. Bu açıdan, doğal olarak, baskı ve işkencelerle her türden insani değerlerden yoksun bırakılan ve hay-vani muamelelere tabi tutulan, tutuk-lular, bir dizi cezaevi uygulamasına karşı çıkarak, çeşitli biçim ve boyut-larda protestolara yönelmek zorunda bırakılmışlardır. Erzurum'da tutuklu kederlerimiz, zorlu uygulamalar ve işkenceler karşısında, insanca yaşam koşullarına sahip olmak için, gün-lerce, haftalarca açlık grevine gitmek zorunda bırakılmış, mahkemeleri ka-patılmış, yasal olmayan yollar ve yöntemlerle gıyabında yıllardır yargı-lanmaktadır. Metris, Mamak vb. tu-tuklevlerinde insanlar, insanlık onuru ve kişiliğiyle bağdaşmayan işkence ve uygulamalara maruz bırakıldıkları-nan açık grevlerine gitmiş, tüm in-sanca yaşamalarını sağlayan koşullara sahip olmaları engellenerek aylarca işkencelere tabi tutulmuşlardır. Adı anıldığında bile tüyler ürperten Diyar-bakır zindanlarında insanlık kurşun-lanmış, insanlar yakılmış, cezaevleri adeta bir insan mezbahası durumuna dönüştürülmüştür. Yıllarca süren iş-kence, sindirme ve yıldırma uygulama-ları dinmemiş, cezaevi insan çık-ıkları ve bağışırılışları yankılan-mıştır. Tutuklu kadınlarımız, kaleme ve ağza alınamayacak vahşi ve barbar yöntemlerle işkence tezgahlarında geçirilmiş, yaşamları zehir edilmiştir. Dinmek bilmeyen ağır baskılarla, kadınlarımızı cehennem azabı ya-satılmıştır. Toplumumuzda kadın "el kaldırmaz, hakaret edilmez" bir var-lık olarak görülüp, toplum bireyleri tarafından kadına çok hassas, duyarlı ve saygın davranılmasına rağmen, tutuklevlerine doldurulan kadınlar-ın kucaklarında ufak bebeleriyile Diyarbakır cezaevinde işkencesiz ve baskısız bir gün dahi yaşamamışlar-dır. Diğer tutuklulara yapılan baskı ve işkenceleri aratmayacak uygulama-lara, hakaret ve işkencelere maruz bırakılan kadınlarımız, böylece da-ha da köleleştirilerek ezilmek isten-mektedirler. Diyarbakır'da tutuklu insanlar, esaretin ve zulmün koyu, derin karanlığına gömdürülürken, in-sanlarımız insan olmanın, insanca yaşamının bedelini canlarıyla öde-tiler. 1980'lerden bu yana yoğun iş-kenceler altında sürekli tutulan ve dünyada eş görülmemiş, Vietnam'da, Amerika emperyalizminin Saygon zindanlarındaki zulmünü dahi ara-tmayan, iğrenç ve akıl almaz uygulama-lara tabi tutulmaktadır!... Mah-kemeler Diyarbakır cezaevindeki iş-kencelere, tutukluların insanca yaşam istemlerine ve diğer sosyal taleplerine kulak tıkamış, adeta "cellat başı" durumuna gelmiş, tutuklular tehdit edilerek ifade vermeye zorlanmış ve önceden polis baskı yöntemleriyle hazırladığı ifade tutanakları işken-ciler tarafından tutuklulara zorla imzalatılmaya çalışılmıştır. Diğer yan-dan mahkemeler "bağımsız yargı organları" olma özelliğini çoktan yitirmiştir. Hiçbir insani ve bedeni güvencesi ve sosyal dayanağı bulun-mayan tutuklular, vahşi ve iğrenç yöntemlerle eritilmiş, insanlığa ve geleceğine olan inanç ve güvenle-ri köreltilmek istenmiştir. Tutuk-levlerinde sömürgeci vahşetin ve iş-kencelerin dinmek bilmeyen dozu giderek arttırılmış, onlara insan öl-dürülmüş, yüzlerce sakat bırakılmış, bir çoğu iğrenç ve adi işkence şok-larıyla akıl durumlarını yitirmiştir. Tutuklevi cehennemi, sağlık koşulları-nın olmayışından her türlü hastalıkların yuvası durumuna gelerek, insanlığı kemiren verem, sara içerde kol gezen

hastalıklar durumuna gelmişlerdir. Hastalanan insanlar tedavi edil-meyerek, insanlık kişiliklerinden dolayı ölümün pençelerine terk edilmişler-dir. Bir yandan işkence tezgahlarında can alınırken, diğer yandan da korku ve panik insanlar bunalımlara itmiş ve bir çok insanımız kendi adını, ailesini, çevresini tanımayan, hatırla-mayan duruma düşürülmüştür. Dün olduğu gibi, bugün de gerçek bir insan mezbahasını andıran Diyarbakır zin-danları, birçok tutuklevinde olduğu gibi, ülke ve dünya kamuoyuna kapalı tutulmuş, gözlem ve inceleme ama-cıyla gelen bir çok yabancı kuruluş, gazeteci ve heyetin incelemeler yap-masına, tutuklularla görüşülmesine izin verilmemiştir. Sözümona "demok-rasi" havarisi kesilen ve tamamen cellatlar takımından oluşan cezaevi idare yönetimi tavrı ve davranış-larında, insan kani akıtarak, baskı ve zorla yaratıkları ortamı basın ve yayın yoluyla, gerçeği tamamen tersyüz ederek, mevcut ortamı yaşam-larından memnun ve "gönlüllüce" oluş-turulmuş güllük gülistanlık bir ortam olarak kamuoyuna yansıtmakta veya aktarmaktadır. Böylece, onlarca öl-dürülen, işkencelerde inietilen, hücre-lerde günlerce aç, susuz bırakılarak çürütülen insanları gizlemeye çalış-mıştır. Ancak yine de, zindan duvar-larını çelik bir bıçak gibi yararak dışarıya fıskıran kızıl direnişin gör-kemli taşkınlığını gizlememişler-dir!... Mahkemeler tutukluların öz iradelerine dayanan en sıradan savun-malarına dahi olanak tanımamış, siyasi düşüncelerinin ve kişiliklerinin özgür savunuculuğunu yapan insan-lar, hedef tahtası seçilecek zulmün kanlı pençesinde imha edilmeye baş-lanmışlardır. İnsanlığın özlü kişiliğini uzun süre tutuklevinde tutabilmek için siddet ve hayinane uygulamalara sözüm ona, "samimi itiraf"lara zorla-dıkları insanlar vasıtasıyla, suçsuz insanlara suçlamalar getirilerek ağır cezalar almalarını sağlamışlardır. Tüm bu hain düzen, tertip ve işken-cerle, tutuklu insanlığı, insan olarak kişilikleştirmek ve hiçbir insanı özelliği taşımayan bir beden yaratmak istemişlerdir. Bu hayvani çabalarının karşısında şu anda bizler ve aynı zamanda tüm tutuklular tarafından insanlığın acil istemlerinden ve en doğu gelen istemlerinden olan ortak sorunlarımızı yansıtan, insan olarak yaşamaya ve doğal insani değerleri kendisinin de doğal olması gerektiği, işkence, baskı ve her türden zora dayalı uygulamaların kaldırılması, insanca muamele görülmeli vs. iste-mler için başlatılan eylemlerde, 1981 Eylül'ünde olduğu gibi onlarca devrimci insan Ölüme Orucuna yatmış ve öldürülmüşlerdir!... O, kendine özgü iğrenç, vahşi uygulamalar ve yöntem-lerinden vaz geçmeyen "vahşi zor"un, karşı koyan insan iradesi ve boyun eğmez kişiliği karşısında gözü dön-müş, giderek işkence tezgahlarını daha şik işleterek baskı, katliam ve zorlu günlük tutuklu yaşamının ayrılmaz bir parçası durumuna getirmiştir.

Ancak insanlar kendi evrimel tarih-lerinden ve şu mücadeledelerinden aldıkları cesaret ve kararlılıkla, Eylül 1983'te yeniden korkunç uygulamalar karşısında sosyal, siyasi hak ve istemlerini, insanca yaşam ortamının yaratılması için, örgütlü zorun zulmü karşılayarak, tarihi geçmişlerinde oldu-ğu gibi, yeniden ölüme yatarak, yüzi aşkın tutuklu devrimci Ölüme Orucuna başlamış ve yüzlerce tutuklu açlık grevine girmiştir. Bu aşamada baskı ve işkence sonucu sözümona "eritilik-ler" insanlar dahi baskı ve vahşetin karşısında doğal olarak tepki göster-miş ve Ölüme Orucuna başlamışlardır. Yüzlerce tutuklunun istem olarak dayattığı tek şey, insanca yaşamak, insani değerlere sahip olabilmek ve işkencelere son verilerek savunma haklarının tanınmasıdır. Bunun yanı sıra kadın tutukluları hedefleyen her türlü işkence ve baskı biçimine son verilmesi ve sağlıklı sosyal bir ortamın yaratılmasıdır. Onlarca, yüzlerce in-sanımızın tutuklevlerinde ölmesine ve öldürülmesine neden olan uygulama ve çirkef oyunlara son verilmedikçe, insanlar Ölüme Orucuna yatacak, zul-mün işkencesi altında daha yüzlerce insan ölecek, sakat kalacak, vahşi zorun bunalıcı ve çıldırtıcı atmosferinde, insanlarımız yakılmaya, asıl-maya ve yirekli kalplerile kurşun-lanmaya devam edecektir!... Çünkü,

Devamı 19. sayfada

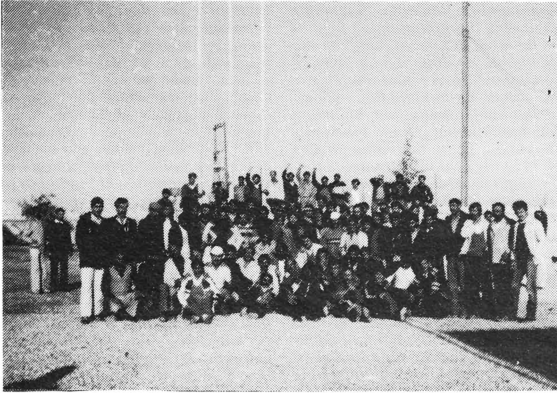
YAŞAM VE MÜCADELE

Libya'da yapı-ış kolunda faaliyet yürüten istisnasız tüm Türk şirketlerinde olduğu gibi, TEFA'da da işçiler çok zor ve çetin koşullar altında, hiçbir sosyal hakka sahip olmaksızın, gece-gündüz demeden çalışmakta, buna rağmen çocukluğunun tutumunu ve geçim kaynağı olan ücretlerini 10-21 aydan buyana alamamaktadırlar. TEFA işçileri biriken aylıklarını istemeye gittiklerinde, canı şirket yöneticilerinin küfürleri, ölümler tehditleri ve insanlık dışı hakaretleriyle karşılaştılar. Modern köle muamelesinin de ötesinde bir baskı ve sömürü altında tutulan işçiler, sömürgeci-faşist Türk devletinin Türkiye ve Kürdistan halkları üzerindeki vahşet düzeyindeki uygulamalarının bir eşiği yurt dışında hayata geçirmekle mükellef olan faşist konsolosluk ve canı şirket yöneticilerince kör, sağır ve dilsiz bir kalıba sokulmak ve angaryaya (karnı tokluğuna) çalıştırılmak istenmektedir. Bunu başarabilmek için de bir yandan ataları Osmanlılardan devraldıkları böl-parçala-yönet ve yok et taktiğine başvurulurken, diğer yandan da işçiler arasından satın aldıkları üç-beş uşakları eliyle en iğrenç yöntemleri hayata geçirmektedirler.

İşçiler, çalıştıkları şantiyelerin çölde ve birbirlerinden yüzlerce kilometre uzaklıkta olmaları, önderlikleri yoksun bulunmaları ve yoğun karşıdevrimci uygulamalar nedeniyle son zamanlarda kadar sessiz kalmışlardır. İşçilerin birliğini oluşturarak, bu baskı ve sömürüye karşı mücadele olanaklarını yaratmak amacıyla daha önce bazı işçiler tarafından girişimler yapılmış ancak şirket yöneticilerinin sinsi entrikaları sonucu istenen başarı sağlanamamıştır. Bu girişim sahibi işçiler ise, dayaktan geçirilmiş ve 10 ay önce 3 demokrat işçi alçakça katledilmişti.

Şirket yöneticilerinin bu uygulama-

uşakları canı konsolosun pervasızca uyguladıkları keyfi muamele ve baskılar altında işçiler daha fazla dayanamazdı. "Ne pahasına olursa olsun, bizlere karşı şimdiye kadar uygulanan baskı ve sömürüye, aşağılanma ve horlanmaya karşı birleşmeli ve biriken ücretlerimizi alabilmek için mutlakla mücadele etmeliyiz, çünkü tek tek bu soyguncuların karşısına çıktığımızda güç yetirememizin yanı sıra öldürülürüz, dövülürüz ve cezalarına terkiliyoruz" diyerek Libya kanunları çerçevesi içerisinde işçilere nispi de olsa tanınan yasal haklara dayalı olarak 400 civarında işçi bir araya gelip, dayanışmaya girerek güçlü bir birlik oluşturdular. Ve şirket haklarını mahkemeye dava açtılar. Mahkemeye verildiğini duyan şirket yöneticileri, prestijleri sarsılmıyacak ki, "nasıl olur da işçiler bizi mahkemeye verme cesaretinde bulunsunlar. Onlara iyi bir ders vermek gerekiyor" diyerek, hayasızca uygulamaları baskıların dozunu arttırdılar. Bununla, işçilerin direnişini kırabileceklerini umuyorlardı. Fakat hiç de umdukları gibi olmadı. İşçilerin kararlı ve tutarlı tutumları karşısında canı TEFA yöneticileri geri adım atmak zorunda kaldılar. İşçiler haklı hak ve taleplerini elde etmek için sonuna dek direnebileceklerini takindıkları tavırla kanıtlayınca, şirket yöneticileri daha sinsi ve alçakça oyunlara başvurdular. Böylece bu amaçla yeni bir senaryonun hazırlığı içine girdiler. Hazırlanan senaryonun birinci sahnesinde rol alan unsurlar satın aldıkları beslemeli uşakları oldu. Bu beslemeli trüshükleri vasıtasıyla kararlı bir şekilde direnen işçiler üzerine demirler teyit edildi, çeşitli provakasyonlar teşahhlandı, işçilerin arasına nifak tohumları ekmek amacıyla çok iğrenç ve asılsız şayieler yayarak demogoy yapıldı ve böylelikle

Kararlı direnişlerini sürdüren Göktaş işçileri toplu halde görülüyor.

malari karşısında işçiler aylıklarını alabilmek için tek seçenек olarak kitleler halinde işten çıkmaya başladılar. Çıkışlarını veren işçilerin en fazla 20 gün içerisinde aylıklarını almaları gerekirken, aradan 7 ay gibi uzun bir süre geçmiş olmasına rağmen hala ücretlerini alamadıkları gibi, Tripoli'deki şirket garajında insanlık dışı koşullar altında kalmak zorunda bırakılmışlardır. Üstelik kanunî olarak, bekledikleri sürenin de ücreti dahil edilmesi gerektiği halde, bu konuda da hiçbir işlem yapılmamaktadır.

Bir toplama kampı görünümünde olan şirket garajında 6-7 koğuş (deyim yerindeyse ahır) bulunuyor. Tüm koğuşlarda en fazla 35-40 kişinin kalması gerekirken, her koğuşta 15'i aşkın işçi kalıyor. İşçilerin "alay" olarak adlandırıldığı 5 metre uzunluğunda ve genişliğindeki "büyük" koğuşta 3'er ranza üst üste konarak tamı tamına 35 kişi kalmaktadır. Yine camide 70'e yakın işçi kalmak zorunda bırakılmıştır. Faşist sömürgeci Türk devletinin teşviği ve desteğiyle, eli kanlı katil TEFA yöneticilerinin ve

le işçiyi işçiyi kırdırma amacı güdüldü. Fakat Türkiye ve Kürdistanlı işçilerin kararlı direnişleri sonucunda tüm bu insanlık dışı uygulamalar bertaraf edilerek, TEFA yöneticilerinin hayalleri kursaklarında bırakıldı.

Sömürgeci-faşist Türk devletinin müessesili ve politikasını bu alanda (Libya) harfiyen uygulamakla mükellef olan ve birçok işçinin katledilmesi fiili olarak plan ve tasarlanı hazırlayan katil-faşist konsolos, bu sefer hazırlanan senaryonun ikinci perdesinde başrollerde sırtmaya başladı. Üstünlüğü rol gereği kendisini tatlı bir cheyre büründürüp, "baş" meleşti olduğu imajını yaratarak "şeker-kamçı" politikasıyla Türkiye ve Kürdistanlı işçilerin haklı davasını, kararlı birliktir ve beraberliklerini parçalamak ve içten fethetmek mantığınından hareketle işçilere; "Libya kanunlarında grev yasaktır, ben sizin tüm haklarınızı alma çabaları içerisindeyim. Şirket yöneticilerini sorunlarımızı bir an önce çözüm getirmeleri için zorluyorum". "Damarlarındaki Türk kanını inkar eden bir

CUNTA KANLI ELLERİNİ YURT DIŞINA DA UZATIYOR

avuç bölücüye alet olmayan, hepimiz Türküz, Türk kanı taşıyoruz." "Direnişten vazgeçmelisiniz" vb. biçimindeki "Türklüğü şahlandıran" söven-ırkçı-faşist propagandalar yapmakla ve parlak (fakat yalan) vaadlerde bulunmakla, işçileri psikolojikmen etkileyeceğini ve haklı davalardan vazgeçirebileceğini zannediyordu. Faşist-katil konsolosun yaptığı bu ırkçı-söven kuru ajitelerine karşılık işçilerin belirli bir kesiminin verdiği cevap ise şöyle oldu; "Senin kan dediğin sıvı bir maddedir, Türkün de, Arabin da ve Polonyalının da damarlarında taşıdıkları kan, grupları farklı olmakla birlikte esas olarak aynıdır ve kırmızıdır." "Sen satılmış katil ve uşak ruhlu birisin." "kendi sorunlarımızı size getirdiğimizde, sizleri Libya'ya ben mi getirdim diyen ad mahlukat değil misin?" "Yine GENEL MÜHENDİSLİK şirketinde çalışan ve birbircük seneden bir direnen, fakat su ana kadar ücretlerini almayan işçi kardeşlerimizin üstüne yakıcı dercede sıcak tazyikli su sıkırtan, dövdüren ve tutuklanan, bununla da yetinmeyerek adice, 'Libya konsolosluğumuz Ermeni teröristler bastı' biçiminde (TSR) Türkiye'nin Sesi Razyosu'nda yayın yaptırın bir uşak değil misin sen?" İşçilerin dile getirdiği bu acı fakat doğru gerçekler, faşist konsolosun onuruna dokunmuş olacak ki, birden bire köpürerek bu sefer; "kesinlikle sizler dışardan yöneten bölücü komünistlerdir. Sizde Türk kanı denen bir şey kalmamıştır, ben size gösterim" vb. tehditvari sözlerle fırtınalar koparak, savurdugu tehditlerle ne kadar azılı bir işçi düşmanı olduğunu bir kez daha itiraf etmekte kendini alı koyamadı. Sömürgeci-faşist Türk devlet karacının bir dilsizi ve faşist bir kişiliği sahip olan konsolosun entrika ve düzenbazlığı da, Türkiye ve Kürdistanlı işçilerin kararlı direniş sonucunda fiyaskoyla sonuçlanınca senaryonun birinci perdesinde olduğu gibi, ikinci perdesi de başarısızlıkla kapandı.

Ancak şu da bir gerçektir ki, sömürgeci-faşist Türk devletinin desteği ve teşviğiyle faşist konsolos ve eli kanlı katil Türk şirket yöneticilerinin ortaklaşa hazırladıkları ve tezgahladıkları oyunları işçiler gayet açık seçik görüyorlar; gördükçe de kin, öfke ve nefretleri her geçen gün artıyor. İşçiler bunu, daha fazla bilemeyecek, mücadelelerini sonuca götürebilmek için daha aktif bir biçimde direnerek kanıtlanırlar. Tüm bu alçakça uygulamaların sonra, bu aşamaya kadar Kürdistanlı ve Türkiye emekçilerinin direnişini kıramayan ve mahkemeden de devam etmesini engelleyemeyen eli kanlı şirket yöneticileri ve faşist konsolos, tertipledikleri caniyane yöntem ve baskılar yetmiyormuş gibi, ekonomik-diplomatik tüm avantaj ve olanaklarını kullanarak bu sefer, "işçilerimiz Libya Devletine karşı ayaklanıyorlar." "Türkiye'den kaçmış bölücü komünistlerdir." "Yahudilerdir, ıçki-kadın istiyorlar" vb. iğrenç ve asılsız ithamlarla bulunarak işçileri Libya polisine şikayet ettiriler ve böylece onları da kendi çirkef emellerine alet ederek masum işçilerin üzerine defalarca saldırtırlar. Fakat işçilerin polise; "Bizler Libya Devletine karşı direnmekteyiz. 10 ile 21 aydan bir TEFA şirketinde çalışmaktayız. Çoluk-çocuğumuzun nafakası olan aylıklarımızı, Libya kanunlarıyla çelişmeden talep ediyoruz. Bu da suç değildir. Kaldı ki, elimizde mahkemede olduğumuzu kanıtlayan yeterince belge var. Gerçekten çok zor durumdayız. Şirket yöneticileri ve konsolosluk uzun zamanndan bu yana üzerimize vahşice ve keyfi yöntemleri uygulamaktan kaçınmadılar, bu konuda esas olarak yarılınması gereken birileri varsa o da caniler olsa gerek" biçiminde yaptıkları açıklamalarla, polislerin belirli bir kesimini tatmin etmiş olacak ki, esirler kampı görünümünde olan şirket garajını terk edip gittiler.

Ancak, Libya'da genellikle bölgesel yönetimler ağırlıkta olduğundan ve merkezi yönetim yeterli derecede denetim kuramadığından ötürü, haliyle bir boşluğun doğacağı açıktır. İşte bu boşluğu çok ustaca kullanan sömürgeci-faşist Türk devleti ve

Ebubekir AYYILDIZ

uzantıları, genellikle polis karakol amirlerini, gerek karlıksız villalar yapmak, gerekse araba ve Libya'da bulunmayan malzemeler vermekle satın alarak, son aşamada hedefe varabilmek için bunları işçilerin üzerine saldırtmayı başarabilmektedirler.

Nitekim 28.4.1984 tarihinde satın alınan polislerin, esirler kampı olan şirket garajına yaptığı saldırı sonucunda garaj işçilerin kızıl kanyıla boyandı. Barbarca yapılan bu saldırıda namulardan çıkan kurşunlarla, Kars'a bağlı Arpaçay kazasının Pergit (yeni adı Büyük Çatma) köyünden çok yoksul bir ailenin çocuğu, evli ve 1955 doğumlu, Azeri azınlık milliyetine mensup olan, fakat kurtuluşunu şanlı Partimiz PKK'nın önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde gören ve TEFA direnişinde temsilci olarak aktif görev yapan Ebubekir Ayyıldız adında bir işçi arkadaş hunharca katledilirken, 2'si ağır olmak üzere 10 işçi de muhtelif yerlerinde yaralandılar. Diğer işçilerin hemen hemen tümü tutuklanarak cezaevine götürüldüler. Cezaevinde 7-8 gün tutulduktan sonra bırakıldılar. Yalnız, şu anda esirler kampı olan şirket garajında kimseye konuşmamak kaydıyla göz hapsinde tutuluyorlar.

Faşist konsolosluğun yanı sıra, bu barbarca katliamı tezgahlayanlar arasında, ülkede de birçok devrimci ve yurtseverin katili olan şirketin genel müdür yardımcısı İstanbul 2. Şube emekli emniyet amirlerinden, azılı işçi düşmanı sadist işkenceci Şemsattin Uras, genel müdür İrfan Aktar ve soyadını tesbit edemediğim şirket tercümanı Abdurrahman ... bulunmaktadır. Aynı katiller çetesinin işledikleri bu vahşi katliam ilk değildir, son da olmayacaktır. Örneğin, bundan 10 ay önce, direniş geçcen ve tüm haklarını söke söke alan bir grup işçi üzerinde de benzer oyunlar oynayan, 2'si Karşı ve 1'i Dersimli olmak üzere 3 demokrat işçiyi kallesce katledilen, fakat utanmazca "trafik kazası" süsü vererek, işledikleri vahşi cinayetleri örtbas etmeye çalışan da yine aynı caniler çetesi idi. Pekî, bu gözü dönmüş eli kanlı şirket yönetici çetesi ve uşakları faşist konsolos bu denli dizginlenmemiş zulüm, baskı, sömürü ve katliamları uygularken güç ve cesaretlerini nereden alıyorlar biçiminde bir soru sorulamaz mı? Bu soruya verilmesi gereken cevap; çağını doldurmuş, her türlü gericiyi arkasına alarak Türkiye ve Kürdistan halklarına karşı adı konmamış vahşice bir savaş açan; halklarımızın en değerli evlatları olan devrimci savaş esirleri üzerinde misli görülmüş vahşet düzeyine varan işkenceler uygulayan barbarca yakan, katleden, kurşunlayan, idam eden ve zindanlarda çürüten; içerde ve dışarda komünist önderlerimizi imha etmek için CIA, MOSAD vb. ile elele vererek iz arayan; Türkiye işçi ve emekçilerini

komşu halklara karşı açtığı (25 Mayıs Güney Kürdistan saldırısında olduğu gibi) ve açacağı savaşlarda her türlü maceralara sürüklenmekten çekinmeyecek kadar saldırgan olan; Ortadoğu'da yayılmacı politikası gereği emperyalizm adına emperyalist emeller güden ve süngü zoruyla halklarımızı onaylattığı anayasasıyla faşizmi her geçen gün kurumsallaştıran sömürgeci faşist Türk devletidir.

İşledikleri kanlı cinayetlerin üstünü örtbas edebilmek amacıyla geçici bir süre için beslemeli uşaklarını Türkiye'ye kaçırarak sömürgeciler, yerlerine aynı ıplıklık dokunmuş yeni yöneticileri gönderdiler. Gönderilen yöneticiler arasında sadist Şemsattin Uras'ın görevini üstlenen emekli albay Hakkı Ünlü ve genel müdür İrfan Aktar'ın yerine getirilen Türk-İş sarı sendikasının gözde yöneticilerinden olan ve MİT pasaportu taşıyan, soyadını öğrenemediğim Trabzonlu Sungur ... bulunmaktadır. Kaçırılan yöneticiler 28 Nisan 1984'te tezgahladıkları katliamla işçilerin direnişini kıramadıklarından dolayı, bu sefer devreye yeni yönetici çetesi sokularak direniş kırmaya çalıştılar. Sömürgeci-faşist Türk devleti sıkı sıkı suyunu çıkardı ve adeta robot durumuna getirdiği, fakat yurtdışına göndererek yeniden canlandırılmaya çalıştığı, bu çok pırpır faşist subaylarını (ki hemen hemen her Türk şirketinde vardır) işçilere er eğitimi yaptırmak, "manevi" komutanlıklarıyla sindirmek ve faşist-ırkçı düşünceleri empoze etmeyi başarmak için göndermiştir. İşte, direnişin 3 aydan bir sürdüğü bir çöl şantiyesinde işçilere yönelik bir konuşma yapan emekli albay Hakkı Ünlü şunları demekteydi: "çocuklarını sizlere bir şey söyleyeceğim, beni kırmayacağınıza inanıyorum, çünkü yüzlerce mehmetchik bir dediğimi iki etmediler, Libya'da da Türk kanı taşıyan yiğit mehmetchikler silsiresiniz. Sizlerden ricam; bu direniş bırakıp çalışmanızdır." Fakat işçilerin tepkisi karşısında konuşmasını yanda kesmek zorunda kalan emekli albay Hakkı Ünlü, şantiyeyi alelacele terk etti. Bir grup işçi tarafından sıkıştırılan yeni genel müdür Trabzonlu Sungur ise, "sen katil birisin defol git buradan" diyen işçilere "hayır, ben katil değilim, sizleri ulaştırmaçaya geldim. Çünkü Türkiye'de 400.000 işçiyi ulaştırılan bir kişiyim ve Türk-İş üyesiyim, beni hiçkimse sorguya çekemez" diyerek, ne kadar azılı bir işçi kasabı ve patronların uşağı olduğunu bu konuşmalarıyla en bariz bir biçimde ifade etti.

TEFA şirketi, Saraçoğlu Holding'in bir uzantısıdır. Libya'da piyasası üzerinde denetim kurmak ve daha fazla ihale alabilmek için, sayılı Türk şirketleri çeşitli isimler altında şirketler kurdular. Bunlardan TEFA, SARAÇOĞLU, SOMTAŞ ve TOKAŞ şirketleri Libya'da yapı-ış kolunda faaliyet yürütüyorlar ve Saraçoğlu Holding'e bağlılardır.

Sömürgeci-faşist Türk devletinin ve uzantıları olan katil konsolos ile soyguncu şirket patron ve yöneticilerinin, dozunu arttıran estirdikleri terör karşısında işçiler daha fazla uyanmakta, sınıf kinleri artmakta ve tek kurtuluş yollarının devrimle mümkün olabileceğine inanmaktadır.

Siyasal mücadelenin bir parçası olan ekonomik-demokratik mücadelede Türkiye ve Kürdistanlı işçiler oluşturdıkları birliklerle, proletarya enternasyonalizmi temelinde siyasal alanda da böylesi birliklerin oluşabileceğini açıkça ortaya koydular. Son olarak da, kararlı TEFA işçileri, polislin açtığı ateş sonucu hayatını kaybeden Ebubekir AYYILDIZ arkadaşın anısına bağışlığını, şirketin tüm haklarını almanın yanında Türkiye ve Kürdistan'da devrimi zafere götürmekle mümkün olduğunu söylemektedirler.

* Yaşasın TEFA İşçilerinin Haklı Mücadelesi!

* Kahrolsun Sömürgeci-Faşist Türk Devleti ve Uzantıları
Katil Elçilik ve Cani Şirket Patronları!

Direnişçi Aktif Olarak Katılan Bir PKK Taraftarı.
3.6.1984

1970 yıllarından sonra petrol krizinin de etkisiyle birlikte, emperyalist ülkeler ve yeni sömürgelede ekonomik bunalımlar daha da derinleşti ve giderek yoğunlaşan bunalım siyasi alana da yansarak, siyasal bunalımları geliştirdi. Bilindiği gibi, yeni sömürge ülkelerin ekonomik politikası ağır sanayinin yan ihtiyaçlarını karşılayacak, montaja dayalı hafif sanayidir. 1980'li yıllarda bu ülkelerde çıkmanın son haddine varması sonucu ekonomileri alt-üst olmuştur. Bunalımdan çıkış yolu olarak ise, Avrupa Ekonomik Topluluğu ve IMF kaynaklı reçetelerle, iç tüketimi kısıp, dış tüketime (ihracata) ağırlık vermeyi amaçlayan bir ekonomik politika izlendi. Her ne kadar bu yeni ekonomi-politika emperyalizmin yeni sömürgelerdeki ekonomik siyaseti ile çelişse de bu uygulamalar hayata geçirilmiştir. Bu ekonomik politikayı hayata geçiren ülkelerden biri de Türkiye'dir.

1970-80 yılları arasında derinleşen ekonomik ve siyasi çıkmazın sonucu olarak 12 Eylül 1980'de sömürgeci-faşist cunta işbaşına geldi. Cunta işbaşına gelmezden önce, işbirlikçi tekkelci burjuvazi ekonomik çıkmazından dolayı IMF'nin dayattığı yeni ekonomik politikayı mevcut sivil siyasal yönetimlerle yürütmüyordu. Bu nedenle bir yönetim değişikliğine başvuran Türk burjuvazisi, sömürgeci-faşist cunta ve iyi bir ekonomist olan Turgut Özal eliyle yeni ekonomik politikasını yürürlüğe koydu. Cunta döneminde izlenen bu politika bundan sonra işbaşına gelen askerlerin denetimindeki sivil gıyisili Anavatan Partisi tarafından da aynı öзде devam ettirilecektir. Yeni ekonomik politika bu doğrultuda gelişmektedir. Turgut Özal'ın açıklamaları, serbest bölgelerin açılması, yurt dışına isteyenin isteği kadar döviz götürmesi ve sınırlarda ticaretin serbest bırakılması bunu doğrulamaktadır.

Cuntanın, limanlardan (serbest

bölgelerden), Türkiye'ye gümrüksüz giren emperyalist malları ve ayrıca halkın boğazından keserek, temel ihtiyaçlarını kısıarak elde ettiği metalleri, ihracatı geliştirme doğrultusunda kullanması gerekiyor. Gerek emperyalistler ve gerekse Türkiye için önemli bir pazar alanı Ortadoğu'dur. Ortadoğu'nun hem İran-Irak savaşı sonucu temel tüketim mallarına ihtiyacı artmıştır ve hem de Libya, Suudi Arabistan, Küveyt gibi ülkelerin gerek tırsal ve gerekse ekonomik yönden geri olması yüzünden tarım ve sanayi mallarına gereksinimleri vardır. Bundan dolayı da emperyalistler ve Türkiye için, Ortadoğu zemini ekonomik bunalımlarını geçici de olsa ferahlatmada önemli bir rol oynamaktadır. Bu malların ulaşımında da Türkiye'ye önemli rol düşmektedir. Hernekadar Türk burjuvazisi için önemli döviz kaynağı ise de, yeni ekonomi-politika olumsuz sonuçlara da yol açmaktadır. Başta halkın yaşamını kısıtlaması, yaşayamaz duruma getirmesi, kemerleri sıkma politikasıyla insanlanmızı bir deri-kemik bırakması sonucunda halkın kin ve nefreti alabildiğine gelişmektedir.

Konumuz açısından ikinci sonuç şudur: cuntanın bu uygulamasının genelde yarattığı olumsuz sonuçların bir parçası da ulaşımında ortaya çıkmaktadır. Türkiye ve Kürdistan'da iç ulaşımın kısıtlanması sonucu, şoförler ve küçük mülk sahibi olan araba sahipleri içeride taşımacılık yapamayınca, Ortadoğu'ya yönelik taşımacılığa ağırlık vermişlerdir. Ancak bu sosyal kesim, bu alanda sınıfsal ve ulusal baskıya uğramaktadır. Bundan dolayı da bu sosyal kesimin mevcut iktidarla çelişkisi artmaktadır. Mevcut iktidara karşıdır. Yine bu

PLAKA AYIRIMI MI, ULUSAL AYIRIM MI?

kesim de halkın geneli gibi, yaşamlarından memnun değildir. Bu kesimlerin acentaya olan borçları, gelir vergisi yükümlülüğü, yolda ve sınırdaki yüklü rüşvetin olması göz önüne getirildiğinde mevcut düzenden ne kadar olumsuz yönde etkilendiği daha iyi anlaşılacaktır.

Türk burjuvazisinin yeni ekonomi-politikası daha bu gündün çıkmazıdır. Bir yandan gerek halkın ve gerekse şoförler ve küçük mülk sahiplerinin düzene karşı tepkilerinin yükselmesi, kin ve nefretle dolu olması; diğer yandan ise, cuntanın Ortadoğu'da ihracat yaptığı ülkelerin ekonomik bunalımların derinleşmesi ve bu nedenle gittikçe ihracatın azalmasına, emperyalistlerin derinleşen bunalımı

uygulamalara maruz kalıyorsa-nuz?

Sorularımıza verdikleri yanıtlardan çıkan en önemli sonuç şudur: Türkiye'li olanlar yalnızca sınıfsal baskıya maruz kalmaktayken, Kürdistanlı olanlar ise hem sınıfsal, hem de ulusal baskılara maruz kalmaktadırlar. Şöyle açıklıyorlardı durumlarını:

"İçeride taşımacılık yapamıyoruz. Askeri darbeden sonra içeride iş kalmadı, mecburen yurt dışına çalışmak zorunda kalıyoruz. Bunun başka bir nedeni ise, mazotun pahalılığı, ücretin düşük olması ve ücretin toplu olarak elimize geçmemesidir. Dışarı çıkmak için karşılaştığımız zorluklar vardır tabii; en başta da pasaport sorunu.

Habur sınır kapısındaki TIR'lerden bir görüntü.

da eklenince sonunun hüsrana ulaşacağı açıkça ortaya çıkmaktadır.

Yukarıda genel hatlarıyla belirlediğimiz Türk burjuvazisinin yeni ekonomik-politikasının ihracata yönelik gelişmesi ve bu malların ulaşımında ortaya çıkan sınıfsal-ulusal baskıyı biraz daha incelediğimizde, baskı ve soygun sisteminin pratikte nasıl uygulandığını daha iyi göreceğiz. Herşeyden önce, ihracat mallarının taşımacılığı üç biçimde olmaktadır. Birincisi; özel şirketlerin kendi ürettiği malların taşımacılığını kendi taşıtlarıyla sağlama-ları. Örneğin, tekstil sanayiinde ürettiği iplik, kumaş vb. türden tekstil ürünlerinin ulaşımını kendi arabalarıyla sağlayan SASA (Sakıp Sabancı). İkincisi ise, yalnız nakliyecilik yapan büyük şirketler. Örneğin; Konyalılar. Üçüncüsü ise, bir veya birkaç arabası olan küçük mülk sahiplerinin taşımacılığı. (Bunlar daha çok büyük şirketlere bağlı olarak çalışmaktadırlar.) Evet, bunlar yol güzergahında, sınırlarda kendilerine yönelik sınıfsal-ulusal baskılara karşılamaktadırlar. Tabii birinci ve ikinciler bu baskıların dışındadırlar. Çünkü bunlar düzeni temsil eden güçler olduğundan dolayı herhangi bir uygulamaya tabi tutulmadan, rahat bir tarzda taşımacılığını yapmaktadırlar. Üçüncü kesim ise, yük alabil-mek için özel nakliyat şirketlerinin vurgununa uğramakta, yol ve sınırda sömürgeci-faşist baskı, rüşvete, maruz bırakılmaktadırlar. Diğer yandan, yurt dışında da buna benzer uygulamalarla karşılaşmaktadırlar. Evet, bunları daha iyi kavramak için şimdi de bu sosyal kesime mensup olan şoför ve araba sahipleriyle yaptığımız konuşma-ları, kendi dillerinden aktaracak olursak, konunun daha iyi açılacağı kanısındayız.

Kişiler ve grup düzeyinde yaptığımız söyleşilerde yönelttiğimiz sorular şunlar olmaktadır: İçerde taşımacılık yapıyor musunuz? Dışarı çıkmak için karşılaştığınız zorluk-lar nelerdir? Yük bulmada ve yolda ne gibi zorluklarla karşılaşıyor-sunuz? Sınırdaki ve yurt dışında ne gibi

Türkiye ve Kürdistan'da şoförlük edecek ve araba çalıştıracak her şahsın pasaportu olması gerekir. Olmazsa şoförlük yapamaz, araba çalıştıramaz, nasıl ki bir vatandaşın nüfus cüzdanı kimliği ise, bizim kimliğimiz de pasaportumuzdur. Diğer yandan, çalışma izni almada zorlukla karşılaşıyoruz, bunun için güvence istemekteyiz. Ancak güvence verirken çalışma izni alabiliyorsun. Yük bulmada da bazı zorluklar çekiyoruz. Yük almamız için özel nakliyat şirketlerine üye olmamız gerekir. Bu nedenle bu şirketlere belli miktarda aidat ver-mekteyiz. Yolda iki tür engelle karşılaşıyoruz. Bunlardan biri, bize verilen yol güzergahları uzun olduğundan, bu yol şartlarını izlemiyoruz. Ekonomik açıdan külfetli olduğundan kaçak yoldan kestirme gidiyoruz. Çünkü borçluyuz. Borç-larımızı, vergilerimizi verebilmek için, daha çok sefer yapmalıyız. Bu nedenle kaçak yol izlemekteyiz. Bu yolda trafik karışması çıkıyor, ve bidden üç ila beş noktada 2000-5000 lira arasında rüşvet alıyor. Robotlar gibi veremekteyiz, eğer ver-mez de direnirsek, bizi geri gön-deriyorlar. İkinci olarak ise, sıkı-yönetim komutanlıklarının operas-yonlarında ve jandarma denetimi altında konvoy götürülüşünde keyfi uygulamalara maruz kalmaktayız. Operasyon noktalarında, on yerde arabalarımız didik-didik aran-maktadır. Konvoy bekletilmekte ve nedensiz yere boşuna orada tutul-maktayız. Bu da ulaşımında gecik-meye neden olmaktadır."

Bu konuda, Kürdistan'ın çeşitli kentlerinden gelen şoförler bu keyfi uygulamalara en çok maruz kalan yerler olarak şüpheyle karşılan-maktadırlar. "01, 21, 23, 27, 63, 65." Bu uygulamalara karşı çıkış-lar olsa da "kırolar siz mi, bize akıl ver-receksiniz? Size yol açalım da rahat mi yaşayasınız?" diyerek hakarete uğradıklarını belirten şoförler şöyle devam ettiler.

"Bize Kürdistanlı olduğumuz için daha fazla baskı yapılmaktadır-rın. Sınırdaki ise yine rüşvet var. Narkotik şube ve gümrük memur-

ların keyfi uygulamalarına maruz kalıyoruz.

Biz her geldiğimiz hafta boyu kapıda geçiş yapmadan bekletil-mekteyiz veya konvoyumuzu ikiye bölerek ve araya boşluk koyarak gecikmelere yol açıyorlar. Bize fark-lı davranıyorlar." Kürdistanlılar, yurt dışında karşılaştıkları zorluk-ları ise şöyle belirtmektedirler. "Herşeyden önce yabancısız, evi-miz, mutfuğumuz arabamızdır. Gur-betçiyiz diye bir ekmeği dahi bize on katına satıyorlar. Araba parçası almak için şehire indiğimizde yine arabacıdan tut, acentasına ka-dar her şeyi yüzde-yüz fazla fiyatta bize satmaktadırlar. Yük indirmede yine aynı yaklaşım. Araba arıza yaptığında gecikme olduğunda şirkete gecikme ücreti ödemek zorundayız. Yurt dışında yerli şoför-lerin işine sekte vurduğumuzdan dolayı iki ülkenin emekçileri ara-sında çatışmaların yaratılması, yiyeceklerimize güvenliğin güç-lerince el konulması vb. konularda hakarete ve rüşvete tabi tutul-maktayız."

Konuştığımız şoförler son olarak şunu söylemektedirler: "Bizim yaşamımız berbat bir yaşamdır. En rezil yaşam bizim yaşamımızdır." Ve eklemekten de geri kalmamaktadırlar: "İktidar bizim değildir, Sakıp Sabancıların, sermayenin iktidarındır. Bugün on-ların, ama yarın mutlaka bizim olacaktır. Çünkü şimdiye kadar sırtımızı dayayacak her hangi bir dayanağımız yoktu. Şimdi siz varsı-mız. Yani Kürdistan'da PKK var. Artık korkumuz kalmadı, ölsek de gam yemeyiz. Biz mücadeleye ha-zırız, yeter ki siz bize sahip çıkın."

Evet, bu sosyal kesimler yü-zünde katmerli bir sınıfsal ve ulusal baskı uygulanmaktadır. Plaka ayırımı olarak yine ulusal ayırım konulmaktadır. Hernekadar sömürgeci-faşist cunta iki halkın varlığını bahsetmiyorsa da uygulamalarıyla ulusal ayırım yaptığını doğru-luyor. Bunu sözde redetse de, öзде Kürdistan'ın varlığını kabul-lenmekte ve uygulamalarını bu yönlü geliştirmektedirler.

Tüm bu uygulamalar, cuntanın geçmişten günümüze kadar halk-larımızı üzerinde uyguladığı poli-tikanın küçük mülk sahiplerinin üzerindeki yansımalarıdır. Yıllardır çalınan davul-zurna aynıdır. Yalnız oynayanlar ve oynanan hava değiş-miştir. Gerek sivil yönetimler eliyle ve gerekse askeri yönetim tarafın-dan yapılan yağma ve talan poli-tikasının oyun havası değişmiştir. Bina ve gelir vergisi adı altında halk modernce soyulur; köy baskıları olur, halkın malı, değerli eşyaları zorla gasp edilir; hukuk kuralları adına rüşvet alınır, yolsuzluk yapı-lır; adalet adına halkımıza baskı, katliam uygulanır. Evet, yapılmakta olan tam da budur. Ancak bilinmeli ki bu çark bu şekilde dönmek! Davul-zurna çalanlar, oynayanlar ve oynanan havalar aynı kal-mayacaktır. Türkiye Devrimci Demokratik Hareketi ile PKK ön-derliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi arasında kurulan FKBC ve geleceğin KUKC' si halk-larımızın birliğini ve mücadelesini yaratarak ve devrimi yükseltmek bu oyuna son verilmelidir. Davul-zurna çalanlar, oynanan havayı ve oy-nayanları köklü bir değişikliğe uğratmak gereklidir. Bu da ancak halkımızın devrimci demokratik iktidarıyla halklarımızın gerçek kurtuluşunu sağlayamaz. Yani tek kurtuluş devrimdir. Ülkemiz dev-rimi de ancak PKK öncülüğünde geliştirilen halk savaşının zaferiyle mümkün olabilir.

YAKUP

HALK ŞAHİTTİR: TARİH BUNA GÖZ YUMMAYACAKTIR!

Eli kanlı faşist Türk cuntasının Dersim'in Pülümür kazasının B..... köyünde yaptığı operasyonlarda başvurduğu birkaç tane azgın ha-reketini yazıyoruz.

Şubat ayının sonları, soğuk ve karlı bir gecenin sabahı saat 4³⁰'da kapılarımız çaldı. Gün doğmadan karanlığın adamları gelmişti. Ka-pıya doğru gittim. Kim olduklarını sordum. Cevap olarak "aç kapıyı çocuğu" dediler. Kapıyı aç-mamla üzerine dipçiklerle saldır-maları ve vurmaları bir oldu. Bu

Halk tutuklanmakla biter mi?

durumda çocuklar ağlamaya başla-dılar. Onlar ağladıkça beni daha da fazla dövüyorlardı.

Tüm köy halkını okul bahçe-sinde topladılar. Kimlik kontrolü yapmaya başladılar. Küçük çocuk-ları ayrı bir yerde topladılar. Ço-cukları korkutarak bilgi almaya ça-ğıştılar. Çocuklara "kimler bu köye gelip-gidiyor, söyleyin, yoksa baba-larımızı kelepçeler götürürüz" de-mekteydiler.

çalanmayı kabul etmişti. İşte ben de bunları gördüm, yaşadım. Şimdi yaşıam 74'tür..." demesiyle, ihtiyarı tekrar dövmeleri bir oldu. Bu kez ihtiyarı okul odasına götürdüler. Bizi de ayrı bir odaya götürdüler.

Saçlarımızı, bıyıklarımızı kes-meğe başladılar. Daha sonra, bo-şaltıkları bir hayvan ahırına he-pimizi doldurdular. Yüzbaşı bize "ahırdaki gübreye kartopu oyna-maktaydılar.

Devamı 19. sayfa-da

Gazetemize ulaştırılan bu yazı, günümüzde en alçakça komploları da kapsamına alarak hızlandırılan düşman faaliyetlerini kavramak açısından önem taşımaktadır. Aynı zamanda bir rapor özelliği de taşıyan bu yazıyı, ihtiva ettiği önemden dolayı yayınlamayı uygun gördük.

SERXWEBÜN

PROVAKASYON ÇİZGİSİNİ VE PROVAKATÖRLERİ TEŞHİR EDELİM!

ŞORES

Konuğu ayrıntılı açıklamaya geçmeden önce, kısaca Semir provakasyonunun gerçek özünü belirtmek istiyorum. Herşeyden önce, Kürdistan halkının bağımsız ve özgür geleceğinin teminatı olan PKK'ye karşı geliştirilen ve ardında TC ve sicilli Şahin-Yıldırım hainlerinin bulunduğu Semir hamlesi tarihsel olarak Kemalizmin özümsemiş geleneklerinin Parti içinde hortlatılmasıdır. Bu, Kemalizmin Kürdistan üzerinde geliştirdiği egemenlik ve bunun yol açtığı sonuçların ortaya çıkardığı ve herşeyiyle Kemalizmin beyni, gözü ve diliyle düşünen, gören, konuşan ve tadan; Parti ve halk düşmanı bir tipin hamlesidir.

Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesini, 20. yy. başlarında ve daha önceleri gelişen isyanlarda olduğu gibi; fakat bu kez daha gelişmiş yöntem ve biçimlerle boğmak ve parçalamak isteyen kemalist burjuvazinin Kürdistan halkına ve onun öncü gücü PKK'ye karşı geliştirdiği, zindanlarda alamadığı sonucu dışarda almak istediği bir hamledir. Bu nedenle, Semir provakasyonu iç yüzü açığa çıkmış Kemalizmden başka bir şey değildir.

Şahin-Yıldırım ve Semir'in Partiyeye karşı sürdürdükleri savaşı, ancak Kemalizme sığınmış dönelecek yapar. Bu açıdan Semir'in açtığı bayrak (hepimize de altında toplanmak üzere davetیه çıkarmıştı) özünde Kemalizmin bayrağıydı. Başlangıçta bu bayrak ve üzerinde yazılı olan sloganlar pek açık olmadıktan sonra başlangıçta müthiş yanlışlara sürükledi. Fakat bayrak açıldıktan sonra K. Atatürk'ün vahşi ve kan emici silueti daha açık görülmeye başlandı.

Semir hamlesi görünüşte küçük-burjuva aydın karakterinin zor günlerde ortaya çıkardığı bir bikkınlığı gibi görünebilir. Özüde ortaya çıkış ve gelişimi değerlendirildiğinde hiç de öyle olmadığı görülmektedir. Birçok yazısında "benim için kurallar önemli değildir vb. sahte sözlerle Parti içi işleyiş kurallarına karşı çıkıp, Martov'ın elbiselerini giymek istese de, veya bazı konularda Parti ile ayrı düşündüğünü de ileri sürse, bunun böyle olmadığını açıklar. Martovvari sözleri çokça kullanması, veya tatlı su sosyalisti görünmeye çalışması tamamen asıl yüzünü gizlemeye yönelik sahtekarlıklardan başka birşey değildir. Bütün bunlar bizi yanıltmamalı. Ki yanıltmamaktadır da. O özünde oportünizm kılıfına bürünmüş bir kemalist; Kürdistan halkının kanını emmek isteyen bir kan emici, drakula'dır.

Bilindiği üzere küçük-burjuvazinin dökneleşen ruh hali çok belirgindir. Bir çok devrim ve mücadele deneyimlerinde bu ruh hali kendisini göstermiştir. Kürdistan küçük-burjuvazisi her türlü sapma ve düşmanca yönelime, "alışkanlıklarla", Kemalizmden ve TC'den aldığı gıda ile birçok ülke küçük-burjuvazisinden daha yatkın ve elverişli bir konumdadır. İhanet ve teslimiyet yolu özellikle dar, elit bir kesimi içine sürükleyici olan bir yoldur. Rahatlıkla Kemalizmle birleşebilir. Tipik olarak nasıl Filistin küçük-burjuvazisinin en seçkin temsilcisi Arafat, Sedat ile birleştiyse, Kürdistan'da da Talabani ve Şahin-Yıldırım-Semir hainleri de benzer bir şekilde Saddamcılık ve Kemalizm ile birleşmişlerdir. Dolayısıyla bu birleşmenin köklerinin emperyalizm, sömürgecilik ve yerel gericiğe kadar dayandığı kuşku götürmez bir biçimde açıktır.

Vurgulanması gereken bir diğer husus da Semir haininin 1973'lerden itibaren PKK'ye yeni bir yorum kazandırmak istemesiydi. Bu tezin altında yatan siyasi öz neydi? veya bununla ne amaçlanmıştı?

Tarihin, yorumlanış biçimine göre bilinç oluşturdugu hepimizin bilgisi dahilindedir. Tarihin doğru devrimci yorumlanması devrime ve devrimci değerlere güvenle bakmayı sağlarken, çarpık ve gerçeğe bağımlı olmayan yorumlanması da devrime ve devrimci mücadelenin yarattığı bütün olumlu geleneklere kuşkuyla bakmayı sağlar. Semir haini bunu bildiğinden özenle Parti tarihini çarpık bir yorumlamaya tanıtma uğraşına gösterdi. Böylece de geleceğin

anlaşılmasını zorlaştıracak ve bu konuda kafa karışıklığı yaratarak, geleceği kadrörların yorumlamasını engelleyeceğini çok iyi bilmektedir.

Birçok resmi belgede de somutluk kazanan parti geçmişinin militan yorumlanması; mücadelenin sürdürücüleri olan kadrörlarların bilinç teşkil etmiş ve bundan sonra da nasıl savaşılabileceği konusunda yol göstermiştir. Bu bilinç ve doğru yol, sağlam geleneklere dayalı militan bir bilinç olduğundan, kadrörlar geleceğe kuşkuyla değil, güvenle bakmayı militan bir özellik olarak kazanmışlardır. Fakat aksine militan ve sağlam geleneklerle yüklü geçmişten kopuş, "eski den azimle kopmayı" sağlayan çarpık yorumlama, doğai olarak soysuz, mücadele geleneği olmayan, bütün geçmişine küfreden, geleceği meçhul, karanlık bir mücadele yolu ve militan tipini ortaya çıkaracaktı. İşte, halkımız ve Partimiz için korkunç olan tehlike de bu noktaydı; bunun başarılmasıydı. Zaten Semir haininin başarmak istediği de buydu. Böylece Parti ve kadrörların geçmişlerinden koparılarak, güçlü bir biçimde geleceğe yönelmelerini de engelleyecekti.

Bugün Ortadoğu'da tek proletarya hareketi olma özelliğine ulaşan ve onun sağlam ölçülerle kuşanan militanını yaratan PKK Hareketi, bu alanda güçlü bir geleneğin temellerini oluşturmıştır. Kuşkusuz birçok güç, Kürdistan üzerinde planları yürütmeye çalışmış ve sağlam ölçü ve geleneklerden rahatsız olacaktı. Besbelli ki Semir'in 1973'lerden itibaren Partiyeye yeniden "yorum" kazandırmak istemesi bir yanılla bu sağlam proleter ölçüleri yontma yontma ortadan kaldırmayı da hedeflemişti. Semir'in hamlesinin görünmeyen fakat tehlikeli olan bir yanı da budur. PKK'ye yeni bir yorum ve biçim kazandırılması, zindanlarda Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşların kanlarıyla boşa çıkardıkları "PKK'nin yaratılması demek olacaktır.

Bu oyunların, Parti Hareketimizin en çok ağıntılarını aşmaya başladığı, yeni temellerde bir mücadeleye başlatma, halkımız ve ülkemiz için son derece tarihsel kararların alındığı bir Kongre'de pervasızca oynamak istemesi, Semir'in köklerinin, bir ucu da Kürdistan tarihinin en lanetli ihanetçilerinden Şahin ve Yıldırım, diğer ucu da tasfiyeciliğin bayraktarlığını açık ve utanmazca yapan eğilimleri ve onun gerisindeki emperyalizm ve her boydan gericiğe, ne kadar dayandığını açıkça ortaya koymaktadır.

Hepimizin yabancı olmadığı gibi, küçük-burjuva reformist milliyetçileri de benzer amaca başka bir biçimde varmak istiyorlardı. "PKK, geçmiş ile ilgili özleştiril verilmelidir" ısrarında bulunmalarının altında yatan etken, "PKK'ye, geçmişine küfreden" dayatmasında bulunarak böylece geçmişin inkarı ve red edilmesini sağlamaktı.

Değişik yönlerden de olsa her iki dayatma da benzer biçimde aynı şeyleri ifade etmekteydiler. Her ikisi de en son noktada, "PKK'nin kendi kendisini ve geçmişini" tartışması noktasında birleşiyorlar. Böylece PKK'yi, yarattığı bu kadar değerden vazgeçirmek ve döktüğü bu kadar şehit kanına ihanet ettirmek istemektedirler. Açık ki, bu dayatmalar nereden gelirse gelsin hiçbir biçimde kabul edilemez. Eğer PKK bu provakasyona düşmüş olsaydı kendisini cansız fikirlerle yüklü, cüretten yoksun, halka ve devrime sırt çeviren bir anlayışın girdabında bulacaktı. Ki, en büyük ihanet, devrim kaçınılması ve çürüme de bu noktada başlayacaktı.

Semir provakatörünün bir zamanlar "içinde yer aldığı" Partinin tarihini kaos veya anlaşılmaz olarak nitelerek istemesiyle hangi sonuçlara varmak istediği; şimdi ortaya çıkan gelişmelerden ve bunların yarattığı sonuçlardan çok daha iyi anlaşılabilir.

PKK II. Kongresinde ele almak istediği veya daha açık bir deyimle kadrörlara tartıştırmak istediği ikinci konu da 1979'lardan itibaren Parti örgütlenmesi sorunuydu.

PKK Hareketi, 1978-79'larda geliştirdiği devrimci direniş pratiğiyle Kürdistan zemininde ciddi değişikliklere yol açan ilk proleter partidir. Ülkenin dört bir tarafında

mücadelenin yükseldiği bu yılların Kürdistan tarihinde paha biçilmez bir değer, önemli ve tartışılmaz bir yeri vardır. Bu yıllar; Kürdistan halkını yüzyıllardan beri girdiği kış uykusundan uyandıran ve mücadeleye seferber olmasını sağlayan yıllardır. Diğer taraftan bu yıllarda katedilen gelişmeler TC üzerinde o kadar etkili olmuştur ki, devleti biçim değişikliğine hızla ihtiyaç duyan bir hale getirmiş, adeta gerçekler karşısında şaşkına döndürmüş ve ülke genelinde muazzam değişikliklere yol açmıştır. Bu gerçekler Türk devleti tarafından bile inkar edilemezken, Semir neden 1979'lardan itibaren Parti örgütlenmesinin gözden geçirilmesini sağlamak istemiştir? Bir noktayı daha anımsatmak gerekiyor; hatırlanacağı üzere Semir haini bazı mektup ve yazılarında Parti merkezine de saldırarak, bu denli gelişmeleri nasıl yarattığına şaşırdığını söylüyordu. Bununla, bu yıllardaki gelişmeleri yeniden tartışmaya sunmayı amaçlıyor, PKK'ye yeni bir "yorum" getirmeyi hedefliyordu. 1979'lardan itibaren PKK'yi tartışmak istemesi, bu dönemde örgütlenme alanında atılan tarihsel adımları, Partinin kitleleşmesini gözden geçirmek istemesi, tamamıyla, daha önce de vurguladığımız amaçlarına varmayı gerçekleştirmek içindi.

Faaliyetlerini öyle gizli bir biçimde sürdürmekteydi ki; resmi ve gayri resmi toplantıların bir çoğunda sarf ettiği sözlerin üstü kazıldığında PKK ideolojisine lafta bir sadakatlik; altında ise korkunç bir düşmanlık ve parti yıkıcılığı kendisini gösterir.

Partiyi yıkmak ve amacına ulaşmak için, kendisini uzun süre gizleyen bu provakatör, gerçek yüzünün anlaşıldığını sezdğinde, yüzündeki masum perdesi çıkararak, gerçek yüzüyle eylemini hızlandırmıştır. Ancak, başarılı olamayacağı anladığında "erken doğum yaptım", "yeniliği kabul ediyorum" vb. şekilde mırıldanmaya başlamıştır. Bu sözler, Partiyi yıkmak isteyen bir suçlunun feryatları değil midir? Açık ki büyük suçlar işlemeyen biri "şehitlerin anısı beni boğuyor" demez. Aslında onu boğan, elini buluşturduğu şehitlerin kan selidir.

Bir soruya daha yanıt arayarak devam edelim.

Semir'i Yıldırım'a sahip çıkmaya götüren etken neydi? veya onları birbirine yaklaştıran ilkelere ve görünmeyen güç neydi?

İlk elden Semir belki bu davranışın hümanist olmasından ileri geldiğini öne sürebilir. Fakat başta Mazlum olmak üzere birçok yigiti önder ve kadronun katledilmesinde fiili rol oynayan, eli devrimcilerin kanına bulanmış iğrenç bir halk düşmanına karşı acıma hissinin duyulması olası değildir. Çünkü birlerce tutuklunun işkence feryatlarına kulaklarını tıkanan ve bu konuda zerre kadar yüreğinde acıma hissi ve bunların biricik umudu olan PKK'nin mücadelesine saygı duymayan biri, nasıl olur da bir katle, azgın bir halk düşmanına karşı insancıl oluveriyor.

Şu halde "bizim hareketimiz Türklüğün yeniden şahlınlamasıdır" diyecek kadar iğrençleşen gedikli ihanetçilere sahip çıkmayı sağlayan ilke nedir? Aynı şekilde 1979'da Şahin Dönmez'in ihanetine karşı da Semir haininin tereddütlü davranması bir tesadüf müdür? Açık ki, bir tesadüf değildir. Bunların birlikte davranmasını sağlayan bir güç, Kemalizm arka planında vardı. Çünkü hepsi de Kemalizmin sosyal ürünüdür. Bu nedenle de içinde ve dışarda aynı anda Partiyi yıkmaya savaşı vermelerini sağlayan bir örgüt bağının ve talimatın mevcut olduğu artık tartışma götürmez bir gerçektir. Semir haininin Şahin-Yıldırım ihanet cetesiyile olan bu bağı, bir çok olayda da açığa çıkmaktadır. Semir'in 1983 Mayıs'ı sonunda düzenlemek istediği Avrupa Parti Konferansı ile, Türk ordusunun Güney Kürdistan'a saldırı hareketi ve cezaevinde "Genç Kemalistler" örgütünün çıkışının aynı tarihlerle denk gelmesi tümüyle bunu kanıtlamaktadır. Semir haini, Avrupa Parti Konferansıyla planın bir kısmını gerçekleştirmeyi amaçlarken, aynı zamanda Yıldırım'a sahip çıkılmasını sağlama durumunda da, ihanetle direniş arasındaki kesin sınırları

kaldırmayı becermiş olacaktı. Böylece faaliyetleri ve karşı hamleleri için daha elverişli bir ortamı da yaratmış olacaktı. Bir kez direniş ve teslimiyet arasındaki kesin sınırları muğlaklaştırdı mı, böyle bir ortamda istediği gibi at oynatabilecekti. Bu durum ise, Parti yıkıcılığını geliştirmesi için daha uygun zemini de beraberinde getirecekti. Teslimiyetin kabul edilmesi, giderek her türlü devrimci değere saldırılması ve devrime yabancı her türlü yapıya da sahip çıkılması olayını ortaya çıkaracaktı.

Dolayısıyla Yıldırım ile Mazlum ve diğer direnen yoldaşlar arasında da bir fark kalmayacaktı. Direnen ve direnmeyenler aynı kefeye konulacaktı. O. bununla, Partiyi tükürdüğünü yalattırmak istiyordu. Kendinden yazılması istenen, Yıldırım'ın ihanetini teşhir eden ve direnişi öne çıkaran bir yazıyı yazmaması da zaten bu yüzdendir.

Böylece içerde Şahin-Yıldırım ihanet cetesinin Partiyi yıkmaya ve tasfiye çabalarına, dışardan destek olarak, faaliyetlerini geliştirmeleri için, daha uygun bir ortam hazırlamak istiyordu. Bunun da ne kadar iğrenç bir amaç olduğu ortadadır. Yüzlerce şehidin kanı, fedakarlığı pahasına kazanılan bir değer, birkaç hainin yaşamı için tüketilmesine -hem de en alçakça bir biçimde-, olanak yaratmak istiyordu. Tabii bu girişimin bir tesadüf olmadığı ortadadır. Uzun dönemdir planlanan olay Diyarbakır zindanlarında sonuçlandırılmak isteniyordu. Burada tamamlanan tasfiye olayını, dışarda (Avrupa'da) Semir provakatörü tamamlıyacaktı. Dikkat edilirse, herkes oyundaki rolünü almış ve bunu uygulamaya geçirmişti. Kenan Evren kendi payına Güney Kürdistan'a saldırırken, zindanlarda Şahin-Yıldırım "Genç Kemalistler" olarak "Türklüğü (Kemalizmi) yeniden şahlınlarken", Avrupa'da da Semir Partiyi yıkmaya girişimlerini sonuçlandırma doğrultusunda faaliyetlerine hız vermişti.

Fakat, her biri de bu emellerine varamadan (kötü oyunculuklarından değil, oyun oynamak istedikleri zeminin güçlülüğünden dolayı) başarılı olamayarak, yıllardır planladıkları ve her gece aynı iştahla düşledikleri hayalleri fiyaskoyla sonuçlandı.

Provakatörün Kendisini Ele Vermesi

Semir, belli bir andan itibaren, Partiyi yıkmaya çalışmalarını sonuçlandırmak için sistematik bir faaliyete geçmişti. Bir piyonu haline getirdiği Seher'in yanısıra diğer arkadaşları da oyununa alet etmeye çalışmaktaydı. Ancak onlarla yarattığı görüşteki birlik, Semir-Seher arasındaki ilişkiden tamamen farklı idi. Sadece bazı yetersizliklere karşı olma temelineydi. Hepsini söz konusu olmazsa bile genel hatlarıyla bu durum Partiyeye karşı değildi. Özellikle Semir'in bazı konularda yürüttüğü spekülasyon ve demogojilere aldanma söz konusuydu.

Semir haini yetersiz tutumları kullanmada, arkadaşların kafasını bulandırmada son derece usta davranmış, hatta ortaya çıkan bu çelişkileri, özellikle derinleştirmişti. Şüphesiz bu durum Parti çıkarlarına hizmet etmemişti. Tam tersine zarar vermişti.

Bu nedenle Semir'e değer biçerken (kendim de dahil) ortaya çıkan esaslı yanılamadan ileri geliyordu: Bazı arkadaşlarla Semir arasındaki görüş ayrılıklarının derin köklerinin olmadığına inanmaktaydım. Bu ise, Semir haininin kendisini ustaca kamufletmesinden kaynaklanmaktaydı. Bizlerin esas yanlışlığı buradan kaynaklanıyordu. Daha erkenden bir kamufle altında yatan gerçek yüzü açığa çıkarmadık.

Kısacası, Semir haininin gerçek niyetleri ve faaliyetlerinden habersizdik. Oysa Semir, Partiyeye karşı, alçakça komplolar peşindeydi. Bu amaçla sürdürdüğü sinsi çabalar sonucu, Avrupa'daki kadrörların yetersizliklerinden de yararlanarak provakatif bir ortam yaratmıştı. Bir takım basit sorunları özenle işlemiş ve bunları "çelişkinin" gerekçeleri haline getirerek, Partilileri bir-

birleriyle çatıştırmayı amaçlamıştı. Bizler ise tartışmaları daha çok eleştiri biçiminde ele aldık. Kişisel olarak arkadaşlarla aramızdaki sürtüşmeyi o anda çözmek istemişim. Ancak Semir'in istismarcı tutumu bunu engelledi. Bu sağlanamayınca, Parti önderliğinin çağrısına anında uyarak, çağrıldığına alana gittim.

Şunu açıklıkla belirtiyim ki, yetersizlik içine girmiştik. Arkadaşların hataları ne olursa olsun, kendi yanlışlarını bununa izah edecek değildim. Ancak tekrar ediyorum; sınırları kesin konulmak üzere içerisine girdiğim yetersizlikleri açık yüreklilikle kabul ediyordum. Ama sınırların konulmaması Semir ile doğal bir müttefik olmayı kesinlikle red ediyordum. Hiçbir suretle böyle bir ortaklığın olmamıştı ve kimse de bunu kanıtlamaz. Provakasyon çizgisine karşı tavır almanın ve Parti önderliği etrafında saf tutmanın da bunun açık bir kanıtıdır.

Provakasyon Çizgisinin Belli Başlı Taktikleri ve Çıkarılması Gereken Bazı Sonuçlar

Provakasyon çizgisi, amaçlarına ulaşmak için, Kemalizmin beyinde var olan tüm oyunları, en klasiğinden en modernine, en inciseden en kabasına kadar var olan tüm yöntemleri uygulamıştır. Bunlardan belli başlılarına kısaca da olsa değinmek istiyorum.

1 - Parti Önderliği Üzerinde Oynayarak Amaçlarına Ulaşmaya Çalışmak:

Semir, bir çok yazısında, Parti önderliğini sahtece göklere çıkarmış, adeta ona toz kondurmamaya "özen" göstermiştir. Bir yandan, görüntüde önderliğe sahip çıkıyor izlenimini yaratırken; diğ yandan merkezin diğer üyelerini asılsız suçlamalarla karalamaya çalışmıştır. Böylece, arkadaşlarda, Parti önderleri hakkında şüpheler yaratmak istemiştir. Böyle bir düşünceyi uyandırmak için de çok sinsi hareket ederek, kadroların kafasına sürekli bir biçimde bunu işlemeye çalışmıştır. Buradan hareketle de bir bütün olarak, Parti önderliğine karşı saldırı için zemin yaratmaya çalışmıştır. Nitekim, yıkıcılığı daha da geliştirdiği ve artık açıktan oynamaya hiç bir tereddüt göstermediği bir dönemde, ortaya sürdüğü yazılarında buna açıkça yönelmektedir.

Tekoşın olayında olduğunun tersine daha dikkatli davranıp, Parti önderliğini yücelterek sonuca varmak istemişti. Aynı zamanda, bununla kadroları da yanıltmayı amaçlıyor, övgü altında önder kadroları karalamaya çalışıyordu. Kürdistan'da ve Ortadoğu'da gücünü duyuran Parti önderliğine direkt saldırı yerine dolaylı saldırıyı temel almıştı. Onun övgüler dizdiği Parti önderliğinin talimat ve emirlerine uymaması dahi gerçek amaçlarını ortaya koymaktadır.

Semir'in faaliyetlerini bu şekilde sürdürmesi, gerçek yüzünü gizlemeye önemli bir araç olmuştur. Sürekli Parti önderliğine övgüler dizesi, onun gerçek halk düşmanı yüzünü gizlemeye engellemiştir. Fakat, daha başta içine girdiği durum, bu konuda ne kadar sahte olduğunu ortaya çıkarmış ve kendisini gizlemenin bir aracı haline getirdiği bu olayda da gerçek yüzünü gizleyememiştir.

2 - Parti İlkelerini İşlemeyi Kılmak:

Bir partiye parti yapan en önemli kustardan biri de partinin ilkeleridir. Açık ki, bir parti eğer ilkelerini işletemiyorsa, onun örgüt ve partiliğinden bahsedilemez. Zaten onu parti yapan da bu ilkeleridir. Semir, "Benim için ilkeler önemli değildir" derken, ilkesizliği teşvik etmiş ve partiyi tanımamış bir duruma getirmek istemiştir. "Demokratik" görünümünün altında Partinin sağlam ilkelerini fare misali kerte kerte kırmak, PKK'nin yarattığı gelenekleri "karşı-devrimci özellikler" gösteren bir ucube olarak tanıtmak istiyordu. Bu da sonuçta Partiyi ilkesizliğe sürükleyerek örgütlenmesini felce uğratmak demektir.

3 - Kadroları Birbirine Çatıştırmak:

Geçmiş ekip-yeni ekip veya ilkel-modern kadro kavramlarının ardındaki gerçek, eski-yeni kadroları çatıştırmaktır. Bazı kadrolara sempatik görünmeye çalışarak onları

yanına almayı denerken, bazı kadroları da karşısına alıp böylece kadroları birbirine düşürmek istemiştir. Açıktır ki çok iğrenç bir kadro siyaseti izlemiştir. Avrupa Parti birimindeki kadrolar üzerinde istediği gibi tasarrufla bulunması, onları harcaması gerçeği bile Semir'in hiçbir zaman kadroların koruyucu meclisi olmadığını ortaya koyan en bariz örnekler. Yine bazı kadroların yetersizliklerini bir çelişki kaynağı gibi kullanabilmesi için bu yetersizlikleri bilinçli olarak derinleştirilmiş ve giderilmesine yardımcı olmamıştır.

Diğer taraftan pratikle yoğun olarak uğraşan militanları suçlamak, aynı zamanda "militanlar ne zaman isyan edecek" diye ayaklanma çağrısında bulunmuştur. Kısaca o, halka hizmet etmeyi temel alan, bağımsız ve özgür bir Kürdistan'ın yaratılması için savaşan bir kadro değil, mücadeleyi yıkan, tüm değerleri ve devrimci gelenekleri tepen, ihanet ve teslimiyet batağına saplanmış bir kadro tipini oluşturmak istemiştir.

Provakasyon çizgisinin hamlesinden çıkarılması gereken sonuçlar nedir?

Herşeyden önce şunu belirtelim ki, Semir hamlesinin İsterka Sor, Tekoşın vb. saldırılara benzer yanları olmakla beraber, farklı yanları da vardır. Bu yönüyle de Semir provakasyonu geçmiş saldırıların basit bir tekrarı değildir. Temelinde bunların bütün deney ve özelliklerini benimsemiş, fakat bunları bir hayli aşan daha yumuşak görünümünde, ama daha tahripkar olmayı amaç edinen bir hamledir. Sözde PKK'yi yeniden yorumlamak, ona yeni bir anlayış ve bakış kazandırmak adı altında ortaya çıkması da asıl tehlikeli yanını oluşturmaktadır. Bu, PKK'yi devrimci geleneklere ve halka yabancılaştırma, dolayısıyla bölme ve parçalama teorisidir.

Oysa PKK Hareketi biçitli sınıfların ve unsurların eğilimlerinin çeşitlinden oluşan eklektik bir yapı değildir. Kısa bir mücadele deneyimi de olsa, birçok zorlu ve devrimciliğin denendiği sınavdan başarıyla çıkan ve bugün birçok alanda zaferle dalgalanan ve halkımıza yol gösteren, üzerinde yüzlerce şehidin kanını taşıyan proletaryanın kutsal kızı sancağıdır. Bu nedenle öyle kolay bölünebilecek, veya her isteyenini istediğini dayattığı, yaptığı bir hareket değildir. Proletarya partilerinin işleyiş ve çalışma tarzı, PKK için de geçerlidir ve uygulanmaktadır.

a - Sahte ve Gerçek Parti Yanlısı Tutumları Birbirinden İyice Ayırtmak Zorunludur:

Şimdiye kadar Partiyi karşı ortaya çıkan ajan-provakatör yönelimlerin önemli bir özelliği de görüntüde direkt partiyi hedeflemeleri, düşmanca tutumlarını parti yanlısı görünümünde saklamak ve bunları bir çok militan provakasyonun özelliğini kavrayamamasına, anında tavır koymasına ve yanlışlara düşmesine yol açan bir gerçektir. Örneğin, en son örnek olan Semir provakatörü; "hiçkimse benden daha fazla PKK'li olduğumu iddia edemez" demektedir. Kuşkusuz bu sahte ve kendisini gizlemeye yarayan bir ifadedir. Ajan-provakatör bir örgüt olan Tekoşın'ın başını çeken Mehmet Uzun, Bozan Arslan, Büyük Çın Ali gibi provakatörler de kendilerini PKK'nin "koruyucu melekleri" olarak lanse etmişlerdir. Hatta, Partiyi sahip çıkan tüm arkadaşları, yeterli bir biçimde sahip çıkmakla suçlamaktadırlar. Gerçekte sanki kendileri Partiyi sahip çıkıyor görünümünü yaratıyorlardı. Bu sahtekarca tutum Antep'te Parti yanlısı birçok değerli arkadaşın başlangıçta yanlışlanına ve bu ajan-provakatörlerle birlikte hareket etmelerine yol açmıştır. Fakat, gerçek yüzlerini Parti önderliğinin kararlı tutumu sonucu açığa çıkması ile birlikte, yalnız başlarına kalmışlar ve arkadaşları tereddütsüz Partiden yana tavır koymuşlardır.

Semir'in de belli başlı taktiklerinden bir tanesi Partili militanların yanında "aşırı PKK'li" olarak görünmesidir. Sanki, PKK'yi kendisinden daha fazla savunan kimse yokmuş gibi bir tutum göstermekteydi. Açıktır ki, anti-PKK'li olmak, kadrolara ve halk nezdinde çabucak teşhir olmayı gerektirecek ve oyunlarını rahatça sürdürmelerinin önünde engel olacaktır. Bundan dolayı PKK'nin dostu veya aşırı bir PKK'li görünümü altında yıkıcılıklarını sürdürmeleri daha rahat bir ortam bulduklarından böyle bir görünüm vermek istiyorlardı. Anti-PKK'cilik bir gün dahi Parti içinde yaşama olanağı bulamayacağını çok iyi bildiklerinden,

yıkıcılıklarını böyle bir kılıf altında sonuca götürmenin daha olabirliğinden, böyle bir yolu seçmekte idiler.

Böylece, Parti savunucusu görünümü altında; Partinin temellerine dinamit yerleştirerek ve onu havaya uçurmanın hazırlıkları daha rahat yapabilmektedir. Tarihte bilizir, kaleyi ele geçirmenin en emin yolu, onu içten fethetmektir. Provakasyon da şimdiye kadar tüm çabalarını bunun üzerinde şekillendirmiştir. İşte PKK savunuculuğu görünümü altında yatan gerçek budur.

Bu nedenle, gerçek Parti savunucuları ile, bunu yıkıcı faaliyetlerine kılıf yapanları birbirinden iyi ayırt etmesini bilmeliyiz.

b - Partiyi Koruma Savaşında Deneyimsizliğin ve Yetersizliğin Oynadığı Fonksiyon:

Parti Hareketimiz grup olarak ortaya çıkışından günümüze değin, hangi görünümde çıkarsa çıksın, özünde TC'den kaynaklanan ve Hareketimizi taşıyıcı etmek, bağımsız ve özgürlük mücadelesini daha çiçek açmadan boğmak isteyen sayısız provakasyonlar ve saldırılarla karşılaşmıştır. Bunların belli başlıları hepimizin bildiği veya yıkıcı faaliyetlerine tanık olduğumuz Sterka Sor, Tekoşın vb. örgütlerdir.

Özellikle ilk ortaya çıkan ajan örgütlenmeler hakkında Parti tarafından çeşitli biçimlerde gerekli izahat yapılmış olmasına rağmen bu, kadrolar tarafından yeterince bilince çıkarılmamış, Partiyi iç ve dış komplolara karşı korumada önemli derslerle dolu deneyimler olarak değerlendirilememiştir. Bu genel olarak, kadrolar açısından olumlu olmayan bir özelliktir. Bütün bu yaşanan deneylerden gerekli sonuçları çıkararak yeni biçimleri karşı Partinin nasıl korunması gerektiği, tehlikeyi önceden görülebilecek ve bu tip yönelimleri başvurdukları belli başlı taktik, demogojik yöntem ve ayak oyunları ile bunların arkasındaki gerçekleri sağlam bir bilinç haline getirmişti. Teoride kavranmış olsa bile pratikte gerekli baği sağlayarak politik uyanıklık ve bilinç haline getirilememiştir. Dolayısıyla Partiyi koruma savaşında denilen olgu kavranılmamış oluyordu. Bu bilinmediki, tehlike uzaktan sezilemediği oranda yanlışlara düşmek kaçınılmaz olmaktadır.

Kısaca taşıyıcılığı ve provakasyon çizgisine karşı proleter ögelerin deneyimsizliğinin oynadığı rol ve ortaya çıkarılabileceği yanlışlar, yetersiz çaba ve deneyimsizlik en temel eksiklik olarak Avrupa Parti biriminde ortaya çıktı.

Halbuki yaşanan deneyler düşmanca çabalara karşı yeni savaşım biçimleri gerektiğini gün gibi ortaya koymuştur. Kadroların bu alanda yetersizliğe düşükleri şu götürmez bir gerçektir.

Şurası bir gerçektir ki, her militanın kendi partisinden geleceğine karar vermesi, onun savunmasını bilinçli yapmasını gerektirir. Bunun için de yıkıcı faaliyetlerin iç yüzünü ayrıntılarıyla bilmelidir.

Avrupa Parti biriminde Partiyi koruma savaşını bu yüzden bilinçli ve provakatörün faaliyetlerini boşa çıkararak bir biçimde yerine getiremedik. Semir hainine bir nezbe de olsa alet olduk. Onun faaliyetlerini sürdürmesini istemeyerek de olsa zemin yaratıldı. Açık ki, bu, bu konudaki yetersizliğimizin ortaya çıkardığı bir sonuçtu.

c - Görünüşte Değil, İlkede

Bir Parti Birliği Savunulmalıdır:

Proletarya partisi bir mücadele örgütüdür. Öyleyse bir araya geliş ilkeseldir. Bu ilkelere bağlı kalındığı ve bunlar korunduğu müddette parti de birlik de korunur. Fakat bu ilkelere ters düşüldüğü oranda kimse kimseyi tanımadığı gibi, birlik de korunamaz, yapı dağılır. Bu açıdan birlik ilkelik olmak zorundadır. Bununla belirtmek istediğimiz; herkes, ilkelere bağlı kalır, keyfi davranmaz ve ilkelere işlevlerine uygun davranır ve bunların güçlenmesi için çalışır; her türlü sızmaya karşı parti sağlamca korunabilir. Bu yüzden gelebilecek her türlü yıkıcı bozguncu eğilim de önlenir. Partinin güçlülüğü ve sağlamlığı korunup, geliştirilebilir. Ancak böylece parti ve Leninizm her türlü tehdite, yıkıcı ve bozguncu eğilime karşı güvenlik altına alınmış ve korunmuş olur.

d - Siyasal Mücadelede Olgunluk Önemli Bir Özelliktir:

Bu özelliğe sahip olmayınca veya yetersizlik varsa tahrik ve tepkicilik hemen kendisini gösterir. Hele hele kişisel kaygı yüzünden salt kendini kurtarmaya bakmak, diğer arkadaşların ne olursa olsun anlayışıyla hareket etmek, bu zemini provakasyon faaliyetleri için daha elverişli hale getirir. Bu nedenle hiç bir biçimde kişisel kaygılar güdülmemelidir, herşeyden önce örgütün güvenliği ve korunması ön alınmalıdır. Böyle olunca Parti düşmanı tutumlara karşı azimle durma, oyunlarını boşa çıkarma, parti örgütünün yönetimini ve yönetilmesini ele alma bu tür umursamaz ve geliştirici olmayan tutumlar yüzünden başlanamaz. Dolayısıyla Semir vb. gibi provakatörler de böyle sisli ve bulanık ortamdan yıkıcı ve parti düşmanı faaliyetlerini geliştirmek için, ustaca yararlanırlar.

Bu tür dönemlerde, Parti çizgisine bağlı, fakat biçimde provakasyon çizgisine karşı mücadelede yetersizlikler içine girmiş olan arkadaşlara; bu konularda bilinçlerinin uyanık tutulması ve uyarılmaları önem taşımaktadır. Aksi takdirde yetersizlikleri onu provakasyon çizgisinin kucağına da itebilir. Bu konuda bir bütünüyle duyarlılığın geliştirilmesi gerektiği açıktır.

Avrupa'da hortlatılan Semir provakasyonuna karşı mücadelede bu konuda yetersizlikler ortaya çıkmıştır. Özünde Partiden yana olan arkadaşlar, kendi aralarında, siyasi olgunlukta yetersizliklerinden dolayı, bir birlik oluşturmamışlardır. Zaten Semir'in de yaratmak istediği buydu: Kadroları bölmek ve onları birbirleriyle çatıştırmak. Başlangıçta böyle, biçimde ayrılık görüldüysede, giderek provakasyonun sis perdelerinin aralanmasından dolayı, biçimdeki bu ayrılık da giderilerek, provakatörün yaratmak istediği oyun boşa çıkarıldı.

Toparlanarak, Semir sahip olduğu demogojik formasyonlarıyla siyasi mücadelede olgunlaşmamış birçok yönümüzü etkilemeye çalıştı. Kişi olarak ben de olgun değil, tepkici davrandım. Bu da Semir'e cesaret verdi. Açık ki, Semir, bu ortamda kendisini daha iyi gizleme olanağı bulurken, faaliyetlerini de yürütebildi.

e - Uzun Süre Rapor Sunmama Ardnlıyetli Faaliyetlere Elverişli Ortam Sunar:

Parti içi işleyişin en önemli ilkelerinden biri hiç kuşkusuz rapordur. Partilerde raporlar, faaliyetleri daha güçlü yönlendirebilmek, eksik ve yetersizlikleri tespit etmek ve bunları aşmaktır; önemli bir rol oynamaktadırlar. Bu kuralın parti içinde işletilememesi, saflarımızda her türlü olumsuzluğun gelişme tehlikesini de beraberinde getirecektir.

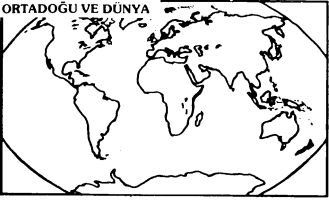
Provakatörün kullandığı bir diğer yöntem de, Partiyi son derece önemli olan bu kuralın işletilmesinden yoksun bırakmaktır. Parti içi aleniyetin korunabilmesi için her alt örgüt üst örgütüne faaliyetleri hakkında rapor sunmak zorundadır. Semir, bu ilkenin işletilmesini için her türlü yöntemi kullanmıştır. Faaliyetleri hakkında bir bilgilendirme gitmediği gibi, alt örgütler arasında işletilmesini de engellemiştir. Parti önderliğine raporları ulaştırmadığı gibi, giderek bunların geliştirilmesini de engellemiştir. Böylece faaliyetleri için, elverişli zemini yaratmaya ve geliştirmeye çalışmıştır.

Bu nedenle, Parti içinde rapor ilkesi kesinlikle işletilmeli ve hiçbir biçimde aksatılmamalıdır. Parti içi aleniyetin korunmasının en önemli özelliği olan rapor sistemi mutlaka işletilmelidir.

f - Ne Sonuna Kadar Aşırı Güven ve Ne de Her Koşul Altında Aşırı Şüphencilik:

Bir mesafe bırakmak gerek. Bu her iki yön arasında uygun bir bağ kurmak zorunludur. Partili arkadaşlara güven duymak gereklidir. Fakat, bazıları kendilerini, Partiyi bahlık kişisel altında gizleyeceği bildiğinden, şüphe de duyulmalıdır. Faaliyetlerini Parti çizgisine, işleyiş kurallarına ne kadar uygun olduğu düşünülmelidir. Bunlara aykırı bir davranış görüldüğünde, Parti sorumlusu organları haberdar edilmelidir. Birçoğu Parti merceği altına getirildiğinde, Partiyi ne kadar yabancı oldukları görülür.

Devamı 19. sayfa

Dünya devrim ve karşı-devrim güçleri açısından hayatı bir önem taşıyan ve yolaçtığı gelişmelerle bu hayatlığını günden güne artıran Ortadoğu sahasında gelişmeler tüm hızıyla sürüyor. Her dönemde, sahip olduğu stratejik konum, zengin yeraltı ve yerüstü kaynakları ve yumağı olduğu çözümlememiş toplumsal sorunlarıyla sistemler arası mücadelelerin canıncı noktasını teşkil eden Ortadoğu'da nihai hesaplaşmaya doğru adımlar her geçen gün hızlanıyor ve Ortadoğu tüm dünyanın dikkatlerinin yoğunlaştığı bir alan olma özelliğini koruyor. Özellikle son dönemlerde burada meydana gelen gelişmeler adeta tüm dünyanın nefesini keser tehlikeli boyutlara doğru hızlı bir tırmanışın ifadesi oldu. Öyle ki; tüm Dünya Ortadoğu'ya bir emperyalist müdahalenin her an gerçekleştirilebileceği ve bunun da geniş boyutlu kanlı bir savaşın ilk kavlıcısını tutuşturacağı endişelerini duymaya başladı.

Ortadoğu zemininde son dönemlerde ortaya çıkan gelişmeler emperyalizmin bu alana yönelik politikalarının içine girdiği çıkmazı ve bu konudaki yeni ve muhtemel yönelimleri ve arayışları ortaya koyduğu gibi, devrim ve karşı-devrim güçleri arasındaki kopuşun hızlandığı gerçeğini de daha netçe gözler önüne serdi. Bu durum Ortadoğu'da güçler mevzilenmesini, mevcut durumu ve gelecekte ortaya çıkabilecek gelişmeleri irdelemeyi zorunlu bir görev olarak dayatmaktadır.

Bilindiği gibi; ABD emperyalizmi II. Dünya Savaşı sonrasında, İngiliz ve Fransız emperyalizminden devraldığı Ortadoğu hükümlarını; ortaçağdan kalma feodal kalıntıların bu alanda hala güçlü bir tarzda yaşaması, zengin petrol kaynakları ve taşıdığı coğrafik önemden dolayı emperyalizmin bu alanda çok sıkı bir denetim kurması ve bölge halklarının aktif devrimci mücadelelere yönelmemesi nedeniyle, bugüne dek sürdürmeyi başarmıştır. Ancak gelinen süreçte, emperyalist sistemin yaratmış olduğu bu engelini parçalanması ve bu parçalanmışlıktan devrimin gelişme olanaklarının artması durumu ortaya çıkmıştır. Çağımızla çelişki içinde bugüne dek yaşatılan bu hükümlarlık, özellikle son yıllarda geçirdiği sarsıntılarla gücünden çok şey yitirmiş; buna karşılık her ne pahasına olursa olsun bölgedeki varlığını yaşatmasının kendisi açısından hayatı rolü olduğunu bilen emperyalizm, gözü dönmüşçesine hayata geçirdiği politikalarla Ortadoğu'yu kanlı bir savaş alanına çevirmiş ve tüm bölgeyi saracak bir savaş tehlikesinin odağı durumuna getirmiştir.

Emperyalizm; İran Devriminden başlayarak, İran-Irak savaşı sürecinde hızlanan ve Lübnan'daki yenilgisine daha da derinleşen Ortadoğu'daki çıkarılmaları sarsılması durumunda son vererek aleyhine bozulmakta olan dengeyi tekrar kendi lehine çevirmek için Ortadoğu'ya yönelik planlarına hız vermiştir. Bu amaçla; geçmişte olduğu gibi, bölgedeki işbirlikleri arasında güçlü ittifaklar kurarak onları kendi çıkarları doğrultusunda hareket ettirme, bölgede karşı-devrimci iktidarlara güçlendirerek, devrimci gelişmeleri durdurma yolundaki çabalarını yoğunlaştırmaktadır. Bir yandan bu gerici uzantıları arasındaki birlikleri güçlendirip, onları eliyle bölgedeki ilerici gelişmeleri durdurma amaçlar, ve bu nedenle uşaklarına sunduğu her türlü siyasi-askeri, maddi-manevi desteği alabilirdesine arttırırken; diğer yandan da onların başsansız kalma ihtimalini de göz önüne alarak doğrudan müdahalesi için hazırlıklarını hızlandırmaktadır.

Geçmişte Ortadoğu ülkelerini CENTO içinde bir araya getiren kendi çıkarları doğrultusunda yönlendiren emperyalizm, İran Devrimi sonrasında dağılan bu örgütün yerine İslam Zirvesi'ni geçirerek bu temelde gerici bir bloklaşma yaratmıştır. Bu blok içerisinde bir araya getirdiği Ortadoğu ülkelerinin kendi gerici planlarını hayata geçirmesi doğrultusunda azami bir çaba içerisinde. Özellikle günümüzde ve önümüzdeki dönemde, Arap aleminin yalıtılması olan Mısır'ı yeniden devreye sokarak onun etrafında, başta Arap gericiliği olmak üzere, Ürdün, Irak, Suudi Arabistan ve diğer ırlı ufaklari gerici emirlikleri birleştirerek ve diğer yandan Pakistan faşist diktatörlüğü ve Türk faşist devletin içiçe örecekleri bir çember oluşturarak daha geniş bir karşı-devrimci bloklaşmayı yaratmak istemektedir. Özellikle son İslam Zirvesi'nde Kenan Evren, Ziya Ülhak ve Kral Fahd'ın bir araya gelmeleri bu doğrultudaki hesapları açıkça sergilerken, Hüsnü Mübarek'in İslam ülkelerini dolayısıyla da Mısır'ın güçlü bir şekilde devreye girmeye hazırlandığını ortaya koymaktadır. Mısır, Ürdün, Irak ve Arafat'ın şahsında Filistin Kurtuluş Örgütü'nün içinde yer alacağı bir

dörtlül toplantı düzenleme çabaları, Türkiye ve Pakistan'ın bu girişimi açtıkları desteklemeleri, Kenan Evren'in Ürdün ziyareti, Türkiye ile Suudi ve Pakistan arasındaki yoğun ilişkiler, Turgut Özal'ın son Ortadoğu gezileri, Ortadoğu'da yeni temeller üzerinde ve etkin bir biçimde karşı-devrimci bir bloku yeniden devreye sokma çabalarının en önemli göstergeleridir.

İçinde bulunduğumuz evrede emperyalizm, Ortadoğu'ya yönelik planlarında tam bir çözümsüzlük içerisine girmiş durumdadır. Her geçen gün aleyhine dönen dengeyi, bırakalım yeniden kendi lehine çevirmeye, mevcut durumu koruma gücünü dahi kendisinde bulamamaktadır. Kendi kıskırtmalarıyla başlattığı İran-Irak savaşı bugün kendi çıkarlarını tehdit eder boyutlara ulaşmış ve tüm çabalara rağmen durdurulamamaktadır. Geçmiş müdahalelerde uğradığı başarısızlıklar emperyalizmi ürkütmekte, yeni bir maceraya girişmeden önce çok uzun hesaplar yapmak ve öncelikle işbirlikçilerini devreye sokmak zorunda bırakmaktadır. Ancak işbirlikçilerinin askeri, siyasi ve ekonomik durumları da fazla güven vermemektedir. Lübnan'da uğradığı yenilgi her geçen gün derinleşmekte, bir halk hareketi boyutlarına ulaşan Lübnan devrimci mücadelesi emperyalizmin bu alandaki umutlarını her geçen gün biraz daha söndürmektedir. Her türlü komplö ve tehditine rağmen Suriye, Libya ve İran yönetimleri anti-emperyalist mücadelelerini daha da yükseltmektedirler. Filistin Kurtuluş Hareketine reformist bir çizgiyi egemen kılarak onu tasfiye etme planları ters tepmiş ve radikal Filistin güçlerinin mücadelelerini daha da kararlı yürütme azimlerini bilemiştir.

Diğer taraftan; emperyalist güçler her ne kadar sosyalist ülkeler ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı ortak bir ittifaka yöneliyorlarsa da kendi aralarındaki ekonomik, politik ve hatta askeri çelişkiler her geçen gün hızlanarak bloklaşmayı zayıf düşürmektedir. Avrupa emperyalistlerinin Ortadoğu'ya ilişkin planlarında bir dayanak noktası olarak gördükleri Türkiye giderek ABD'ye yaklaşmış ve günümüzde onun planlarıyla tam bir bütünleşme içerisine girerek adeta AET ülkelerine kafa tutar olmuştur. Bölgede Japonya ve Avrupa ülkelerinin konumlarını zayıflatarak egemenliği kendisinde somutlaştırmak isteyen ABD'nin Türkiye, Pakistan, Mısır ve Arap gericiliğine dayanarak yaratmak istediği bloklaşmaya karşılık Avrupalı emperyalistler müdahale ederek kendileri devreye girmeyi ve kendi ılımlı-liberal politikalarını Suudi Arabistan'a dayanarak, Türkiye'deki iktidar değişimini zorlayarak ve hatta İran'ı da kapsayarak hayata geçirmeye hedeflemektedirler. Özellikle Fransa'nın Irak'ı bir basamak yapıp Ortadoğu'da etkin olma istemlerine karşı İngiltere ve Almanya'da apayrı hesaplarla ortaya çıkmakta ve Ortadoğu'da emperyalist güçler arasında tam bir çıkar çatışması görülmektedir. Bu durum ise karşı-devrimci bloku zayıflatan bir etkidir.

Karşı-devrimci bloku zayıf düşüren en önemli etkenlerden bir diğeri de dayandığı güçlerin son derece kof bir yapıda olmalarıdır. Bloku oluşturan güçler; yan-feodal, işbirlikçi komprador-burjuva ve faşist eğilimli güçlerdir. Bu sınıflar ömürleri tükenen ve giderek zayıflayan sınıflardır. Emperyalizm bizzat kendisinin ve Suudi'nin yardımlarıyla işbirlikçilerinin ömrünü uzatmaya, onları ekonomik bunalımdan kurtarmaya çalışmasına karşılık bu konuda başarılı olamamaktadır. Tüm çabalara rağmen tekeli Türk burjuvazisi her geçen gün daha da çökmektedir ve aynı şekilde Irak işbirlikçi burjuvazisi içinde bulunduğu kılmazdan kurtarılabilmis değildir. Diğer taraftan, İslam Bankası vs. eliyle diğer İslam ülkelerinde burjuvalaşmayı güçlendirmek isteyen emperyalizmin bu politikasının da fazla sonuç vermediği açıkça görülmüştür. Bu durum emperyalizmin dayanmak istediği zeminin uzun vadede güven vermediğini ve onun çıkarlarını tehlikeye soktuğunu ortaya koymaktadır. Buna ek olarak, bu ülkelerdeki toplumsal çelişkilerin her geçen gün arttığı ve süreç içerisinde bölgedeki devrimci gelişmelerin de etkisiyle bu ülkelerdeki halk güçlerinin gerici yönetimlerine karşı mücadeleyi geliştirerekleri gözönüne alındığında, uzun vadede emperyalizmin dayanak noktalarının ne kadar güvenilmez ve sallantıda olduğu daha iyi görülmektedir.

Günümüz Ortadoğu'sunda karşı-devrimci blokun durumu bu iken; devrimci-ilerici güçler de giderek kendi aralarında bir bloklaşmaya giderek, safları belirginleştirme ve mücadelelerini daha da geliştirerek, mevcut statükoyu devrimci güçler lehine parçalamaya yolunda önemli adımlar atmış bulunmaktadır ve bu adımlar her geçen gün hızlanmaktadır.

Emperyalizmin Ortadoğu halkları arasında geçmişte kendi lehine yaratmış olduğu bütünlük günümüzde sürekli bir parçalanmaya doğru gitmektedir. Herşeyden önce; bölgede hakim olan ortaçağdan kalma kapalı yapının 1950'lerden başlayıp 70'lerde daha da hızla-

nan kapitalist gelişmelerin bir sonucu olarak sarsılması ve geçmişte egemen olan işbirlikçi-reformist politikaların toplumsal mücadelelerin gelişmesinin önünü tıkaması durumu günümüzde önemli ölçüde aşılarak yerini sosyal ve siyasal gelişmelerin hızlanmasına bırakmıştır. Geçmişte birçok Ortadoğu ülkesinde ortaya çıkan küçük-burjuva radikalizmi her ne kadar kalıcı ve tutarlı bir anti-emperyalist politika güdemeyi süreç içerisinde emperya-

müşlüğüne karşı tepkiler artmaktadır. Gerici bir Arap ülkeleri sistemi kabul edilmekte; Arap milliyetçiliği, ilericiliği ve radikalizmi bu eğilime karşı bir güç haline gelmektedir. Özellikle sosyalist sisteme kurulan ilişkiler, ABD emperyalizmine bağımlı gerici güçler üzerinde önemli bir tehdit unsuru olmaktadır.

Arap alemindeki çatlaklık önümüzdeki dönemde daha da derinleşerek devam ede-

Emperyalizm, sömürgecilik ve siyonizm Ortadoğu halklarının acı ve öfkesinde boğulacaktır.

lizmle bütünleşmeye gitmişse de, sistemin zaafırlarını ortaya çıkararak daha sonraki devrimci gelişmeler için uygun çatlaklıklar yaratmıştır. Bu durum, Nasır hareketinden etkilenen Suriye ve Libya'nın günümüzde yürüttüğü anti-emperyalist politikada ve küçük-burjuvazinin Filistin ve İran'da çatlaklıklar derinleştirerek emperyalizme ciddi darbeler vurmasında açıkça görülmektedir. Açık ki 80'lerde kadar ortaya çıkan daha sonraki devrimci gelişmeler bu temelde boy vermiş ve güdalarını bu küçük-burjuva radikalizminden almıştır.

Diğer taraftan sosyalist ülkelerin özellikle son yıllarda bölgede daha güçlü bir şekilde devreye girmesi, Suriye, Libya, Yemen gibi ülkeler üzerindeki etkilerini güçlendirmesi de mevcut statükodaki çatlaklıkların derinleştirilen önemli bir etkidir. Sosyalist sistemin başta Filistin Devrimi olmak üzere, bölgedeki devrimci-ilerici güçlerle askeri ve siyasi destek temeline ilişkilerini güçlendirmesi emperyalizmden kopuşu ve bu temelde anti-emperyalist mücadeleyi hızlandırmıştır. Özellikle Suriye sosyalizmle geliştirdiği ilişkiler ve aldığı destek sonucu, İran Devriminin, Libya'nın ve diğer devrimci halk kurtuluş hareketlerinin ayakta kalmasına çok büyük katkılarda bulunmuş ve adeta bölgedeki devrimci gelişmelerin beslenildiği bir kaynak haline gelmiştir.

Sosyalist sistemin bölgede etkin bir biçimde devreye girmesi, sorunlara müdahale etme olanaklarını arttırmıştır ve özellikle önümüzdeki dönemde bu daha da gelişebilecektir. Ortadoğu'da bir araya gelen tüm bu etkenler emperyalist statükoyu parçalamıştır. Her ne kadar henüz gelişme aşamasında olan bu parçalanmanın tekrar emperyalizmin lehine monte edilmesi için çok yoğun çabalar harcanıyorsa da önümüzdeki dönem bunun daha da derinleşmesi yönünde bir gelişmeye sahne olması olasılığı fazladır. Çünkü, bölgedeki ulusal ve toplumsal sorunlar her geçen gün daha da belirginleşmekte ve çözüm dayatmaktadır. Dar işbirlikçi kesimler halkların ihtiyaçlarına cevap verememekle, ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel sorunları çözümlemeyi bir yana, bizzat o sorunları derinleştiren kaynaklar haline gelmektedirler. Artan çelişkiler ulusal sorunları canlandırmakta. Arap aleminin bölün-

cektir. Son İslam Zirvesi, bunu belirgin tarzda gözler önüne serdi. Irak-Iran savaşından ve Körfez'de son zamanlarda ortaya çıkan gelişmelerden İran'ı sorumlu tutarak kınama yolunda bir karar çıkarmaya çalışan gerici ülkelere karşılık Suriye ve Libya bu kararı veto ederek işleme hale getirdiler. Böylelikle ABD işbirlikçisi gerici devletlerin açtıkları Irak'ı desteklemeleri ve bölgedeki ilerici güçler olarak Suriye ve Libya'nın ise anti-emperyalist tavırlarını bir kez daha sergileyerek İran lehine tavır almasını durumu ortaya çıkardı. Bu açık ki, devrim ve karşı-devrim bloklaşmasının Arap ülkeleri arasında da derinleştiği gerçeğini ortaya koymaktadır. Filistin Kurtuluş Örgütü içindeki sağ kesimin emperyalizm ve gericilikle uzlaşma eğiliminin tümünden destek görmemesi, devrimci kesimin tümünden kopuşu sağlayarak uzlaşmacı Arafat önderliğine karşı başkaldırması ve ilişkileri en sert bir biçimde parçalaması; ilerici Arap ülkelerince de bu kopuşun desteklenmesi Arap alemindeki parçalanmanın derinleştiğinin bir diğer önemli göstergesidir.

Ortadoğu zemininde son yıllarda ortaya çıkan en önemli ilerici atımlardan birine de Lübnan'da tank olmaktadır. Lübnan ilerici güçleri başta ABD olmak üzere emperyalist güçlere ve siyonizme karşı mücadelelerinde güçlü atımlar kaydetmiş, emperyalizmin buraya yönelik planlarını fiyaskoya sonuçlandırarak, emperyalistler desteğindeki siyonist işgali boşa çıkarmış, binlerce kişinin kanı pahasına da olsa topraklarını adım adım işgalcilere arındırmaya başlamışlardır. Suriye'nin aktif desteği ve yönlendiriciliği altında yürütülen bu mücadele günden güne boyutlanarak bir halk hareketine dönüşmüş ve bu alanda emperyalizmin çıkarlarına ciddi darbeler vurarak ilerici güçler için yeniden önemli bir mevzi konumuna girmiştir. Filistin halk hareketini ek olarak Lübnan'da da bir halk hareketinin gelişmesi Ortadoğu'da halk hareketlerinin hızlanmasının önemli bir göstergesi olarak, gelecekte bölgedeki parçalanmanın emperyalistler aleyhine bir seyrizleyeceği ihtimalini güçlendirmektedir. Lübnan'da iç çatışmaları durdurmak amacıyla isbasına atılacak ve bütün muhalefet ücileri-

nin temsilcilerini de kapsayan Raşid Kerami'nin başkanlığındaki Ulusal Uzlaşma Hükümeti daha kuruluşunun hemen ardından sorunlarla karşı karşıya gelmiştir. Diğer taraftan gerici güçler ile ilerici güçler arasındaki çatışmalar hızından hiçbir şey kaybetmeksizin devam etmektedir. Bu da Lübnan'daki silahlı mücadelelerin önümüzdeki dönemde de süreceğini ve kopuşun derinleşeceğini göstermektedir.

Emperyalizmin çıkarlarını sarsılmaya başladığı bir diğer Arap ülkesi olan Irak'ta faşist Saddam rejimi çöküş noktasına varmıştır. Başvurduğu tüm çabalara rağmen İran'la arasındaki savaşta son erdirmeyen bu faşist diktatörlük her geçen gün siyasi ve ekonomik olarak daha da zayıflamakta, emperyalistlerin her türlü desteğine rağmen bunalmının derinleşmesini engelleyememektedir. Diğer taraftan buradaki devrimci güçler, savaşın yarattığı elverişli ortam ve geneldeki ilerici-devrimci gelişmelerin de etkisiyle gelişmelerini sürdürmektedirler. Gelinekte, Saddam rejimi ayakta kalabilmesinin biricik yöntemi olarak, İran'a emperyalistler veya işbirlikçileri eliyle yapılacak askeri bir müdahaleyi görmekte, bununun yaklaşığını bilinciyle de iyice saldırı-ganlaşarak çıkınca savaş yöntemlerine başvurmakta ve Basra Körfezi'ndeki bunalmı arttırarak efendilerinin doğrudan müdahalesi için zemin yaratmaya çalışmaktadır. Son dönemlerde savaşın özellikle Körfeze kaydırılarak emperyalistlerin petrol çıkarlarının tehdit edilmesinin, Irak faşist rejiminin in sadık dostlarından Türkiye'nin petrol tankerini bombalamasının ve Harg adını yasak bölge ilan etmesinin altında yatan neden -her ne kadar İran'ı ekonomik kökünüyle sürükleyerek ateşkes ilanına zorlamak gibi bir nedeni de kapsıyorsa da- söz konusu müdahaleyi kaçınılmaz kılacak bunu acıllaştırmak ve kendi çürümüş varlığını ayakta tutmak kabasıdır.

Bölgedeki bloklaşmanın bir diğer önemli merkezini de Irak oluşturmaktadır. Anti-emperyalist mücadelesini taviz vermeksizin sürdüren İran, bölge devrimci-ilerici güçlerinden kopuk durumuna önemli oranda son vererek onlarla köklü ilişkileri yöneltmeye başlamıştır. Özellikle son dönemlerde Lübnan üzerinde İran, Suriye ve Libya'nın ortak bir harekete yönelmeleri ve yine Ortadoğu'unda Libya, Suriye, Kuzey Yemen ve kısmen de İran'ın aralarındaki ilişkileri güçlendirmeleri, bu güçlerin bir bloklaşmaya yöndiklerini ve önümüzdeki dönemde bu bloklaşmanın anti-emperyalist temellerde daha da gelişeceğini göstermektedir.

Bugüne kadar emperyalizm, İran üzerinde oynadığı çeşitli oyunlara onun anti-emperyalist mücadelesini boşa çıkarma ve yeniden kendisine bağlama yolunda yoğun çabalar ortaya koymasına rağmen başarıya ulaşamamış, aksine İran'ın bu özelliği daha da derinleşerek onu ilerici bloka daha da yaklaştırmıştır. Aynı şekilde Lübnan'da başarısızlığa düşmüş, Suriye ve Libya üzerindeki tehditleri bir sonuç vermemiştir. Diğer taraftan Filistin Devrimini kendi potasında eritme, Camp David, Fahd Planları çerçevesinde ve otomatik temelde gerici bir çözüm dayatarak tasfiye etme çabaları amacına ulaşamamış, aksine işbirlikçi ve devrimci kanatlar arasında kesin bir kopuşmayı gündeme getirmiştir. Bütün bunlardan çıkarılacak sonuç, emperyalizmin 80'lere kadarki statüsünü bu daha yaratmadaki başarısız kalacağı ve günümüzde oluşmuş olan anti-emperyalist bloklaşmanın geçici bir bloklaşma olmadığıdır. Aynı şekilde, bölgedeki toplumsal çelişkilerin şiddetlenmesiyle birlikte, mücadelenin salt anti-emperyalizm, anti-siyonizm düzeyinde kalmayacağı; bunun daha da derinleşerek toplumsal bir karaktere bürüneceği; özellikle daha çok orta ve küçük-burjuva sınıflara dayalı mücadelenin giderek diğer ezilen sınıf ve tabakalara yaslanmak zorunda kalacağı; bunun bir sonucu olarak, Lübnan, Irak ve İran'da görüldüğü gibi, anti-emperyalist mücadelenin sosyal temelinin giderek halkan ezilen sınıf ve tabakaları içine alarak yerel gerici/ile de yöneleceği görülmektedir.

İran Devriminin etkilerinin İran'la sınırlı kalmayarak tüm bölge gerici/ile tehdit eden boyutlara ulaştığı; Suriye'nin salt bir anti-emperyalist, anti-siyonist mücadele ile yetinmeyerek bölgedeki devrimci gelişmelere destek sağları bir konuma olduğu, bu temelde Lübnan'da bir demokratik yönetimin gelişmesine omuz verdiği, Filistin devrimini beslediği, Ürdün ve Irak'taki devrimci-demokratik yönelimli gelişmelerini desteklediği; diğer taraftan Libya'daki rejimin halkçı karakterinin ve Yemen'deki iktidarı sosyalizme açık yapısının sürdürdü gözüne getirildiğinde, önümüzdeki dönemde anti-emperyalist bloklaşmanın sosyal temelde de bir bloklaşmaya bir sınıf savaşımına dönüşeceği gerçeği ortaya çıkar.

İlerici temellerde bir bloklaşma yönündeki olumlu gelişmelere karşılık, bu bloklaşmanın çeşitli zayıflıkları da vardır:

Herşeyden önce, blok ideolojik, politik ve toplumsal açıdan kararsız ve yetersiz özelliklere sahiptir. İdeolojik bakımdan bütünlükten uzaktır. Egemen olan burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi önderlikler radikalizmi ancak belirli bir noktaya kadar götürebilmekte, sosyalizme yönelmekte tutarsız davranmaktadırlar. Dar burjuva milliyetçiliği bölgede enternasyonalist temellerdeki birlikleri engellemekte; anti-emperyalist mücadelenin yerel gerici/ile karşı

mücadeleyle bütünleşmesini köstekleyerek ancak sınırlı bir noktaya kadar götürebilmekte, gelişmelerin daha köklü olmasını engellemektedir. Enternasyonalizmin ve devrimciliğin temsilcisi sosyalist düşüncelerin devreye girişi henüz çok uzaktır ve mevcut komünist partiler oportünist özelliklerinden dolayı devrimci komünizmi layıkıyla temsil edememektedir. İstiklak bu yöndeki gelişmelerin önünde kendileri bir engel haline gelmektedirler. Yeni komünist örgütleri ise ortaya çıkıp ağırlıklarını koymuş olmaktadır. Bu nedenle de bölgedeki mücadelelerin ideolojik öcülüğünde önemli zaafırlar ortaya çıkmaktadır. Dar milliyetçilikten ve komünist hareketten kaynaklanan zaafırlara bir de islam ideolojisinin İran'daki katı yorumu ve bu ideolojinin yaygın etkileri de hesaba katıldığında var olan ideolojik keşmekeşliğin boyutları çok daha iyi anlaşılabilir. Birbirleriyle böylesine zit ve birbirlerini dışlayan düşüncelerin egemen olması bölgedeki ittifakların yaratılması önünde önemli bir engel olarak ortaya çıkmakta, dayanışmaları olumsuz yönde etkilemektedir.

Varolan bu ideolojik farklılıklarla ek olarak, farklı sosyal ve siyasal gelişmelerin ortaya çıkardığı farklı politikalar bölge güçleri arasındaki parçalanmayı, çelişkileri daha da arttırmaktadır. Orta ve küçük-burjuva iktidarlarca hayata geçirilen politikaların birbirini dışlayıcı, milliyetçi çıkarları gözetken politikalar olması, bölgede her biri çeşitli hesapları peşinde koşan bu güçlerin ortak çıkarları doğrultusunda ortak düşmanlarına yönelmeleri güçleştirmekte, bu ise devrimci gelişmeleri zayıflatmaktadır. İran rejiminin sosyalist ülkelere gerici yaklaşımı ve onlarla ilişkilerini geliştirmemesi, islam devrimi adı altında çağdışı gerici düşünceleri diğer ülke devrimci güçlerine dayatması da mücadeleyi önemli oranda köstekleyen, bloklaşmayı zayıflatan önemli bir etkidir.

Diğer taraftan bölgemizde henüz ortumsun bir sosyalist ülkenin olmaması, böyle güçlü bir üstün bölge devrimcilerinin mahrum kalması

mücadeleyi olumsuz yönde etkileyen bir diğer önemli etkidir. Her ne kadar Suriye belirli ölçüde bölge devrimci güçlerinin beslediği bir kaynak durumundaysa da yeterli olmaktan uzaktır.

Bloklaşma hareketini olumsuz yönde etkileyen bütün bu etkenler önümüzdeki dönemde daha da derinleşebilir ve ideolojik, politik ve ekonomik konuları bu güçleri kendi aralarında sürüşmelerde de itebilir. Ancak diğer taraftan, emperyalizmin bölgeye yönelik planları; kendi gerici işbirlikçileri vasıtasıyla ve etkisizleştirilmeyle çalışırken; esas olarak da Pakistan ve Irak ile müdahalenin hazırlıklarının geliştirilmesi doğrultusunda çabalar yoğunlaştırılmıştır. Her ne kadar bu geziler süresince ekonomik çıkarlar doğrultusunda bazı adımlar atılmışsa da, sömürgeci basın ve sömürgeci-faşist yöneticilerin lanse etmeye çalıştıkları gibi, geziler ekonomik amaçlı olmaktan öteye siyasal amaçlıdır ve önümüzdeki dönemde bu süreçte atılan adımlar Körfez'e yapılacak bir askeri müdahale ile sonuçlandırılacaktır. Uşaklarının böyle bir müdahalede yetersiz kalmaları durumunda ise, emperyalistlerin doğrudan müdahalesi gündeme gelecektir. Nitekim emperyalist basın da bu konuyu sürekli işleme ve ABD, İngiltere ve Fransa'nın Körfez'e müdahaleye ilişkin bir plan üzerinde anlaşılacakları belirtilmektedir. Emperyalistlerin ve uşaklarının ağzından da bu doğrultudaki demecler son günlerde sık sık tekrarlanmıştır.

Bölgeye Karşı-Devrimci Müdahale Hazırlıkları ve Özal'ın Ortadoğu Gezileri

Yukarıda vurguladığımız gelişmelerden de anlaşılacağı gibi; Ortadoğu'da emperyalizmin çıkarları çok büyük sarsıntılar geçirmekte ve bu durumu emperyalizmi etkin ve çıkınca önlemler almaya zorlamaktadır. Dünyanın birçok alanında ölümcül yaralar almış olan emperyalizmin çürümüş varlığını yaşatmasının tek yolunun Ortadoğu'daki çıkarlarını korumaktan geçtiği, bu alanda uğrayacağı kayıpları onu bir sistem olarak tarihten silmeye götüreceği bilinmektedir. Kendisi açısından böylesine hayati bir önem olan bölgedeki devrimci gelişmeleri durdurmak ve statükoyu yeniden kendi lehine çevirmek için emperyaliz-

min yapamayacağı şey yoktur. Bu nedenle, son dönemlerde meydana gelen gelişmeler bölgeyi topyekün bir savaşın içine sürükleyecek hazırlıkların yoğunlaşmasına yol açmıştır.

Bütün çabalara rağmen durdurulamayan İran-Irak savaşını son dönemlerde, adeta emperyalizmin can damarı olan petrol kaynağı Basra Körfezi'nde yoğunlaşarak emperyalizmi ve bölgedeki diğer gerici güçleri tehdit eden boyutlara ulaşmıştır. Diğer taraftan Irak rejimi, askeri, siyasi ve ekonomik her türlü desteğe rağmen yıkılma noktasına gelerek imdat bayağını çekmiş, efendilerini acil yardıma çağırıştır.

Bu durumda emperyalizm, uzun süredir oluşturduğu karşı-devrimci bloku yaratma çabalarına hız vermiş ve bölgeye bir askeri müdahale için hazırlıklarını yoğunlaştırmıştır. Ancak geçmişte Lübnan'a yaptığı müdahalede hezimete uğrayan emperyalizm güçlerini yıpratmamak için, doğrudan devreye girmeden önce -bu yoldaki hazırlıklarını yoğunlaştırmasına ve güçlerini hazır tutmasına rağmen- işbirlikçileri eliyle bir müdahaleye hazırlanmaktadır. Bu amaçla başta Türkiye olmak üzere, Pakistan, Suudi Arabistan, Ürdün ve bölgedeki diğer gerici güçleri rollerine hazırlamakta ve yoğun askeri ve ekonomik destek sunmaktadır. Çeşitli yetersizliklerden dolayı işbirlikçilerinin tek tek müdahale gücünde olmaması onlar arasında uygun bir işbölümünü zorunlu kılmakta ve bu doğrultuda diğer güçlerin de katılmasına karşılık temel görev askeri güç ve önderlik olarak Türkiye ile ekonomik ve teknik yönden Suudi Arabistan'a düşmektedir. Ancak, diğer güçlerin kendi içlerinde parçalanmaya yüz tutması, askeri ve siyasi güçsüzlükleri bu müdahalede Türkiye'nin rolünü belirleyici kılmakta ve tarihsel işgalci, barbar karakterinin uygunluğu da dikkate alındığında bu rol daha da belirginleşmektedir.

Bölge üzerinde, geçmişten bu yana başta Musul ve Kerük'ün ilihaki olmak üzere, çeşitli gerici emelleri olan Türkiye, bu emellerinin verdiği iştah ve efendilerine derin (!) sadakati ile bu

glinleşerek bloklaşmaların gündeme girişiyle birlikte Kürdistan'ın önemi de her geçen gün artmaya başlamıştır. Son yıllara kadar Kürdistan üzerinde özel politikalar oluşturma gereği duymayan ve sömürgeci uşakları vasıtasıyla Kürdistan'ı denetim altında bulunduran emperyalist güçler; Ortadoğu'da yükselen mücadeleler sonucu en küçük etnik gruplara varınca kadar tüm güçlerini saflaşmaya gittiği ve Kürdistan'da da tecrit olumsuzluğa karşı savaşımını hızlandıran çağdaş gelişmeler yoluna girdiği bu dönemde; son derece önemli coğrafya bir konuma sahip olan, SSCB'nin yanı sıra Ortadoğu'daki emperyalist zincirin odak noktasında bulunan bu halkayı elinde tutabilmek için çok çeşitli politikalar gündeme koymaya başladı. Bir yandan sömürgeciler eliyle insanlık dışı baskı ve katliamlar uygulayarak halkı sindirme ve teslim almaya çalışır ve gelecekteki bir fiili müdahale için "Çevik Kuvvet"lerini bu alanda üslenmeye çalışmaları yürütürken, diğer yandan da; burjuva ve küçük-burjuva Kürt reformist hareketlerinin tarihsel uşaklık karakterlerinden yararlanarak otomatik temeldeki uşaklığı ve devrimci mücadeleyi tasfiye yönelik planlarını hayata geçirmeye uğraşmaktadır.

Geçmişte, İran Devrimi ardından yükselen ulusal kurtuluş mücadeleyi durdurmak için Doğu Kürdistan'daki küçük-burjuva önderliğe hakim kılınmış olan bu politika, şimdi de Güney Kürdistan'da Yekiti eliyle hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Filistin Devrimini tasfiye amacıyla Arafat eliyle yürütülmesi konuya çalışılan ancak başarıya ulaşamayan bu emperyalist planın Kürdistan'da çok daha büyük tahribatlara yol açma şansı vardır. Bu, hem uşak ruhlu Kürt küçük-burjuvazinin karakteri ve hem de KUKM'nin henüz yeni ve sosyalist güçlerce etkin desteklerin şartlara ulaşamamış olması nedeniyle böyledir. Emperyalizm, engin tecrübelerinden dolayı daha doğmadan ulusal kurtuluş mücadelesini boğmaya yönelik planlarını hayata geçirirken; sosyalizm güçleri bu konuda henüz hiçbir plan oluşturamamıştır. Ancak; önümüzdeki dönemde Ortadoğu zemininde mücadele boyutlanıp emperyalist kompolar hızlandıkça sosyalizm güçleri de daha etkin müdahale içlerine girebilecek ve kendileri açısından hayati bir değere sahip mücadelemize aktif destek verebilecektir.

Güney ve Doğu Kürdistan'da UKM'ni tasfiye yönelik planların bazı tahribatlara rağmen bu mücadele bütünüyle sona erdirilmiş değildir. Özellikle İran-Irak savaşının bu alanlarda yoğunlaşması ve TC ile emperyalist güçlerin askeri müdahalelerinin gündeme gelmesi, önümüzdeki dönemde bu alanlardaki mücadelenin daha da boyutlanması ihtimalini doğurmaktadır.

Diğer taraftan Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'da PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yeni bir evreye girmiş; mücadelenin yeniden ülke zemininde kök salarak tüm halkı sömürgeci/ile ve emperyalizme karşı ayağa kaldırmaya yolunda ilk adımlar atılmıştır. Geri çekilme ve hazırlık döneminde yetersizlik ve zaafırlardan önemli oranda sıyrılarak yeni dönemin gereklerini yaşamış olan kadrolarıyla PKK Hareketi, etkileri yalnızca Kürdistan'la sınırlı kalmayarak, tüm Ortadoğu'ya da saracak bir alevin ilk kuvvamlarını tutuşturmuş bulunmaktadır.

Özellikle 1982 İsrailli saldırısı ile büyük darbeler yiyerek Ortadoğu halk hareketlerini önderliği konumunu yitiren Filistin Hareketi'nin yerini dolduracak, Marksizm-Leninizmin bölgedeki temsilcisi olarak proletarya hareketlerinin çıkışına ve gelişimine iş tutacak tek hareket olan PKK Hareketi, karşısında savaşın düşmanını tüm Ortadoğu halklarını tehditi altında bulunduran karşı-devrimci karakteri ve Kürdistan'ın Ortadoğu'daki yerli gözüne getirildiğinde son derece tarihsel bir rol ile karşı karşıyadır. Bilinmektedir ki, tüm dünyanın kalbini attığı yer olan Ortadoğu'nun kalbi de Kürdistan'da atmaktadır. Ve Kürdistan'da sömürgeci/ile vurulacak bir darbe, bu noktayla sınırlı kalmayarak tüm Ortadoğu halklarının mücadelelerinin gelişiminde ve emperyalizminde kopuşlarında tarihi bir rol oynayacaktır. Ortadoğu devrimci güçlerinin içinde bulunduğu ideolojik ve pratik yetmezlik ile Kürdistan'da varolan Kürt küçük-burjuva hareketlerinin reformist ve uşakmacı karakterleri ile özellikle otomatik istemi temelde emperyalizme uşakmaları -ki Doğu ve Güney Kürdistan'da ortaya çıkan bu durum Kuzey-Batı Kürdistan'da da özellikle gelecekte bir yatırımla olarak geliştirilmektedir- gözüne getirildiğinde Ortadoğu'da devrimi getirme görevinin PKK'ye düştüğü açıktır. Bu nedenle de PKK, yalnızca Kürdistan halkına karşı değil, tüm Ortadoğu halkları ile dünya sosyalizm güçlerine karşı da ağır bir sorumlulukla yüz yüzedir.

PKK Hareketinin bugüne kadarki mücadelesi ve günümüzdeki gelişiminden aldığımız inanca şunu rahatlıkla getirebiliriz ki, PKK Hareketi önderliğindeki Kürdistan halkının mücadelesi mutlaka zafere ulaşarak Ortadoğu'da emperyalizm zincirini parçalayacak ve onu bir daha diriltemek üzere ölüme mahkum edecektir. Bu temelde gelişen Ortadoğu halk hareketleri bölgemiz sosyalizmin yıkılmaz bir kaleisi haline getirecektir.

Ortadoğu zemininde devrim ile karşı-devrim arasındaki ayrım çizgilerinin iyice belir-

Dönemi en güçlü tarzda karşılamada ve gereklerini yerine getirmede militanları ve halkınla yol gösteren bu yazı, tüm direniş şehitlerimizin anısına ithaf olunur.

PARTİ GERÇEKLİĞİMİZİ TÜM YÖNLERİYLE KAVRAYALIM VE UYGULAYALIM!

- 2 -

3 - Yeniden Örgütlenmemizi Tüm Zorlukları Aşmak İçin Yetinleştirelim

PKK, Kürdistan somutuna özgü öncünün ölçülerine göre bilinçli, örgütlü, eylemli yapıya kavuşma ve buna kavuştuğu anda tarihimize bu evresini şanlı kılmamın adır. PKK, bunu başardığı anda, tarihi açıdan her türlü devrimci değişikliğin başlanması için de gereken temel aracı yaratmış olacaktır. İşte, PKK, çağımızın tüm iç ve dış sözcülerinin tarihimize hakkındaki yanlış değerlendirmelerini çürüterek, devrimci ideolojinin cevabını dayatıp, ama bununla da yetinmeyerek öncünün büyük değişirici gücünü ortaya koyarak izole edilmişlik ve yabancılaşmayla çatışıyor. Özgünlüğü doğru adım atıyor ve tabii ki, kendi tarihini özgürce çizmede ilk adımları attığı anda, karanlık tarihte de hesaplaşmasını yapma şansına ulaşıyor. PKK, yalnız düşüncede değil, eylemde de buna yeterli olduğu anda tarihsel rolünü oynayabilecek, ve öncü sıfatını hak etmiş olacaktır.

Öyleyse; objektif temelle bağlantılı olarak yeterli devrimci değişikliği sağlayacak örgüt, hangi yollardan örülecektir? Bunun için gerekli azim ve çabaya nasıl ulaşılacak, hangi zorluklar bize bunu dayatacağı?

Hemen belirtilmesi gerekirse; öncünün şekillenmesi, bir anlamda halkın yetmeyen düşüncesi, birleşmeyen iradesinin küçük bir öncü grup tarafından yeterli bir hale getirilmesi, halkın iradesinin öncünün şahsında birleştirilmesi demektir. Halkın iradesinin korkunç bir biçimde tahrir edildiği, birleştirilmesi için düşmanın herşeyi uyguladığı, bu konuda ortaya çıkan en basit kazanımları bile yüzürlardan beri acımasızca ezildiği, siyasal düşünce adına en basit gelişmelerin dahi ezilmesi için her türlü baskı ve ideolojik ağıtların devreye sokulduğu, halkın koyu bir yabancılaşma ve uydu bir politika içinde tutulması için mümkün olan herşeyin yapıldığı Kürdistan somutu dikkate alındığında; PKK'nın oynaması gereken rol çok daha açık olarak anlaşılmaktadır. İşte PKK'nın, halkı bağımsız, özgür düşünce ve siyasete sahip olma konumundan çıkarıp, onun öz çıkarlarını yanıtan bağımsız düşünce ve buna yol gösteren siyasetini yaratma, bunları maddi bir güce dönüştüren örgütlenmesini sağlama, bu temelde halkın dinmeyen acıları ve kabanar öfkelerini halk direnişine dönüştürme şartı buradan doğmaktadır.

Halkın içinde bulunduğu dağınıklık ve eylemsizliklerin nedenleri bilinmemtedir. Sürekli direnmek isteyen bir halk gerçekliğini olmasın rağmen, bu nedenler halkı kendi başına direnme olanaklarından sürekli yoksun bırakmıştır. Yani, aynı zamanda günlük içken ve baskıya direnmeden uzaklaştırılmaya çalışılan bir gerçekliği yaşamaktadır. En küçük bir ayaklanma bile korkunç katliamlarla bastırılmış olan bu halk, buna karşın dinmeyen bir öfke ile fırsat bulduğunda kendini ıleriye atacak bir konumdadır. Elbette ki, halk, içinde bulunduğu örgütsüzlük, çağdan uzaklaşmışlık durumundan ötürü suçlanamaz. Ama, bundan çıkarılacak sonuçlar vardır.

Öncünün, rolünü tamı tamına oynaması, önümüzdeki dönemi devrimci gelişmeye dolu kılmak için, maddi zeminin tüm niteliklerini ortaya koymak, tarih ve çağla yapılacak hesaplaşmaya bu zeminin zayıflıklarını bilerek girmek gerekmektedir. Kendinden canlanmayan, kendi yarasını iyi teşhis edemediği gibi, doktora gitme gereğini de duymayan bir ülkede, yola çıkan devrimcilerin, adeta kayanay bir yarıya biçiminde olan objektif durumu devrimle değiştirmede herhangi bir ülkedekinden çok farklı özelliklere sahip olmak, bu yapıya daha güçlü bir irade, bilinç ve daha ileride olan örgütlülükle büyük bir kuvveti ortaya çıkarak cevap verme zorunlulukları vardır. Burada, maddi yaşamın koşullarının bilinç ve örgütlülüğü düzeyine yansıtılması, Parti kurucularının bu konuda gerekli çalışmaları bütün yeterliliğiyle göstermeleri sözkonusudur. Parti, önümüzdeki dönem üzerine büyük bir azimle yürür ve tüm bir halkı bu eyleme katmaya çalışırken, geleceğin üzerinde yükselceği geçmiş için iyi biçimde bilinçle çıkarmak gereklidir. Partinin yakın geçmişinin bilinçle çıkarılması, aynı zamanda uzun halk tarihimizin bilinçle çıkarılması demektir. Çünkü, Parti geçmiş, aynı zamanda halk tarihimizin Parti geçmişi için yansıtılmış biçimidir. Yine, çağımızın Parti bilinçine çakılması, çağımızın hakkındaki değerlendirmesinin bu geçmiş için birer halinde doldurulması demektir. O halde yakın Parti geçmişimizi ele alırken, bunu, tarihte ve çağla hesaplaşırken yürüttüğümüz mücadelede döken kanlar ve çekilen acıları, en cesur adımlar ve bilinçli çabaların birikimi, halkın muhtaç olduğu irade ve düşünce gücünün biriktirdiği bir depo olarak görmek gerektir.

Eğer bugün, tarihimizin en güçlü ataklarından birisine kalkacaksa; açık ki bu, cılız iske-

«Bu içten sözlerden ötürü hiçbir militan alınmasın, çünkü yetersiz eğitim sözkonusu olduğu kadariyle, ben bu sözleri herkesten önce kendime yakıştırmaktayım. Bir zamanlar çok geniş ve çok kapsamlı görevleri kendi üzerine alan bir inceleme çevresinde çalışmaktaydım; ve o çevrenin üyeleri olan hepimiz, çok tanınmış bir sözü değiştirerek, 'bana bir devrimciler örgütü verin, Rusya'yı alt-üst ederim!' diyebileceğimiz bir tarihsel anda, amatörler gibi hareket ettiğimiz bilincinde olduğumuz için, çok acı çekiyorduk. O zaman duyduğum utancı anımsadıkça, vazılarıyla 'devrimci adımı lekeleyen', ve görevimizin devrimcileri amatörler düzeyine düşürmek olmadığını, tersine amatörleri devrimciler düzeyine yükseltmek olduğunu bir türlü anlamayan o sözde sosyal-demokratlara (komünistlere- yn.) karşı öfkem artıyor.» Lenin.

let kollarıyla olmayacaktır. Bunun için tavında dövülmüş, çelikleşmiş ve sıkılmış yumrukları gerekmektedir. Öyleyse, bunun dayanaklarına gereken ağırlığı vermek gerekir. Bu anlamda, Parti geçmişimiz geleceğimizin belirlenmesinin temel koşullardır. Aynı zamanda Parti geçmişimiz, çağımızın ve tarihimizin doğru yorumlanmasının bilince çıkarılması, eyleme kavuşturulması demektir. Demek ki, tarih ve çağ konusundaki ve güncel ülke ve halk gerçekliği konusundaki bilincimizin geliştirilmesinden kastedilen, Parti geçmişimizin kavranmasıdır. Bu, bir tohum olarak toprağa düşmesinden günümüze kadarki gelişmesinin tüm özellikleri, dayanakları ve ıleriye yönelik perspektifleriyle kavranmasıdır. Parti geçmişini bu temelde kavrayamama, gelecekteki başarısızlığın da en önemli bir nedeni olacaktır. Geleceği güçlü devrimci gelişmelerle dopdolu kılmak için, Parti biçiminde billurlaşan geçmişin düşüncede, siyasete, örgütlenmede gelişmesi, en sıradan bir sempatiizmin gelişmesinden en zorlu bir eylemin gelişmesine kadar, yürek ve beyin gücüyle sağlanan herşey, yer ve zaman itibarıyla didik didik edilerek, nerede, nasıl, ne zaman, kimler tarafından, hangi zorluklar pahasına sağlandığı en saf, en berrak biçimde Parti sorumluları ve kadroların bilincine çıkarılmaksızın, onların kişiliklerinin aynılmaz bir özelliği haline getirilmezsin, geleceğin başarıları kınması mümkün değildir. Açık ki, Parti gerçekliği tam bilince çıkarılmasa, slogan düzeyinde ezberlenilirse, Parti içinde ve dışından direkt düşmandan kaynaklanan ve her türlü sınıf dışı etkilerin, başka sınıfların düşünce ve politikalarının ortam bulması ve hatta bu ortamdan yararlanarak güç durumuna gelmesi olasıdır. Halen Parti ile savaşmaktan vazgeçmeyen provakasyon çetesinin, bozgunculuğun, yıkıcılığın, sağ belirtilerin, yetmez devrimcilik, birçok amatör özelliklerini yolaçtığı sorunlar göz önüne getirilirse, Parti geçmişimizin nasıl yaratıldığının kavranmasında ciddi bilinç yetersizliğinin olduğunu söylemek gerektir.

PKK Hareketi, en korkunç zorluklar altında, en büyük bilinçsizlik duvarıyla karşılaşıp ortaya çıkmıştır. En barbar düşmanın her an üzerinde sallanan kılıcı altında ortaya çıkan PKK, birçok ülkedeki parti ve ulusal kurtuluş hareketiyle kıyaslanmayacak kadar, önüne çıkan engeller, karanlık kuvvetlerle boğuşa boğuşa yaratılan, bunları yenmek için insan iradesinin, cesaret ve fedakarlığının en son sınırına kadar ortaya konulduğu özgün bir parti hareketidir. Parti muaznlarının tüm iftira, ihanet ve teslimiyetleri, düşmanın katliamlarına gerekçe kılmak için yürüttüğü tüm iddiaları anlatabilir. Ama, Partiyi sahip çıkması gereken, Partinin ruhu, gövdesi, başı, kolları ve bacakları olması gereken güçlerin, Parti gerçekliğini kavramadaki en küçük bir yetersizlikleri bile kabul edilemez. Böyle bir yetersizlik, içte ve dışta Parti aleyhtar akım ve davranışlara hizmet ettiği bilinmek zorundadır. Elbette ki, Parti gerçekliğimizin muhasebesinin çok yetersiz, elektik, sistemsiz ve duyarsız bir biçimde yapılması hiçbir gerekçeyle kabul göremez. PKK'nın yaratılışı olayı, sıradan herhangi bir örgütün yaratılışı olayı değildir. Özellikle şehitlik mertebesine yükselmış yoldaşları ve hele belki de tarihte eşine rastlanmayacak bir biçimde hayatlarını ortaya koyan zindanlardaki şehitlerin çabalarına kulak kabartmak gerektir. Her birisinin yaşadığı o korkunç koşullar altında, neyi, nasıl, hangi yaşta yürek ve beyinle savunduğu mutlaka her partili unsurun bilincine ve yüreğine çakılmalı-

dır. Bunları duymadan, yaşamadan, düşünmeden partili olunamaz.

Göreceğiz ki; eğer güçlü çarpmayan yürek, müthiş çalışmayan beyin, sağlam basmayan bacak, sert vurmayan yumruk varsa, nedeni en soylu değerlere karşı bağlılığın lafta olması, bu konudaki bilinç noksanlığıdır. Bir yerde bir uyumsuzluk ve en küçük bir rahatsızlık bile varsa, bu değerlere karşı duyarsızlıktan bahsetmek gerekir. Elbette ki, böylesine zaferin temel koşulu olan değerlere sahip olunan bir yapıda, en basit çabaların bile gösterilmesi, Partinin güçlü bir gelişmeyi yaşamaması düşünülemez. Ters, büyük bir çelişki olur. Çünkü öyle bir durum, başka sınıflın otoritesi, örgütlülüğü ve eylemini Parti içinde sürdürmek demektir. Her şehidin yaşamını, Parti içinde atıklarını her direniş adını, bugün hayatta olanların ülke içi ve dışında yaşadıkları tüm yaşamın anlamını sistemleştirerek, bunu o kılcal damarların ana kolda birleşmesi gibi yüreklerinde birleştirerek duymayanlar, büyük Parti eylemini gerçekleştiremez ve özellikle de önümüzdeki dönemi büyük bir devrimci döneme çeviremezler. Yine bu durumda olanların, halka karşı vefa borcunu ödeyemeyecekleri, çağla hesaplaşamayacakları ve lanetli geçmişle boğuşamayacakları da bir o kadar açıktır.

O halde, Parti geçmişimizin özümsemesi olayı, rastgele basit bir olay olarak ele alınmaz. Parti geçmişimizin, ideolojik-politik düzeyde bütün bir tarih ve çağla muhasebeyi içerdigi, ekonominin düşünceye kadar fena çarpılmış zavıf Kürdistan insanıyla hesaplaşmanın bir ürünü olarak ortaya çıktığı ve bu nedenle de oluşumunun büyük bir kuvvet ve kudret kaynağı olarak algılanması gerektiği, ilerideki aktivitenin dayanacağı en güçlü potansiyel yedegin bu olduğu iyi anlaşılmalıdır. Sınıflara bununla gidilecek, dış mütefiklerle bağ bulunula kurulacak, kocaman bir halk tarihinin en güçlü eylemine bununla kaldrılacaktır. Bu noktada aslına sadık kalmamız, bir ailenin bireylerinin yürek atışları da dahil birbirlerinin tüm yaşam usullerini ezberlemesi gibi, bir parti üyesinin de kendi partisinin tüm özelliklerini yaşamının aynılmaz bir parçası olarak özümsemesinin önemi kendiliğinden anlaşılmalıdır. Eğer Parti mensupları bilinci bu biçimde algılamırlarsa, o zaman, büyük otoriter güç olarak Parti; büyük uyum gücü olarak Parti; dolayısıyla, devrimci değişikliğin büyük bir aracı olarak parti çok güçlüdür ve örgüt için ilişkileri sarsılmazdır. Önüne çıkacak her engeli aşmada güç olusturabilir, bilinçle aydınlatır, iradesiyle parçalar. Ve böyle yapıldığında, zorba gücün diktiği siddet ne olursa olsun, aygıtlarıyla yarattığı ideoloji ne kadar yansıtılsa yansıtılsın, kendi siddetini dayatıp kendi propagandasıyla herşeyi aydınlatacağı gibi, başanlı olmaması için bir neden de yoktur. Çünkü, tarihsel deneyimlerin doğruladığı şeyin, Kürdistan somutunda doğrulanması için hiçbir gerekçe ıleri sürülemez.

Parti gerçekliğimizin tanımını, yaratılış sürecini dönemlere ayırarak, özellikle de Parti önderliği ve militanlığının oynadıkları rolü daha yakından görerek, kavrayışı güçlendirmek mümkündür. Herşeyden önce ilk bilinç tohumlarının serpilirdiği asla karanlık bir ortamda, bu bilinçlenmenin nasıl gerçekleştiğini bilmek gerektir.

1975'lerde ülke, halk, birey kendini öz kimliğiyle tanımlamaktan, isim bile vermekten korkmaktaydı. Bunun için gerekli cesareti ve fedakarlığı kendisinde görememekteydi. Soruna çok sağdan bazı yaklaşımlar ve bu

temelde bazı tanımlamalar vardı. Ama bunlar, devrimci değişikliği yaratmak bir yana, engel olarak dikilmektedirler. Somut gerçeklik mutlaka özgün olmayı ve bunu devrimci bir biçimde ele almayı zorunlu kılmaktaydı. Ama, kendine yabancılaştırılmış olan sosyal zemine ulusal sınıflar öncüyü olmasız vermiş bir yana, bunu kavrama durumunda bile değildi. Elbette ki, inkar edilen bir halkın kaderini bilince çıkarmak, tanımlamak, özgürlük için yola çıktığında öz gücünden başka bir gücün yanında bulunamayacağı bu koşullarda böylesine devrimci değişikliklere yol açacak düşünce, ancak büyük bir cesaret ve fedakarlıkla yükümlenebilir. Çünkü, bu konuda sıradan adımlar daha ilk anda bireyin çakılmasına yol açar. Tabii eğer, bu ilk soylu adımları atanlar, her türlü idgış edilmiş düşünceli sosyalizm ve ulusal kurtuluş maskesiyle temsil etmiyorlarsa veya Kürdistan'ın somutunda gerçekten kaçmak için ne lazımsa onu yapma biçiminde bir saplantıya sahip değillerse bu böyledir. Fakat eğer, tarihimizde sıkça yapıldığı gibi, düşmanın işbirlikçiliğinin dolaylı olarak bel verdiği ihanet ve teslimiyet koku düşünceler bir takım cıllar çekilerek temsil ediliyorsa, bu, sadece yabancılaşmanın ve soyuslaşmanın daha da derinleştiğini ifade eder. O halde, hiçbir sorumluluktan kaçınmamak, gerekeni süreç içerisinde daha da derinleştirerek yapmak, öne çıkacak tüm engelleri aşmak için her türlü özveri ve cesarete hazır olmak gerekiyordu. İlk devrimci düşünceler ancak bu temelde ülke somutuna taşınabilir.

Özgür ve bağımsız düşünce bugün çok güçlüdür. Yayın organları ve çeşitli tartışmalarla yüzlerce kadronun ve halkın bilincinde epey gelişmiştir. Bu gelişmişlik ortamında, ilk düşünce tohumlarının nasıl ortaya çıktığı çok idrak edilememektedir. Ama bilineni ki, bugün mevcut özgür ve bağımsız düşüncenin bu kadar güçlü olması hiç de kolay gerçekleşmemiştir. Başlangıçta, "Kürdistan sömürgeci" terimi bile büyük bir sır olarak saklı tutulur, çok sınırlı sayıda insana ve hem de en gizli biçimde aktarılır. Bir belgenin, bir tanımlamanın, bu konuda doğru düşünceleri cesaretle ıleri süreceği yayın organlarının olmadığı bir ortamda, sadece düşmandan gelecek tehlikelere karşı değil, aynı zamanda denetim, bilgi ve siyasal yetersizlikten gelebilecek tüm olumsuzluklara karşı kendimize yüklenerek sömürgeci sorununda tarihin ve çağın tüm gerçeklerini yakından tanıyama, Kürdistan somutunda sömürgeciğin nasıl geliştiğini incelemeye yönelmek durumundaydık. Sömürgeciğin en basit bir kelimeye bile en ağır cezalar verdiği bir ortamda buna cesaret etmek, ve bunu büyük yoksulluklar içinde sürdürmek zorundaydık. Egemen sınıfların ve hakim ulusun aydınlarının büyük bir bölümünün inkarcı durumları ortadayken, böylesine bir devrimci düşünceye ulaşabilmek, ancak ülkesine çok güçlü bağlarla bağlı büyük oranda emekçi sınıflardan gelme ve dolayısıyla büyük yoksunluk içindeki kişiler tarafından geliştirilirdi. Koşullar göz önüne getirildiğinde bu zorunluluk daha da iyi görülmektedir. Aynı zamanda, devrimci düşüncenin devrimci bir pratiğe dayanarak daha hızlı geliştiği göz önüne getirilirse; bir yığın yanlış pratiğin kol gezdiği, hakim ulusu çıkarlarını dile getiren her türlü incelmis şoven ve sosyal-şoven görüşlerin sosyalizm adı altında her saat sırına edildiği bir ortamda ülke ve halk somutunu tamı tamına yakalayabilecek bağımsız bir düşünceye ulaşmanın güçlüğü ortadadır. Ciddi devrimci pratiğin olmayışı düşünceleri zorlaştıran bir etken olurken, bir de bir yığın yanlış pratiğin bu zorluğu daha da artırması durumu vardır. Dış zorluklar da buna eklenince, düşüncede bir tohum halinde doğmanın zorlukları daha yakından idrak etmek mümkündür. Ve bu, mutlaka idrak edilmelidir.

Düşüncede doğuş, eylemde doğuştan daha az zor değildir. Bir orduyun yaratılışı kadar zor bir olaydır. Ve hele, kendisini her türlü bağımlı düşünceye tabi kılp, yuvu yaşamın tek bir biçimi olarak kabul edişin yüzürlardan beri çok güçlü temellerinin olduğu bir somut için, bu zorluk daha da artar. Tabii ki, buna bağlı olarak kaçırma gücü ve gösterilmesi gereken fedakarlığın derecesi de artar. O dönem, doğru düşünceye nasıl ulaşılacağı, ılık gösterecek yolun nasıl açılacağı, bunun okul sıralarında mümkün olup olmayacağı sıkça sorulur. TC kurumları bu konuda çok inkarcıdır, satır aralarında bile gerçekten bir iz rastlamak çok zordur. Sömürgeci baskılar ve maddi yoksunluklar da buna eklenince düşüncede bağımsız ve özgür doğuşun büyük önemi ortaya çıkmaktadır. Bağımsız ve özgür düşüncenin yaratılış olayının hangi zorluklar ve mücadelelerle gerçekleştiği tam kavranamadığında, geçmiş emeğin büyük önemi algılanamamakta ve dolayısıyla bu tür durumlarda bağımsız düşünce gücünde zayıflık ortaya çıkmaktadır. Açık ki, bağımsız düşüncenin hangi zorluklarla boğuşarak elde edildiğini iyi bilmeyenler, bu uğurda harcanması gereken büyük çabayı gösteremeyecekleri gibi, kıymetini de bilemez-

mayacak biçimde bağımsız-örgüt geliştiremeyeceğimize inanırsak, bunun gerekli kıldığı saygı, sevgi, bilinci, başarı, en büyük birlikleri kendi aramızda gerçekleştirememiz olası değildir. Hangi kişisel zaafar bizi böylesine soylu bir amaçtan uzaklaştırabilir?

Oyleyse; halkımızın ayağa kalkıp, kendisi için tarihini yazmaya başlayacağı, Partinin en soylu adamların birisini atacağı bu döneme girerken; zayıflıklarımızdan, güçsüzlüklerimizden, hatalarımızdan arınıp, bunun yerine gerçek yeni insanımızı ve yaşamımızı şekillendirelim. Partili militan ve sempatisanlardan, bu yüce birliği tüm görkemiyle gerçekleştirmelerini beklerken, gerçekten fazla bir şey istenmemektedir. Yine, halkımızdan da, böyle bir Partinin önderliğinde kendi ulusal direniş cephesi altında toplanıp, kaybettirgi her şeyi yeniden kazanmak için en büyük eyleme çağrı yapıldığından, istenen şey fazla değildir. Tersine yapılması gereken, altında toplanması ve yürünmesi gereken hedef ve görevler belirtilmektedir.

Çok iyi biliniyor ki düşman, çeşitli sınıf ve tabakalarımızın ve yine bireylerimizin hiçbir ölçü ve kural tanımadan bir kaos içinde yaşamalarını sağlamıştır. Başboş bir yaşıntıyı dayatmıştır. Bunu, düşmanın baskı ve sömürü politikasının bir sonucu olarak anlamak mümkündür. Ama, buna karşı dikilmek ve bunun yerine ulusal-toplumsal kuruluşun demir kanunlarını uygulamakla sorumlu olan ilericiler ve devrimciler, düşmanın yüzüylardan birer sürüp getirdiği bu zeminlerden kaynaklanan tüm dağıtıcı, çözücü ve birbirine karşı kıskırtıcı etkileri nasıl göğüsleyecekler, büyük bir birlik ve direnme ruhunu nasıl hakim kılacaklardır. Önümüzdeki döneme girerken, sorumlu devrimcilik ve halkımızın tüm ileri ögelerinin, ama en başta da Parti saflarımızda mevcut tüm militanların, kendilerine sorup yetkin bir tarzda cevaplandırmaları gereken sorular bunlardır. Birçok Parti yazımızda defalarca vurgulandığı gibi, halkımız, düşmanın iç ve dış dayanaklarını alabildiğine güçlendirdiği bir dönemde, devrimle kaderini değiştirecek gibi soylu bir çıkışa yönelmesi söz konusudur. Böylesine bir çıkışın sorunlarıyla karşı karşıya bulunulmaktadır. Bu sorunlar, herhangi bir örgütleme, birlik ve eylemle değil, koşulların dayattığı zorlukları kaldırabilecek, kendi iradesini karanlıklar dünyasından özgürlükler dünyasına hakim kılacak bir güçle ve tabii ki en başta da öz güce yönelerek aşılabılır.

Öncünün direniş ölçüsünün halkın direniş ölçüsünü, öncünün birlik-eylemlilik kapasitesinin halkın birlik-eylemlilik kapasitesini belirleyeceği tartışma götürmez bir gerçek iken, elbette ki Parti militanları, herhangi bir devrimcilikle yetinemezler. Bunun da ötesinde, tarihin çok eski dönemlerinden beri gelen, düşman tarafından sürekli kıskırtılan toplumsal yapının anarşik yapısından kaynaklanan her türlü bozguncu, yıkıcı, dağıtıcı etkilerinin kendilerini kurtarmakla da kalmayarak, büyük bir birlik ve direniş ruhunu bu koşullara dayatacak birleşiklik ve bilinçle olmaları gerekmektedir. Geçmişte Parti tecrübesi ve eğitim düzeyi ne olursa olsun ve hatta toplumumuzun sürekli anarşi içinde tuttuğu bireyi nesnel etkilerden ne kadar yakınsa yakınsın; eğer devrimcilikle karar kılınmış, önümüzdeki dönemde tüm olumsuzlukları silerek geleceği yaratmak zorunda olduğumuz ortadadır; ve bu, Kürdistan'da devrimci olmanın başta gelen koşuludur. O halde, Parti saflarında ister eğitim, isterse tecrübe noksanlığından kaynaklansın çeşitli zaafarla, sağ ve sol anlayışlarla ve hatta provakasyon çizgisine alet olma gibi bir tehlikeye düşmemesi için, en küçük olumsuzlukların bile giderilmesi zorunda olduğumuz iyi kavranmış durumundadır. Böyle bir görevi militanlardan beklemek, kişiye aşırı bir yük yüklemek ve soylu bir kahramanlık beklemek değildir. Bu çağrı, çağımızın önümüze diktiği muazzam engelleri silip-süpürmek için gereklidir.

Tüm bu söylenenlerden sonra Parti saflarında halkımızın yaşam ölçülerine, Partimizin bu duruma getiren direniş şehitlerimiz ve emektar kadroların mücadeleden örnek yaşıntılarıyla bağdaşmayan davranış ve düşüncelerin izine bile rastlamak düşünülemez bir olaydır. Elbette ki, en yüce değer olarak kullanılması gereken silahına tam sahip olmayan, gözbebeği gibi korunması gereken Parti birliğini düşünce ve davranışlarıyla zedeleyen, elimizdeki Parti materyalleriyle geniş çevreleri eğitip-örgütleyebilecek iken bunlar uğruna basit bir çabaya bile yönelmeyen, ajitasyon ve propaganda görevlerini yorulmaksızın yerine getirmeye dinli birli oynatmayan, dev gibi örgütsel görevlerimizin önümüze diktiği sorunları çözmeye yerine kendisinden kaynaklanan ek sorunlarla işleri daha da içinden çıkılmaz hale getiren, elindeki tüm olanakları yüzlerce kat artırmaya gerekirken bunları tüketmekle uğraşan birisi militan sıfatına layık olmaz. En az propaganda, en az ajitasyon, en az örgütlenme ve en az eylemle yetinme Parti saflarında saygı duyulacak bir tutum değildir. Bunlar sorumlu devrimcilik karşısında dehşetle kırılacağı tutum ve anlayışlardır. Halkımızın kendisine dayatılan bu kabul edilmez utanası yaşamını göz önüne getirip de, bu tip davranışları lanetlemek, büyük bir öfke ve acı duymak mümkün müdür?

Geçmiş devrimci bir tarzda yaratmak için gösterdiğimiz o korkunç gücü, inancı, cesareti ve fedakarlığı unutmayacağız. Bugün ülkemi-

zin en elverişli alanlarında, mücadele alanlarında mücadele olanaklarının yaratılması, tümüyle bu çabalardan, muazzam zorluklara göğüs germenin ürünüdür. Ve şimdi, pek tabii ki, hiçbir partili ve sempatisan, buna dayanarak ve herşeyden önce de direniş şehitlerimiz emredici anılarına bağlılığın bir gereği olarak, halkımızın her türlü insanlık, ulusal ve toplumsal haklarından mahrum edilmiş durumunun verdiği büyük acıyla, bu tip anlayış ve davranışlara bir anlık bile yaşam olanağı tanımamak zorundadır. Bu durum, şu veya bu oranda halkın çıkarlarını savunduklarını iddia eden güçler için de geçerlidir.

Roller çok iyi kavranmalı ve çok iyi oynanmalı, herkes halka karşı sorumluluklarının en olduğunu çok iyi bilmelidir. Parti dışındaki çeşitli grup sözcülerinin kendi yaşıntı çizgilerini en iyi biçimde bilince çıkarmaları gerekmektedir. Dönemin zorluklarını bahane edip, tamamen direnişle dolu olması gereken bir dönemi bir tasfiye dönemi haline getirmek başlanacak bir durum değildir. Belki bunun hesabı bugün fazla sorulmayabilir; ama halkımız gelecekte mutlaka hesabını soracaktır. Birlik adına birliksizliği, direnme adına teslimiyeti (açıkça olmadığında da yaşam ve tutumlarıyla objektif olarak) savunmak halka karşı işlenen en büyük suçtur. Bunun ne akıllı politikayla ve ne de kadroların koruma politikasıyla alakası vardır. Dönem, her örgüte, kendisini devrimcilerci gören her kişiye emredici görevler yüklemektedir. Belki örgütler kendi içlerinde hakim kıldıkları kuralları birbirlerine karşı hakim kılamazlar ama, halkımızın temel çıkarlarında birleşmesi gereken noktalar olduğu da ortadadır. İster en büyük zorluklar karşısında ve isterse en rahat dönemlere ilişkin olsun, ulusal kurtuluş mücadelemizin kendisini yitiriveren sayan herkese dayattığı ve mutlaka çözümünü gerekli kıldığı görevler vardır. Bu görevlerde birleşmek ve dayanışmak için elden gelenin yapılması gerektirir, güçlerin devrimi yitiriveren saflarda yerlerini alarak bunun kurallarına mutlaka bağlı olmaları; eğer bağlı olamazlarsa devrimci gelişmelerin kendilerini mahkum edeceğini söylüyor. Önümüzdeki dönemde doğru yönelirken, bir kez daha belirtmek gerekir ki, ulusal direniş cephesinin örölmesinde her gücün katkısının önemli rolü vardır. Biz bu konuda sorumluluğumuzun gereğini yerine getirmeye çalışıyoruz; ama bunun da ötesinde, herşeyden önce kendi öz gücümüzle bu döneme yöneleceğimizi belirtirken, kendi saflarımızın hesabını kendimize vermek gerekir diyoruz. Parti saflarındaki tüm ögeleri büyük bir irade ve bilinç gücüyle görevleri başı başa başaramama konusunda kendilerini gözden geçirecek, yetkinleştirme gereğinden bahsediyoruz.

Devrimci gelişmelerle dolu olması gereken bir döneme yöneleceğimize göre, bunun için gerekli olan büyük otorite ve uyum gücüne ulaşmak durumundayız. Bu konuda düşmanın tutumundan dahi gerekli dersler çıkarılabilir. TC, Partimiz ve halkın üzerine gelirken, bütün partilerini bir kenara itip burjuva saflarında bir "birliği" sağladı. Ve hele ordusunu halkımızın ve Partimizin üzerine sürerken, bunu muazzam bir disiplin ve birlik altında gerçekleştirdi. Halken de günlük uygulamalarında büyük bir askeri disiplinle, polis ve komando birlikleriyle halkın ve Parti güçlerinin üzerine yürüyor. Kendi birlik derencimini düşmanından daha geri olacağını söyleyemiyor. Düşman saflarındaki birlikten daha zayıf bir birliğe, daha zayıf bir disipline kendi saflarında izin veremiyor. Proletarya örgütünün safları, gerçekten demir disiplinli saflardır. Gönüllü bir disiplindir ama, düşmanın zoraki disiplin anlayışından yüzlerce kat daha güçlü bir disiplini ifade eder. Proletarya saflarındaki birlik çok daha güçlü, çekilken birliktir. Elbette ki bu noktada, kişiye halkan adına yükselen sesler, bu soylu birliğe saldırıdır. Kişi hakları bahane edilerek, kişinin kendi yaşamını güvenceye alma, başkalarının emek ve fedakarlıkları üzerinde yaşama çabaları, kendisini en az direnme ve çalışma çizgisinde tutarak tehlikelerden korunma kaygıları, proletarya saflarında varlığı kabul edilemez korkunç bir düşkünlüktür. Bir gerçek ki, halkımız günlük yaşamını sürdürmek, karını doyurmak için bile korkunç bir çaba içindedir. Günde on saat çalışır, ama hala büyük bir bölümlü aç ve sefidir. Gün boyu en zor koşullarda çalıştıkları halde yiyecek ekme bile bulamazlar. Pek tabii ki, halkın bu acılarına ve sefaletlerine son vermek için mücadelede öncülüğü soyunlar, çok daha büyük yoksulluklara katlanmak, en büyük fedakarlıkları göstermek, irade gücü ve yeteneklerini en son sınırına kadar zorlamak ve bütün bu zorlukları elden geleceği yaratmak zorundadır. Unutulmamalıdır ki, bugünkü Parti olanakları korkunç koşullarda boğuşanların kanlarıyla, onların muazzam sinir, beyin ve ruh direnmesiyle elde edilmiştir. bizler bunların anılarının temsilcileri ve taşıyıcıları olarak, en az onların direniş çizgisi kadar bir direniş saflarımızda egemen kılma durumundayız. Hiçbir kişisel yetersizliğimiz ve kişisel hak talepleriyle bunun önüne engel olunamayacağı bir gerçektir. Hiçbir ideolojik, politik, örgütsel sorun olmadığında halde, basit kişisel, asiretsel problemleri, karın ağrıları, örgütsel görevin önüne engel koyacak kadar alçalabilen bir kişi, halkımızın yaşadığı bu kabul edilemez gerçeklik içinde sıradan bir insan olarak bile görülemez. Bu çok acı ve utanası bir durumdur. Halkımızın, gençliğimizin ve

aydınlarımızın zorla içine düşürüldüğü durum, nedenleriyle izah edilebilir; ama Partimizin kendisini baştan başa yenilediği geniş bir tecrübe mirasına sahip olduğu, buna dayanarak kendini büyük ölçüde hazırladığı devrimci gelişmelerde dev hamleler yapmaya hazırlandığı bir dönemde, bu tip düşüncelerin kimilerinin uzaktan duyulmuş bile, her inancı militanda ancak korkunç bir kin ve öfke yaratır.

Davamızın özelliklerinin ne olduğunu bilerek, kendi ruhumuzu, ayaklarımızı ve kollarımızı buna uygun çalıştırmak bir parti emri olmanın da ötesinde, halkımızın çıkarlarını vıcacığını hergün kontrol altına alarak hakim kılacağı emredici tarihi bir kuraldır. Kim bunu görmemezlikten gelebilir, bunun gereğini yerine getiremezlik edebilir ve bu duruma düştüğünde saygı görebilir? Açık ki, hiçbir gerekçeyle mazur gösterilemeyecek, haklı gerekçeleri bulunamayacak atılması gereken, insanı küçüten yanlışlar bunlar. O halde herkes, bu tür düşkünlüklere karşı gerekli büyük çabayı ve öfkeyi kendisinde yaratmalıdır. Büyük bir baskı ve sömürü altında tutulan halkımızın derin çıkarlarına bağlı olanlar için, asılamayacak hiçbir engel yoktur. Kişinin büyüklüğünü sorumluluk ölçüsünü, bilinç ve direniş düzeyini belirleyen, halkın hayatı temel çıkarlarıdır. Eğer ortamda böyle çıkarlar ve tarihin mutlaka yerine getirmesini emrettiği görevler varsa, buna talip olacak bireyler de vardır. Tarihte bireyin belirleyici rol oynaması bu nedenden ötürüdür. Tarihimiz, bu dönemde bir öncü gruptan böylesine belirleyici bir rolün mutlaka oynanmasını emrediyor. Buna talip olduğunuz iddia eden birçok güç var ama, görevlerin yerine getirilmesinden de anlaşılıyor ki, çoğu bu iddialarını gerçeklik haline getirmekten çok uzaktır. Fakat Partimiz, geçmiş tecrübeleri, teorik ve pratik hazırlıklarıyla bu işe en iddialı güçlerden birisi olduğunu ortaya koymuş, tarihin bu emredici kurallarının gereğini yerine getirebilmek konusunda en iddialı güçlerin başında yer aldığını kanıtlamıştır, ama bu tek başına yeterli değildir. Kanıtıma sadece örnek bir olay değerini taşıyor, yerine getirilecek dev görevlerin basit bir ölçüsü olabilir. Henüz tüm görevlerini yerine getirdiği anlamına gelmez. O halde, mademki bir kanıtıma olayı vardır: buna da dayanarak roller tam oynanmalıdır.

Biz, Parti saflarımızda olumsuzlukların adını bile ağzımıza almak istemeyiz. Çünkü bizi kuşatan Parti çizimiz, Parti mirasımız ve tecrübemiz olumsuzluklara asla müsamaha göstermemektedir. O halde, tamamen bir cesaret, fedakarlık, bilinç ve direniş abidesi olması gereken PKK binasında molozların varlığı düşünülemez bile. Hiçbir PKK'li, hiçbir olumsuzluğun kendi kişiliği üzerinde sürüp gitmesine müsaade edemez. Çünkü, böyleleri ancak sınıf dışı, Parti dışı, özellikle de yarı-feodal, yarı-küçük-burjuva güçlerin Parti içinde körce veya bilinçli taşıyıcıları olabilirler. Belki, tecrübe ve eğitim noksanlığından ötürü bazı dürist yoldaşlar da bu tür olumsuzlukları yaşayabilirler. Ama bunların, eğitim ve belli bir tecrübeyi yaşamasıyla rahatlıkla giderilebileceği söyleyebiliriz. Elbette ki, bunları bir halk, bir anlayış, bir eylemlilik ve örgütlülük düzeyine getirenler için, o durumda, söylemeyecek çok şey olacaktır.

Kürdistan somutunda kabilecilik, aşiretçilik, mahalli özellikler, en ham küçük-burjuva, burjuva ve feodal özellikler boldur. Toplum bu konuda tanınamaz hale getirilmiştir. Ulusal çıkarlar adına ulusal inkarcılık, toplumsal çıkarlar adına hakim ulus burjuvasının uydusu olma tutumu görülmüş boyutlardadır. Fakat toplum böyle diye, tüm bunlar PKK'ye de yansımaz. Görülmüş mücadele sonucu kazanılmış, halkın bizzat yardım ve desteğiyle geliştirilen böyle bir birliğin sırtına bu tip etkiler yapılmamalı.

PKK'yi buna uygun hale getirmek iddialarını ileri sürenler oldu. Özellikle, yakinen yaşadığımız provakasyon çizgisi, açıkça düşmanla işbirliği yaparak, düpedüz düşmanın dayattığı işbirlikçi anlayışları "ılımlı PKK", "demokratik PKK" biçiminde bir çizgi haline dönüştürmeye çalışarak, herkesin bir grup özgürlüğünün olması gerektiği, herkesin bildiği gibi bir PKK'li olabileceği iddialarını ileri sürdü. Açık ki, bunlar emek yitciler, bir kaşıkbordaya kırk arkadaşını satan düşmanın piyonlarıdır. Bunun içinde ki bir sevdalardan şu veya bu güce, ya da özel ilişkiye dayanarak bir eğilim olarak örgütlenme çabalarına girişme gibi bir gaffet ve ihaneti gösterebilirler. Bunu ise, "PKK dönemi direnişle geçiremez, dönemin zorlukları altında ezilecektir" gibi karanlık bir rüyaya sığınarak yaptılar.

Tarihin, bir çok toplumsal ve ulusal kurtuluş mücadelesinde tam olduğu gibi; nasıl ki burjuvazi proletaryanın ve halkın savaşı üzerinde iktidara yükselmisse, bunun basit ve bir o kadar da alçaltıcı bir örneği PKK üzerinde de yaşatılmak istendi. Daha önce de benzeri umutlar beslenmiş, altı aylık gibi sürelerle ömür biçilecek beklentiler içine girilirdi görülmüştü. Provakasyon çizgisi de, "görceksiniz Hakkari'de bir tane bile kalmayacak" gibi alçakça hesaplarla Avrupa'da bu mirasın üzerinde nasıl yükselceğinin planlarıyla uğraştı. Dünya çapında burjuvazi bu konuda çok usta, çok uyanık ve bir çok işte becerbilir. Emekçileri savaşarak iktidarı güçlendirebilir. Bizzat Kemalizm bu konuda hem proletarya hareketine ve hem de ulusal kurtuluş hareketlerine

provakasyon yöntemleriyle dayatarak, onları ezip yok ederek kendi görülmüş despotizmini uygulayabilir. Bunda şu veya bu düzeyde başarılı olup, bu başarısını pekiştirebilir. Halkımızın kurtuluş mücadelesini de her türlü tahrik yöntemleriyle içinden çıkılmaz bir hale getirmek isteyebilir. Ve azgın sömürgecilik tüm boyutlarıyla egemen kulmı olabilir. Ama o işbirlikçi ruhu esas olarak PKK'ye de diz çöktürülebileceğini, PKK'nin köşe taşlarını oynatabileceğini düşünmek bir gaffet olmanın da ötesinde, eşine ender rastlanan bir ihanet örneğidir. Provakasyon çizgisinin temsilcileri düşmana ve toplumun bu olumsuz zemine dayanarak böyle bir şeye girişebildiler. Fakat, halkla bağlarını koparmamış olanların da bir bakış açısı, dayanışması ve direnişi vardır. Onlar, en azından halkların tarih boyunca derin boyutlu direnişlerini özümseyecek, bir ucu düşmana diğer ucu tümüyle örgütsüzlük, bilimsizlik gibi toplumsal zayıflıklara dayanan olumsuzluklara karşı dikilebilirler. Bilinci her an yenileyerek, cesaret, fedakarlık ve eylem ruhunu her saat ayaklandıran gereken gücü ortaya çıkarabilir, bunlarla boğuşabilir ve bunu başarıyla sonuçlandırabilirler. Düşman o haksız çıkarlar için görülmüş baskı ve işkenceyi dayatırken, tepeden tırnağa haklı olan halkın çıkarları için hiçbir yürek ve mantık zayıflığı düşmeksiniz, büyük bir birlik ve otoriteye ulaşabilirler. Bunları, sadece bir PKK militanının değil, yitiriveren her insanın bir hak ve şerefli bir görev olarak kabul etmesi gerekir.

Düşmanın baştan çıkardığı, niyetlerimizi, vıcacığını, mantığımızı pamparcaya eden, işleme hale getiren en kaypak, en soysuz dürtülerle yüklediği yanlışlamı kesip atmak kormayalım. Bunlar bizi ne yüceltir, ne de şeref kazandırabilir. Tersine bunlar, yüzüyları kanı bir yüreğimiz ve beynimizde örülen örümcek ağlarıdır. Bizi tutsak etmiş, ilericiler insanlığa açılmamızı, bağımsız ulusal gelişmeye ulaşmamızı sürekli engellemişlerdir. Koparılabilecek şeyler yüzüylardan birer takımı olan zincirlerdir. O halde, hiçbir kişisel endişe duymadan, birçok PKK militanında somut ifadesini bulan bu büyük tarihe hitap eden hatip olma, o görülmüş baskılara göğüs germe, o sürekli haykırma, sürekli propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütme, her olanaktan yararlanma, en sıradan olandan en geniş olanına kadar herşeyi örgütlemek, birleştirmek ve tüm bunları büyük bir direniş dönüştürme özelliğimizi daha da celikleştirip, halkımızın vazgeçmeyeceği ama bir özelliği haline getirelim. Bu talep, tarihimizin bu döneminde çok olağan üslupla çalışma da istese, insan yeteneklerinin sonuna kadar zorlanmasını gerekli de kılma mutlaka yerine getirilmesi gereken bir taleptir.

Tarih her dönem için bu tip güç gösterilerini, sınıfların öncülerini ve toplumun bireylerinden beklemeye. Belli bazı dönemlerde böyle olağanüstü yeteneklerin ayaaklanması ister. Biz de böyle bir dönem içindeyiz ve bu dönemi trnaklarımızla söke söke, yüreklerimizde alabildiğine açarak, muazzam bilinç abidesi kesilerek yaratacağı diyoruz. Üzerimize uygulanan sömürgeci vahşetin, bizi ulusal değerlerimize yabancılaştıran hakim ulusun en aşağılık çıkarlarını altında inim inmetmenin, ortaçağdan kalma gericiilik altında süründürmenin ve varlığımızın imha edilme çabalarının karşısında, elbette ki bizim dayatacağımız devrimcilik özellikleri de bunlar olabilir. Defalarca da tekrarlansın, bunları hergün her saat yeniden vurgulayacak ve mutlaka gerekeni yerine getirmesini isteyeceğiz. Elbette ki tüm bunları gerçekten bu dönemde mutlaka sahihsiz bırakılması gereken halkımız, Partimizin tüm militan kitlelerine karşı görevlerimizin olduğunu, onlarla güçlü dayanışmayı gerçekleştirmeye yaşamının mümkün olmadığını bilerek belirtiyor ve ısrar ediyoruz. Açık ki bu görevler layıkıyla yerine getiremeyecekler değil militan, bir insan sıfatına bile layık görülemezler.

Dönemin gereklerini tümüyle karşılayacak önemli başarıları peş peşe getirecek, örgütlenme, eylem ve çalışma tarzında her ailemizi kazandıracak, her kabile ve aşiretimizi ulusal direniş cephemizin bayrağı altında birleştirecek, bunlardan azami fedakarlığı yaratacak bir biçimde tüm bu ögelerin kazanılmasını sağlayacak bir öncülüğün gerekleri yerine getirilmelidir. Öyle bir öncü ki, düşmanın tüm oyunlarını boşa çıkarabilmeli, ortaçağdan kalma tüm köhnemiş engelleri bir yumruk darbesiyle yere sermesini bilmeli, bunun gerekli kıldığı teorik-siyasi perspektif ve uyanıklığı göstermeli, dalgın, ovamı nasıl kullanılabileceğini, şehir-köy çalışmasını, her birime nasıl girebileceğini, her kalenin nasıl fethedilebileceğini, tüm aile, kabile, köy, kent varlıklarımızın tek tek nasıl ele geçirilebileceğini, bunun hangi plan, örgüt ve yöntemle mümkün olduğunu derin bilinci içinde olmalıdır. Bunun için edinilecek her özellik, bunun sıradan başarısını bile halkımızın acıların dindirebilir ve özellikle de bugün bizden direniş bekleyen cezaevlerindeki Parti değerlerimizin umutlarını tazelayebilir. Açık ki dönem devrimle fethedilmeyi gerektiriyor ve bunun için fatihler gerekiyor. Oyleyse fatih militanlar olmalı, büyük komutanlar, büyük siyasi önderler, büyük örgütleyiciler, büyük ajitator ve propagandacılar haline gelmeliyiz. Halkımızın dili kesildi-konuşulmadı, onun adına konuşmalı; birliği anıtlarına

kadar parçalandı, çelikten birliğini kurtulmuş, indirildi, yeniden cesaret bulması için direniş öncüsü olmasını biliyoruz. Bu konuda, tarihin ilerleyişi doğru çark edilmesinde insanın belirleyici rolü oynama özelliğine dayanarak, öncü bir partinin oynaması gereken tarihsel rolü oynayacağı. Büyük bir parti birliği temeline, düşman hangi iç ve dış gericiyle esas olarak üzerimize gelirse gelsin, onun tüm gizli ve açık saldırılarına boşa çıkarmasını bileceğiz. Bu görevi yerine getirmeye, gerekli güç kaynaklarına sahipiz. Özgür halk irademi ayaklandıracak olanaklarımızın olduğunu, eskiak olanı ise tamamlayabileceğimizi bilerek, bunun bilincini her saat yenileyip örgütlülüğü ve eyleme dönüştürmek için, eğitici ve örgütleyici rolümüzü oynayarak, köy, kasaba, aile çevrelerimize dalga dalga girebilmeli, tarihimizin o çok arzulu olduğu ve gerçekten hemen her şeyin zorunlu olarak yaratılmasını gerekli kıldığı bu döneme alınıp ak olarak girip çıkmasını biliyoruz.

5- Çalışma Tartzımızı Düşmanın Saldırılarına Boşa Çıkarmada, Her Türlü Yetersizliği Gidermede ve Halkımızı Örgütlemeye Yeterli Hale Getirelim

Kürdistan'da genelde devrimci hareketin, özdele PKK'nın öndeki önemli sorun, sürecin önüne koyduğu tüm devrimci görevlere cevap verilebilecek, çözümleyebilecek militan gelişmenin sağlanmasıdır.

Birey, tarihte belirleyici rolünü dilediği biçimde oynayamaz. Bu rol kendisini, objektif sürecin derinliğine çözümlemesinin bilince yansıtılmasında, bu süreçte örgütlenme ve eylemlilik düzeyiyle gereken karşılığı vermede ve süreci devrimleştirme görevini başarmada belli eder. Objektif süreç devrimle değiştirme biçiminde yaklaşıldığı anda, bunun bir anlamı olabilir ve kişinin irade gücünün yeterliliği ve sistemli olmasından ancak o zaman bahsedilebilir. Bu açıdan, tarihi olarak belirleyici rol oynayan birey, en çok da bu dönemde devrimci sürecin iki yanlı etkisi altında olur. Bir yandan bunamış içinde devrimle değiştirilmesi gereken objektif sürecin şiddetli etkisi altındayken; diğer yandan subjektif planda kendisini, olağanüstü bir duyarlılığa yücelme, fedakarlık, cesaret, bilinç gibi bir çok özelliğinin alabilmesine ayaklandırmaya, bunları kendinde üretme ve maddi ortamı değiştirmek uğrunda denli geliştirmeye ve bunun sürekli etkisini yaşamayla yüz yüze bulur. Ve zaten, bunları sağlıklı bir biçimde kendi kişiliğinde birleştirdiği anda, tarihsel rolünden bahsetmek mümkün olur. Birçok özelliği yeterli bir konuma geldiği anda büyük hatalar yapması, devrimci mücadelenin sağ ve sol sapsmaları uğratılması önlenmiş olur ve bu anlamda tarihsel materyalinin gereklerinin toplumsal alanda da işleyebileceğinden bahsedilir.

Elbette bunun bir sınıf temeli vardır. Bu rol, ancak dönemi devrimci bir tarzda değiştirmeyi mümkün kılacak, geleceği temsil eden sınıfın temsilcilerince oynanabilir. Yani, bu rolün sahibi, gelişmeye en devrimci biçimde kendisinde somutlaştıran öncü bir ektir. Sürece, bundan başka bir yaklaşımda bulunanlar da ortaya çıkar... Gerek dayandığı toplumsal zemin itibarıyla ve gerekse kişisel planda süreci layıkıyla yansıtmaktan çok uzak, bilinç, örgütlenme, gerekli cesaret ve fedakarlık öğelerini kendisinde geliştirememiş ve bu nedenle birçok yetersizlik ve yanlışlıklarla şahsında somutlaştırmış tip, sürecin devrimci gelişmesine değil, tarihin o anında gerici güçlerin başarılmasına yol açma, bunun gerekli zeminini oluşturma, canı pahasına da çalışsa bu nedenden ötürü bir çok zarara ve gericiliğin güçlenmesine yol açma gibi olumsuz bir rol oynar. Tarihte bu durumlarla sıkça düğüldüğünden bahsetmek mümkündür. Bunun sınıfsal zeminini daha çok ara tabakalar oluşturur. Ama bu tabakaların, eğer yani başlarında daha devrimci bir sınıf temsil etme durumu varsa, bunun yönlendirmesi altında olumlu bir rol oynadıklarından bahsetmek mümkündür.

Bu genel belirlemelerin ışığında günümüz Kürdistan'a bakıldığında, gereklerin daha karmaşık ve yerine getirilmesi gereken görevlerin son derece dayatıcı olduğu görülür. Kürdistanı somutunun daha çok emperyalist sömürgeci güçlerin ulusal ve sosyal gelişimi tarafından belirlenen, bu anlamda önemli oranda kendisi olmaksın çıkarılan, dünyada eşine ender rastlanan kendine özgü bir süreci olduğu bir genel belirleme olarak sıralansa da, bunun özelliklerinin ayrıntılarına kadar yansıtılması bir yana, yöntem olarak doğru anlaşılması başlanmasından bile kolaylıkla bahsedilememektedir. Objektif sürecin doğru tanınması, tüm tarihsel, toplumsal, ulusal ve kültürel özellikleriyle sürecin yeterli izahla kavuşturulmasıyla gerçek olan bir durumdur. Bugün eğer, devrimci faaliyetlerimiz önündeki bir çok zorluklardan ve bu konuda ortaya çıkan bir çok yetersizlik ve hatalardan bahsediyorsak, bu, sürecin yeterince kavranmasına çok yakından bağlıdır. Hatta, gerçek, bunun da ötesinde daha derinliğine bir kavrayışı zorunlu kılıyor.

Bir gerçektir ki, objektif süreci layıkıyla yansıtmak durumunda olan sınıfların ve bu

sınıfların temsilcilerinin kendileri yabancılığına uğratılmışlardır. Onlar, sürekli ikili bir gerçeği yaşıyorlar. Süreci devrimle değiştirmek iddiasında olanların kendileri, objektif ve subjektif planda bir ikileme boğuşuyorlar. Bu açıdan, her şeyden önce kendilerinin devrimle değiştirilmesi gereken bir konumları vardır. Bugün Kürdistanı somutunda devrimci veya veya bu sınıfın temsilcisi olduğu iddiasıyla ortaya çıkan bir çok kişi, grup ve örgütlenmiş kenderin, ilaveten devrimci sürece tabi tutmak gerekiyor. Bunların devrimciliğinin içeriği ve biçiminde objektif süreci yansıtmaya ve bunu devrimle değiştirecek subjektif güce dönüş-türme durumu bir yana, kendilerinin objektif bir süreç olarak ele alınma, devrimci bir subjektif süreci objektif sürece yansıtarak bunları yeniden devrimcileştirme gibi az rastlanırlı ilginç bir durum söz konusudur. Ve bu, yetersiz, yüzeysel bir biçimde ele alınmaz. Tüm sınıfsal, kültürel ve ulusal bileşenleriyle birlikte çok sıkı olarak ele alınmayı, içinde yaşadıkları katmerli yabancılığın tüm özellikleriyle kavranmasını, bilinç ve ruh dağıtıcısının nelerle yüklü olduğunu çözümlemesini ve ayrıntılarına dek işlenmesini gerektirir. Tüm bunlar başarıyla yapıldığı ve bu anlamda gerçek yerli yerine konduğu anda, sağlıklı bir devrimci gelişmeden veya rollerin bu tarzda oynanmasından bahsedilebilecektir.

Kürdistan'daki pratiğin karmaşıklığı, işte yabancılığın bir ikili karakterinden ileri gelmektedir. Objektif süreç denilen tarihsel, toplumsal, ekonomik, kültürel ve ulusal gelişmenin kendisi önemli oranda çarpıtılmıştır. Bir çok yabancı öğe, asimilasyon, katliam, inkayla vb. birçok yöntemle, kendisi için olması gereken yapıyı önemli oranda başkalaştırma uğratmayı başarmıştır. Bu oluşumun ürünleri olarak ortaya çıkan sınıflar, kendilerini bir sınıf olarak tam formüle etmek, bilince çıkarmak ve bu başkalaşımın aralarına sınır koymak bir yana, kendilerini kendi özgünlükleri içinde oluştuktan alıkoyma süreci kesememektedirler bile. Bu süreçte direnişle cevap verememekte, tabii bu da kendisini, bu sınıfların sözcüsü olması gereken kesimlerde o bilinen çarpıklık, ikili olma, devrimle karşı-devrim arasında, hakim ulusal ezilen ulus arasında bocalamakta ve bunu örgüte, bilince ve devrimci tavırla bastırma-larında somutlaştırmaktadır.

Kürdistan'da küçük-burjuva sınıfsal oluşumun bu tarzda kendisi, bu sınıfın bir çok örgütte olduğu gibi, kendi örgüt gerçekliğimizde de etkisini duyurmasını bir yerde kaçınılmaz kılmaktadır. Çünkü bunun derin tarihsel-toplumsal temelleri ve ayrıca bu temelin ikili-çarpık yabancılığın önemli oranda ihdada etme bir biçimde yansıtılması vardır. O halde, Kürdistan'ın devrimle değiştirilmesi gereken objektif sürecine dayatılması gereken devrimcilik, göründüğünden daha fazla özgün olmak, devrimci yöntemleri ortaya çıkarmak zorundadır. Bugün kişide bile, ne düşmanın dayatmalarından vazgeçme, ne de kendinden vazgeçme, ikisini birden oynama durumu vardır. Kürdistanı somutu üzerinde söz söyleme iddiasında olanların, hakim ulustan ne kadar sayılıp sayılmamanın gerektiği belli değildir. Böyle bir ikilemin varlığı ve bunun çeşitli örgüt propaganda-larıyla ülke insanına da yansıtılması, dayatılması gereken devrimciliğin -ortak yanlış olmakla birlikte- dünya ulusal kurtuluş hareketlerinden önemli farklılıklarının olacağını da ortaya çıkarmaktadır.

Bu açıdan, devrimci bilinçlenmemiz ve eğitimimizin yetersizliğinden ve yetkinleşme gereğinden sık sık bahsetmemiz anlaşılır ve zorunlu bir durumdur. Devrimcileşme iddiasında olanın, devrimci fikir ve örgüt temsilcisiyi diyen tüm bu iddiaları yeniden bir operasyona tabi tutularak devrimcileştirilmesi kaçınılmaz bir gerekliliktir. Bu anlamda Parti hareketimiz, sert imha niteliğindeki baskılardan ötürü kendilerini dile getirememiş çeşitli sınıf ve tabakaların Parti içinde yansıtılma durumlarını en titiz biçimde ortaya koymayı zorunlu görmektedir.

Hemen belirtmek gerekir ki, Parti, içi aydınlanmış bir organizmadır. Bilinçle, cesaretle, fedakarlıkla anrının bir sahadarı. Ama, Kürdistan'ın ezilmiş toplumsal zemininde sınıf ve tabakaların kendilerini değil, daha çok yabancıya yaşayıp, onu dile getirdikleri gözönüne getirilirse, bir çok sınıf temsilcisinin büyük bir emekle hazırlanmış Parti ortamı içinde kendilerini konuşturmak isteyecekleri açıktır. Bugün, yetersizlikler ve yanlışlıklar üzerine yürürken, bu gerçekimizin altının çizilmesi gerekir. Gerçekten de susterulmuş, beyinleri kireçlenmiş, yürekleri dondurulmuş toplum bireylerinin, ancak böylesine bir organizma içinde kendilerine gelebilecekleri anlaşılır bir şeydir. En basit gerçeğin dile getirilmesinin bile en ağır cezalarla ödettirildiği bir zeminde insanların kendi gerçekliklerine yönelme cesaretini göstermeleri bir yana, kendi kafa ve yüreklerine kendilerine karşı diktikleri bin türlü engelden bahsetmek lazımdır. Toplumsal zeminde kat be kat bir yabancılığın yaşanması, fiktirselle ve ruhsal gelişimde birçok çarpık merdivenin dikili olması, Parti ortamının özgün ve güçlü bir çabıyla hazırlanmasını, sınırların en belirgin şekilde çizilmesini önem ve zorunluluğuna ortaya koymaktadır. Böyle bir ortam yaratılmasa, sınırlar çizilemez, tedbirler alınmaz, zemin ve zaman koşulları yeterince tahvil edilemezse, Parti dışı ortamda baştan çıkarılmış sınıf ve tabakaların ve bunların temsilciliği

iddiasında bulunanların, bu durumlarını tümüyle seğireyle ve ülkenin bir çok alanında da kendisini gösteren tablonun böyle bir izahı yapılmazdır. Dolayısıyla, ilk ele alınması gereken sorun olarak Partinin sınırlarının çizilmesi, ulusal kurtuluş sürecinde yer alıp almayanların sınırlarının çizilmesi, Parti öncüsüyle sempatanizasyonla kitlesel sınırların çizilmesi, ihanet ve teslimiyetin bütün yönleriyle ortaya konulması büyük önem taşımaktadır. Bu, her şeyden önce, sınıfların sözcülerinin yabancılığında kısmen de olsa anrının olarak kendilerini dile getirmelerine uygun ortamın yaratılması için önemlidir.

Parti ortamının cesaret kazandırma, güç veren bir özelliği vardır. Nitekim toplumun çeşitli sınıf ve tabakalarından gelen insanlar, bu ortamda cesaret kazanmakta, konuşma gücüne ulaşmaktadırlar. Ve hatta, yüzyıllardan beri bastırılmış tutuklarını ve umutlarını Parti'de bulmaktadırlar. Bu nedenle de son derece yetersiz ve tehlikeli yönelimlere girebilmektedirler. Birey için, bu ortamda adeta yeniden dünyaya geliş gibi bir durum söz konusudur. Sert baskı ve köleleştirici-alıklaştıracı asimilasyonlardan biraz yakasını kurtaran birey, Parti içinde her şeyini birden bulmak isteyen, neye ne kadar kadir olması gerektiğini düşünmeden ve kendisini gerekli biçimde eğitmeden her şeyi birden başarmaya çalışan ve tabi başarılı olamadığında da hatalar ve yetersizliklerden kurtulmama durumlarla sıkça düşebilir. Buradan, devrimci gerçekliğin yansıtılması, bilinç ve örgütlenmede önemli gelişmeler sağlanması olmasın rağmen, yerine getirilmesi gereken görevlerin çok olduğu, azim, bilinç ve örgütlenmenin daha da geliştirilmesi gerektiği sonucu çıkar. Yetersiz anlaşılacağına vahim hataların beraberinde davet etme gibi özellikleri olan bu durum, mutlaka kavranmak ve gerekleri yapmak zorundadır. O halde, süreçte yeterli devrimciliğin dayatılması gereğinden bahsederken, zoraki bir dayatma yapılmamaktadır. Bu, anın devrimci gereklerini karşılamak açısından anlaşılır bir durumdur.

Objektif zemindeki karmaşıklığın doğal bir sonucu olarak subjektif planda da karmaşıklığın hüküm sürdüğü; hakikat önemli oranda şekillenmiştir olsa, halen bir çok dürist insanın su veya bu yanlış perspektifin içinde kaldığı; istemediği sonuçları bir boşluğu dikkate almadığında, anın devrimci görevlerinin ne olması gerektiği sorusuna yeniden açıklık getirmek görevi, önemini daha da artırmış olarak karşımıza çıkmaktadır. Eğer süreç objektif etkenin ağır işlediği, subjektif etkenlerin ise önemli oranda müdahale etmemiş olduğu, kısaca nesnel etkenlerin belirleyici bir konumda olduğu bir süreç olsaydı, devrimci görevlerimiz konusunda bu kadar ısrarı olmayabilirdik. Fakat, tam da tersine hareket kalkış, bilinç ve uyanma var; ve bu konuda bir çok sözcü ortaya çıkmış durumdur. Bu durumda, bunların ne dediklerine, halka neler vaadettiklerine bakmak, bu vaadelerinin teorik özünün ne olduğunu, sınıf zeminini, çizdikleri programı, bu programı hayata geçirmek için hangi strateji ve taktikleri önerdiklerini, bunları hangi azim, pratik hazırlık ve bizzat eylemlere yerine getirdiklerini görmek, göstermek büyük öneme sahiptir. Böyle bir tablo karşısında gösterilmesi gerekeni tüm gücüyle göstermeyen, açık ki bir çok yanlışlığa taziv vermiş, onların hükümlünü icra etmesine istegi dışında da olsa yarıdan etmiş olur. Bu konuda Lenin'in 1900'lerin başlarında Rusya pratiği için vezir bir değerlendirmesi vardır. Lenin, birçok sınıf ve tabakaların derinden bir bilinçlenme ve örgütlenme ortamına doğru girdikleri bu yıllarda sosyal-demokratlara, uyan anlamında şu belirlemeleri yapar: «Tarihimizin çok önemli bir döneminde geçmekteyiz. Rusya'daki hayatın genel gidisine bağlı olarak işçi sınıfının uyanışı, toplumun çeşitli kesimlerinin hareketle geçirmiş bulunuyor. Az çok bilinci olarak, bu köhne düzene karşı mücadeleye şu ya da bu yoldan katılmak amacıyla örgütlenmeye çalışıyorlar. Onlara başlanlar dileriz! Sosyal-Demokratlar, böyle bir mücadeleye katılan herkesi ancak sevinçle karşılarlar. Ama sosyal-demokratlar bu gibi mütteliklerin sosyal-demokrasiyi ellerinde bir oyuncak haline getirmemeleri için, onu esas faaliyet alanından uzaklaştırmamaları için, onu istibadda karşı mücadeledeki önder rolünden yoksun bırakmamaları için ve en önemlisi, devrimci mücadeleyi doğru yoldan saptırarak onun gelişmesini kösteklememeleri için, uyanıkliklarını titizlikle korumak zorundadırlar. Devrimci mücadelenin son yıllardaki gelişmesini dikkatle izlemiş olan herkes, bu tehlikenin hayal ürünü olmadığını açıkça görebilir.» (Lenin-Örgütlenme, sayf. 107/108) Lenin, bu dönemde devrimci olanla reformist olanın, düzenden yana olanla karşı olanın, dönemi devrimci bir tarzda değiştirmek isteyenle reformcu bir tarzda değiştirmek isteyen taktik hatın özelliklerinin net olarak çizilmesine büyük önem verir. Örgütlenme ve taktik üzerine o bilinen bir çok derin tahvil böyle ortaya çıkmıştır.

Günümüz Kürdistan'ında da benzer bir durumun yaşandığını herkes kabul eder. Biz de, diğer sınıfların çeşitli sözcülerinin ortaya çıkmasını son derece olağan ve anlaşılır bir şey olarak görüyoruz. Kendilerine hangi sıfatı takip, hangi iddialarla ortaya çıkarlarsa çıksınlar, buna saygımız vardır; ama, Kürdistan gibi tek bir doğru söz söylemenin bile idama mahkum olmayı gerektirdiği bir ülkede acımasız işkencelere, büyük zorluklara karşı

insan soyundan beklenebilecek en büyük özveri ve azimle, fedakarlığın, cesaretin, bilincin özgün bir bileşimi olarak ortaya çıkan PKK Hareketinin, tüm bu akımlarla olan sınıırı çizmek, teorik tespitlerinden güncel taktik adımlara kadar farkın ne olduğunu belirtmek, sınıfsal zeminini, teorik özelliklerini program ve stratejik farklılıklarını ortaya çıkarmak büyük önem taşımaktadır. Ve şimdiye kadar ister siyasal ve isterse askeri alanda yapılan budur. Yine bu konuda farkın bizzat pratikle çizilmesi ve hayata geçirilmesi, sürdürülmesi gereken bir görevdir. Açık ki, biz bu görevlerin başarılmasından ancak sevinç duyuyoruz. Teorinin program, stratejik ve taktik hatların belirlenmesi anlamında dışıyara karşı sınıfların çizilmesinde başından bahsederken, içinde yaşamakta olduğumuz dönem için can alıcı sorun nedir denildiğinde, Partinin kendi içindeki sınırların da iyi çizilmesi demek durumundayız. Bu, belki biraz anlaşılmasız gibi gelebilir, ama Kürdistanı somutu göz önüne getirildiğinde daha iyi anlaşılacaktır ki, özellikle dönemin devrimci görevlerini başarıyla karşılayacak profesyonelleşme-militanlaşma oluşumun sağlanması başlanması gereken ciddi bir sorundur. Bir çok Partili dışı ilişkiler görevlerin başarılmasıyla, pratik Parti işi sorunları da kendiliğinden çözüldüğünü sanabilir. Zaten yetersiz anlayışın içine girilmesi de buradan başlamaktadır. Teoride çözümlemenin pratikte de çözümlediğini, Parti dışında çözümlemenin Parti içinde de çözümlediğini düşünmek yetersiz bir değerlendirmedir. Genel sınıfların çerçevesinin çizilmesi, ancak başının bir ön adımı olabilir. Partinin diğer sınıf ve tabakalarla, devrimci ulusal kurtuluşçuluk konusunda pratik ve teorik olarak sınırlarını iyi çizmesi, iyi bir başlangıç teşkil eder. Ama, bu çerçeveyi gergeç gibi işleyecek, onu gerçekten ete-kemiğe büründürcek militanlaşmaya, diğer bir deyişle devrimci görevleri başarıyla kılacak profesyonel ölçülerde ulaşmaya gelince, henüz yapılmaması gereken çok şeyin olduğunu söylemek gerekiyor. Elbetteki bu, tarihin ve günün bizzat beklediği rolü layıkıyla oynamamız için mutlaka üzerinde durulması gereken bir gerçekliğimizdir. Bu konuda geçmişte yaşadığımız acılardan çıkarılacak dersler ve her şeyden önce de işkencelerle yaşamaları vermiş Parti değerlerimizin söyledikleri sözler son derece önemlidir. Yetersizliklerden dolayı verilen kayıplar ve çekilen acılar az değildir. Güçlü bir pratiğe yönelmek için, bu yetersizlikleri görmek, ama bununla da yetinmeyi aşmak zorunludur. Eğer biz, yetersizliklerimiz görüp, bunları aşamazsak, gelecek süreç içinde tehlike tohumlarını şimdiden ekmiş oluruz. Yetersiz katkı tüm bir Parti varlığını tehdit eder. Tecrübe noksanlığı, eğitim yetersizliği, mücadelenin ağır sorunları, bireyin yanlışlıklarında bir izah olabilir. Ne kadar iyi izah edilirse edilsin, yetersizlik yine de yetersizlik olarak kalacaktır. Eğer, mevcut objektif sürece dayatılması gereken devrimcilik ve örgütlülüğüne ulaşılmasa, bunun sonuçları çok ağır olacaktır.

Açık ki, sıradan bir olayla değil, bir tarihi değiştirmekle uğraşılıyor. Tarihte ulusal ve toplumsal kurtuluşun en acımasız olanını başarıyla çözümlenmekten sorumluyuz. Ve bu noktada önemli olan ne kadar çalışıldığı değil düşmanın tüm hamlelerini boşa çıkarmak, toplumun antik-çağdan kalma ağır ayak bağlarından kurtulmasını sağlayacak bilinci, gücü ve eylemi kendinde yaratmaktır. Evet, burada önemli olan, devrimci eserin inşa edilmesinde, ulusal kurtuluş sürecinin güçlü geliştilmesinde başarılı olupun olunmadığı; yanlışlıkların ve yetersizliklerin görülüp görüldüğü; en kit olanaklardan bile en verimli bir şekilde yararlanma ilkesinin hayata tam geçirilip geçirilmediği, kişisel rollerin azami bir biçimde oynanıp oynanmadığıdır. Tarih, insanın önüne çözümlenmesi gereken bir görevi koyduğunda, en ufak bir ikircikliğe kapılmadan ve tüm gerçekliğiyle o görevi hakim olmak gerekir. Böyle anların kaldırmadığı durum, proletaryaya özgü görev anlayışı ve çalışma tarzıyla bağdaşmayan yapılarıdır. Ve bunlar kendilerini en kısa zamanda ele vermekten kurtulamazlar. Her şeyden önce, aydınlanmış bir gerçeği yaratmaktan sorumlu olan bir yapı, onların yapısını kendi mercerleriyle değerlendirmek ve açığa çıkarmakta fazla gecikmez.

Muazzam çalışmaların bir ürünü olarak ortaya çıkan Parti değerlerinin, basit özemlerle çarpıtılmayacağı, aşındırılmayacağı bilinmek durumundadır. Hakim ulustan ve ezilen ulustan küçük-burjuvaların görülmemiş karalamaları Partimize saldırıların sonuçları ortadadır. Onlar, bu saldırılarında hayal kırıklığına uğradıkları gibi, bu konuda oluşturdıkları ittifaklarla birlikte halktan tecrit olmaksın da kurtulmuşlardır. Bu durum, her kesin kendi gücünü ortaya koymak zorunda olduğu önümüzdeki dönem için çok daha geçerlidir.

Halkların tarihin en kalıcı soylu zaferleri vermekle kendilerini görevli hissedenden, yamaların soylu başlıklar uğruna adanlar. Eğer kişi, devrimci rüzgârın emesi sonucu değil de, inanç ve kararlılıkla tarihi yaratma rolünü üstlenmişse, bunun gerekli kıldığı büyüklüğü gösterir. Provakasyon çizgisinin üzerinde oynamak istediği bir noktada bu bu olduğu bilinmektedir. Provakasyon çizgisi, soylu bir dava için yola çıkan ve aynı amacın birleştirici gücü

altında ilerleyen insanları, adeta bir rüzgarn etkisiyle bir araya gelmiş ve bu etkiyi atmak zorunda olan bireyler gibi göstermeyi eyleminin temeli olarak aldı; proletarye dışı sınıfların kahntı özelliklerine seslenerek, bayat bir oyunu yeniden ve hem de PKK gibi çeliken bir örgütün bünyesinde sergilemek gaffetine düştü. Burada da hesap aynydı. "Durun" denildi, "nasıl olsa ölümleri pahasına caba gösteriyorlar, düşmansa çok acımasız. Onlar her an imha edilebilir, geriye ise mücadelenin mirası kalır..." Bu görülmemiş bir açık gözlülük, ama aynı zamanda da görülmemiş bir utanmazlıktır. Bunlar, sömürgeciliğin yarattığı ortamda hayvanlaşmanın eşliğinde olan gözü dönmüş zalvalı yaratıklardır.

Açık ki düşman, onlar vasıtasıyla zayıflıklara seslenerek derinleştirmek, Parti militanları tahrik etmek, ve katliamların gelenekini değişik bir tarzda sürdürmek istiyor. Bu nedenle, bu tarzda konuşan ağır düşmanın ağız, tümüyle onun halkımıza duyduğu katliamlar imha emellerinin yansımasıdır. Fakat unutulmamalı ki, TC. günde onlarca devrimciye idam vererek, faşist gücünü içte ve dışta PKK'nın üzerine sürerek çok acele davranmasına, ordularını dağlara salmasına, emperyalizme dayanarak tüm maşalarını harekete geçirmesine, görülmemiş işkencelere rağmen, sonuç alamıyor. Basını, devlet kurumları, cezaevindeki ihanet bebekesi ve dışarda Semir hatinyle düşmanın korosundan yükselen sesin aynı olmasını anlaşılmayacak bir yönü yoktur. Onlar hep bir ağızdan, halkımıza zaferi, kendilerine ise hak ettikleri o korkunç sonu getirecek özelliklere saldırmak zorundadırlar. Halkımızın beynine, onu ilerleye götürecektir bacaklarına, kollanına saldırmaları, Parti önderliğini bir "diktatör" gibi, Parti militanlarını birer "robot" gösterme çabaları bu nedenledir. Ama, hayır! Tüm bunlar, açık olan, ve halkımız öfkeyle dolduran, düşmanın salıyalarını büyük bir histeriyle sağa-sola savurması, onun büyük telaşı için, tabii ki bu düşmanın histerisiyle uğraşmayacağı. Tam da tersine, onun bu öfke kaynağını daha da büyütecek, telaşını artıracak, korkusunda boğacağı. Yani, sömürgeciliğin ağır baskılar altında yarattığı her türlü zayıflığı güçlü bir devrimcilikle ona karşı silah haline getirecek, örgüt ve mücadele gücümüzü yenilemek bir noktaya ulaştıracağız.

O halde, düşmanın bu alçağa umutları, her an göz önünde olmalıdır. Biz gelişmede, mücadele ve fedakarlıkta ölçü olarak kendimize şu veya bu örgütü almayız. Bizim ölçümüz, tarihimizin bu döneminde oynamamız gereken rolardır. Açık ki bu, belki de insanın kendisini kırk parçaya bölmek, insan soyunun katlanabileceği en büyük zorlukları göğüslemeyi gerektirecektir. Bu nedenle biz, ne kadar çalıştığımız ve fedakarlık yaptığımızın muhasebesini yapamayız. Rol oynandı mı, başarılı sonuçlar alındı mı, halk saflarında ne kadar birlik ve güçlenme sağlandı, düşmana ne kadar darbe vuruldu, bunları sormak ve mutlaka olumlu cevaplar almayı varlığımızın bir gereği olarak görmek durumundayız. İşte bu noktada, Parti önderlerini derinden kavramama, profesyonel devrimciliğe ulaşamayışı kabul etmeyeceğiz. Buna sonsuz öfke duyarak, gerçek devrimci önderler haline yükselmeyi yaşamamızın anlamı olarak ele alacağız. Bunun öneimine değinen Lenin, profesyonel devrimciler haline gelemeye olayına karşı duyduğu öfkeyi şöyle ifade eder: *"Bu konuda her türlü geriliğin savunusuna karşı, darlığın hoş görülmesine karşı ödünüz mücadeleyle girişiminin zamanı, kendilerinin öfke dalgalanımını bizim hareketin liderlerinin ve örgütçülerinin üzerinden aştığı şu sıradır. Pratik çalışmaya katılanların ya da böyle bir çalışmaya girmek için hazırlanmakta olanların hepsinde, aramızda yazgın bulunan amatörlüğe karşı hoşnutsuzluk ve bundan kurtulmamız için sarılsamız bir kararlılık yaratmak özellikle gereklidir."* (Lenin Ne Yapmalı, syf. 125) Bu bizim için defalarca daha doğru olan bir gerekliliktir. Kavramamız zorundadır ki, tarihimizin bir ölüm-kalım süreci olarak alınması gereken bu dönemi yetersiz bir biçimde karşılamak, tarihe, halka ve tabiki Partiyeye karşı en büyük sorumsuzluktur. Niyet ne olursa olsun varılacak sonuç bu olacaktır.

Parti, ilk ftizlerinin atıldığı günden bu güne kadar düşmanın imha siyasetine karşı sürdürdüğü direniş, görülmemiş bir emek, fedakarlık temelinde bugün oldukça geniş mücadele olanaklarına ulaşmıştır. Her Partili bugün sahip olunan bu olanaklara da dayanarak, yaratılacak denileni yaratır güç ulaşabilir. Görülen askeri, siyasi, fiziki eğitim sonucu ve Partinin koruyucu, geliştirici kanatları altında, başlanmayacak görev, asılamayacak engel yoktur. Bir çocuğun ailesine karşı duyduğu sorumluluk kadar bir sorumluluğu, halka ve Partiyeye karşı duyulması halinde bile bunun dışında bir gelişme ortaya çıkamaz. Halkın öncülleri olarak ortaya çıkmak iddiasında olanlar, kendi gereklilikleri üzerine hangi ruh ve bilinçle yürüyeceklerini bilirler. Kendilerine emeği, geçen bir çok değere karşı ve her şeyden önce de anılarına bağlı oldukları iddia edilen direniş şehitlerine karşı mutlaka görevlerin başanışı için çalışırlar. Ve açık ki, bu görevlerde başarılı olamama hiç bir gerekçeyle izah edilemez ve kimsenin ikna olması beklenemez. Halkımızın muazzam acıları karşısında silahına iyi sahip olmayan, propaganda, ajitasyon ve örgütlenme görevlerine en dar, en gevşek

biçimde yapıpın, basit bir eylemi bile örgütleyemeyen, salt rahatlığı, bir saatlik uyku için köye gidip yakalanmayı göze alan, kendisini ve silahını düşmana kapıran birisi, niyeti ne olursa olsun bizlerle ancak büyük bir öfke ve nefret yaratır. Kaldı ki, bu duruma düşen bir kişi kaçınılmaz olarak en başta kendi kendisinin nefret duyacaktır. Bu, öfke dışında da böyledir. Kitleleri ve çok bilindirebileceğimiz, devrimciler örgütünü geliştireceğimiz bir ortamda işlerin üzerine en az bir çabıyla yürüme, bu işi başarmak için görülmemiş bir azim ve coşkuyla kendimize yaratılacak ama affedilmez bir tutum olacaktır.

Partimizin özellikle ideolojik-politik belirlemeleri o kadar dayatıcı ve geliştiricidir ki, bunun sıradan bir özümsemesi bile önümüzdeki engellerin bir tekmeyle yerle bir edilmesi için yeterlidir. Çizgimizin sıradan bir özümsemesi, hangi kabileci anlayış, hangi düşman provakasyonu, hangi iç yetersizliklerimiz karşımıza dikilmiş olursa olsun, tüm bunları aşmamızı ve kendi eserimizi biraz daha yükseltmemizi mümkün kılar. Yeter ki devrimci üslup ve çalışma tarzı buna denk getirilsin. Devrimci görevlerin her şeyi ifade ettiği bölümlerine bir dönemde, basit bir olumsuzluk altında ezilebileceğini, şu veya bu nedenden dolayı yakalanmayı, örgütlenmedeki başarısızlığı, eylem geliştirememeyi kimse savunamaz. Kürdistan'da devrimci eylemleri asılamayacak hiç bir engel yoktur. Tekmelerle savrulabilecek bu kof mantarlar üzerine sıradan bir yürüyüşümüz bile, halkın dalga dalga bize açılmasını, her şeyiyle Partimizin emrine girmesini sağlayacaktır.

Hemen soralım: Kürdistan'daki o barbar sömürgeci, acaba ayakta kalmanın en ufak bir hukuki, kültürel ve sosyal zeminine sahip midir? Kaba çıplak bir zor, Kürdistan dağlarında, halkımız saflarında her şeyi müktedir mi? Açık ki, değil. Ortadadır ki, düşmanın azgın saldırıları ve gücü değil, bizi, ancak kendi yetersizliklerimiz engelleyebilir. Ama, halkımızın yaşam tablosu karşısında ve bu acılı yaşamın süzülüşü bir örneği olan, onun yapılandırıldığı bir Partiden olanı verdiğimiz sıradan bir bilinçle bile, askeri, siyasi, örgütsel vb. her düzeyde görevlerin başlanılması için bir neden bulunamaz. Tarih o kadar dayatıcı, halkın yaşamı o kadar emredici ve Parti o kadar eyleme sürücü bir güçtür ki, PKK militanlığının tam da bu nedenlerden ötürü, önüne çıkan görevlerin üzerine yürürken yüksek boyutlarda ölçü tutturması beklenir bir şeydir. Bizim için anlaşılmayacak olan, sıradan bir devrimcinin başarı grafiğinin bile gerisinde ölçü tutturmak olabilir. Tabii bu duruma değin birinin de, en rezil bir konumda olduğunu hemen belirtmek gerekecektir. Bu, uzun mücadele pratiğimizde karşımıza neyin direniş-direnemeyeceğini; sömürgeciliğin karşımıza diktiği engellerin nasıl giderilip giderilemeyeceğini çok iyi biliriz. En az donanımına yola çıktığımızda neleri gerçekleştirdiğimizi, halka bağlı olmanın, partili olmanın bilincini en sıradan bir düşünüş bile bizi nerelere götürdüğünü bilerek, görevlerimizin üzerine görkemli bir yürüyüşü yeteceğini söylüyoruz. Bu, dağda, ovada, kentte, köyde, silahlı-silahsız, cezaevinde-ülke dışında, kısaca her koşul ve mekanda geçerlidir.

Bu konularda fazla bir şey söylemeye gerek yoktur. Direniş şehitlerimizin anlamı gereken her şeyi söylemektedir. Gazetemizin Nisan sayısında Mazlum yoldaşla ilgili bir anı yer alıyor. Bu yazıda, Mazlum yoldaşın saçakları akan suların bir bardak toplayıp, kendi susuzluğunu bir yana bırakarak, hasta yoldaşlara küçük çay kaşıklarıyla nasıl dağıttığı anlatılıyor. Yine, TC'nin gazete başlıklarına büyük işkenceler pahasına nasıl bir iki dakika da olsa göz atıp, öğrendiği haber başlıklarını büyük bir coşkuyla yoldaşlara aktardığı ve mücadeleyi böyle sürdürdüğünü görüyoruz. Ve bunun hangi koşullarda gerçekleştiğini bugün hepimiz çok iyi biliyoruz. O halde, eğer anılara bağlılık kendini altıdmanın, yalanlara sığınmanın bir aracı olarak görülüyorsa, hiç bir PKK militanının ve hele ülkemizin doruk noktalarındaki bir PKK militanının düşmana ölüm-cül darbeler vuramaması için bir neden kayıyor mu? Ülkemizin zapedilemeyen doruk noktalarında, en cesur insanlarımızın yanında görevlerinde başarısız kalan birisi, bulacağı gerekçelerle kendisini bile inandıramaz. Belki başka koşulların elverişli olmasından bahsedilebilir. Ama, kendisine en fazla değer verilecek, büyük emekler harcanarak, özgürlüğün en güçlü araçlarıyla donatılarak bu zeminlere kaydırılan bir kişi, düşmana şahmerdan darbeleri vermek zorundadır.

Partimizin çizgisi, taktiği, köylere nasıl girişip çıkılacağı, yürüyüş kolunun nasıl olması gerektiği, düşman pususunun nasıl boşa çıkarılacağı, nasıl gizenileceği, nöbet vb. kurallarmız belirgindir. Şunu çok kesin olarak iddia ediyoruz ki; dünyada eşine ender rastlanacak sayıda kabakın bir grubun, çizgiye ve ölçülere uygun hareket etmesi durumunda, düşmana dez çökürtmemesi için hiç bir neden yoktur. Eger tarih bilinci yükselse, eğer halkın çıkarları ve Partinin emirlerine bağlılıkta kusur edilmiyorsa, Partili her militanın destanları yaratması isten bile değildir. Dağın zorlukları, düşmanın kuşatması bu destanların yaratılması önünde bir engel olabilir mi? Elbetteki, hayır, bin kere hayır! Tam da tersine bu zorluklar, ayaklanmı insan iradesi karşısında sadece insanın büyümesine yol açar. Tarihimizin en eski dönem-

lerinde, aşiretlerin direnmelerinde bile en büyük kahramanlıkların o dağlarda ortaya çıktığını biliyoruz. En cesur insan tipimiz de, en gaddar despotlara karşı yüzyıllarca süren direnmeler ortamında o dağlarda şekillenmiştir. Kimse sömürgeciliğin ruh, dil ve anlayışıyla hitap etmemeli, halkımızın tarihinin enginliklerinde gizli olan cesaret, mertlik fedakarlık ruhuyla seslenmeli ve bu ses dağlarımızda yankılanmalıdır.

Halten TC. okullarında aldığımız bilinçle ve sanki çağımızın halklarının kahramana direniş ve başarılarından habersizmişcesine bir çalışma tarzıyla görevlerimizi yerine getirmeyeceğimizi kavramak zorundayız. Ve hele Kürdistan gibi bir somutta, çağı yakalayabilmek için gerekli yaratıcılıktan kimsenin vazgeçmeyeceği çok açıktır. Küçük-burjuvaların içinde bulundukları sahtekarlıklar bizi fazla ırgalamaz. Bizi, kendi tarihsel eylemimiz, halkımızın mutlaka yerine getirilmesi gereken özelemleri ilgilendirir. Biz ölçüyü bunlara bakarak tayin edebiliriz. O halde, yetersiz-durgun devrimcilğin kabul edilemeyeceği, olumsuzluklarda direnmenin onursuzca bir değerlendirmeye tabi tutulacağı, her türlü tahrikten hızla annmak gerektiği ve artık ayak bağlarından kurtulmuş olmanın verdiği coşku ve hızla görevlerin üzerine yürüyeceğimizin teslim edilmesi gerektirir. Eger bilimsel sosyalizm ve ulusal kurtuluş ilmi bir yalan değilse, pratikte bu tarzda katılışın bizde de mutlaka başarılı sonuçlara yol açması kesindir. Tabii ki, hiç bir kof iddia güneş kadar yakıcı olan bir gerçekliği çarpıtmaz. Düşmanın terörü bahane edilerek, bu görevlerin yerine getirilemeyeceği de iddia edilemez. İnsan soyunun, doğanın ve toplumun yanbasına dikilen engellerine karşı en büyük cesaret ve yaratıcılığı gösterdiği, doğa koşullarını böyle egemenliği altına aldığı, en azgın despotları böyle dize getirdiği bilinmektedir. Bugün bizim karşıımızdaki düşmanın gaddarlığından, her türlü terörü uyguladığından, işkencenin en almasını ortaya koyduğundan, son derece örgütlü olduğundan, toplumdumuza atomlarına kadar parçalandığından bahsedilmesin; bunlar bir gerçektir ve biz tüm bunlardan habersiz değiliz. Ama bunlardan çıkarılacak sonuç, çalışma tarzımızdaki yetersizliklerin mazur gösterilmesi olabilir mi? Asla! Tam tersine; madem ki dayatma bu kadar şiddetlidir, o halde devrimin dayatması da o denli güçlü olmak durumundadır. Doruk noktalarına doğru turmanan militan, cesareti, fedakarlığı, bilinci ve örgütlü yapıyla el atacağı her kabile, aile, köy vb. her alanı direnmenin bir kalesi haline dönüştürmek zorundadır. Bıçak gırtlığa dayanmış iken, kurtulmak için büyük çırıncıların gösterilmesi; özgürlük önünde durulamaz bir akım haline geldiğinde bireyin kahramanlaşması; örgütün muazzam çabalarına yoğunlaştığı bir organ haline gelmesi gerekmiyor mu? Eger hiç bir gerekçeyle insanlıktan vazgeçmiyorsa, düşmanın dayatmaları karşısında bizim de devrimi başarılı kılacak dayatmaları kendimize yaratacağımız bir gerçektir.

Ancak çok zayıf ve yeteneksiz olanlar, insanlığın genel yüceliş özelliklerinden yoksun bulunulan, bunları ortaya çıkaramazlar. O halde güçlü askeri komutanlar, siyasal-örgütsel önderler olmamız önünde hiç bir engel yoktur. İster yöneten, ister yönetilen, isterse tüm bir sempatiyan kitlemiz açısından ortaya çıkan gerçek budur. Engellerin bir tekmeyle savrulabilecek kağıttan şatolar olduğu gerçeğini unutmayalım. Tabii eğer engellerin asılamayacağı, görevlerin başlanamayacağı iddia eden, yüreği kararmış, bilinci bulanmış, azimden yoksun, yemeye-içmeye alışmış, hep başkalarının kendisine hizmet etmesini bekleyen kişiler varsa, bunlar derhal sıvışsın gitsinler. Partimizde böyle bir yaşam hakkı bulma olanağı yoktur. Eger böyle yaşayabileceklerini sananlar varsa, onlara korkunç biçimde alandıkları söyleyeceğiz. Biz devrimciler insanları kolay kolay suçlamaz, üzerine kolay kolay gitmeyiz. Zayıf insanımızın, olumsuz insanımızın, yetersiz insanımızın üzerine daima ikna edici ve eğitici olarak yürürüz. Ama, bunların asılamamasına ısrar edildiğinde de, sonuçların ağır olacağı ve bundan bizi hiç bir gücün ahkoyamayacağı vurgulanmalıdır. Tarihle oynamaz. Önünde saygıyla eğilmesi ve mutlaka başlanması gereken halkın soylu arzularıyla oynamaz. Partimizin mutlaka yerine getirilmesi gereken emir ve talimatlarıyla oynamaz.

Evet, biz çok acımasız olacağız. En az düş-

mana karşı olduğu kadar, devrimci görevleri başarmamız önünde bizden kaynaklanan yetersizlik ve olumsuzluklara karşı da acımasız olmayı vazgeçilmez bir kural olarak benimseyeceğiz. Ve en çok da, bilmeyerek yapanlara, kendini eğitmenlere karşı acımasız olacağız. Biz tarihimizle oynamayacağız ve başkalarının oynamasına da fırsat vermeyeceğiz. En büyük kararlılık ortamını yitirerek yarattığımız Parti bilincimizi, Parti irademizi bulandırmayacağız. Bunlar açık şeylerdir. Bütün bunların başlanılmasında, gerekirse kendimizi bile doğramaktan çekinmeyeceğimizi, bu acımasızlığın en iflah olmazdan en bağlı unsura kadar geçerli olduğu açıktır.

O halde, tarihimizin en özgür en bağımsız bir dönemi yaratmak için bir çok çaba ve başarıyı kendimize temel aldığımız bu dönemde, daha büyük, daha soylu gelişmelere doğru yol alırken olumsuzluk ve yetersizliklerimizle savaşımın neden gerekli olduğu ve bunun mutlaka kısa sürede başlanması gerektiği anlaşılır bir şeydir. Bağımsız ve özgür tarihe doğru yürüyoruz. Son derece büyüleyici rüyalarımız ve umutlarımız var ve bunlar, bilime ve halkımızın beklentilerine de son derece uygun. Lenin'in deyişliyle halkların bayramı olan böyle bir dönem girmekten, hiç bir zorbanın gücü, katliamcının kılıcı bizi ahkoyamaz. Varsın, küçük-burjuva ötekleri zorbaları kılıcı önünde kırk büküm olsunlar ve solugu Avrupa'larda alsınlar. Tarih en eski halklarınndan birisi olan halkımız üzerine tümden imhaya yönelik darbeler indirilirken, hangi insan dayanışması içinde olmaksızın kaçınabilir. Bir halk, bir bitkiden, bir hayvandan daha aşağı olamaz. Onların üzerine bile bıcağı indirdiğinde insanın acıma duygusu doğar. Oysa, söz konusu olan bir halkın yaşamıdır ve tabii ki, böyle bir halkın öncü örgütü, siyasi, günlük pratiğiyle düşmanı yenilgiye uğratmak için kendini muazzam bir dirençliliğe, örgütlülüğe ve eylemliliğe ulaştırarak durumundadır. Bu örgüt, çağımız insanının ilericî tutkularına dayanarak, onun kazanımlarını esas alarak ve tüm yeteneklerini ayaklandırarak teknik silah gücü ve dayandığı ilişkiler ne olursa olsun düşmanın stratejik ve taktik yürüyüşünü boşa çıkartabilir. Dünyanın, yabancısı istilacı güçlerle en çok boğuşmuş ve kendisini yatıştırmış bilmiş bir halkın öncü gücü olarak kendimize geliştiremeyeceğimiz yetenek olmaz. En azından, eğer yüzyılları dayattığı o muazzam bilinçsizlik ortamı Parti saflarımızdan silinmişse, düşmanın dayattığı provakasyonlar ve olumsuzluklar Partimiz içinde yer edinememişse veya son derece etkisiz duruma getirilmişse Partimiz, bilinci, eylemi, örgütlülüğü ve somutlaştırdığı militanları her sorun üzerine yürüyebilir. Halkımızın buna gücü vardır. Yeter ki şimdiye kadar çeşitli nedenlerle de olsa izah edilebilecek yetersizlik ve olumsuzluklarımızdan annalım, yeterli olumlu ölçülerimizde gösterelim, ve hiç bir gerekçeyle kendimizi bundan ahkoyamayalım, bu konuda gerekliliğini inandığımız Parti birliğini her şeyin üzerinde tutalım, böyle bir birlik için hiç bir çabadan geri kalmayalım.

Halkımızın ve Partimizin yaşadığı bu dönem, sıradan bir insanın bile duyarlılığını son derece artıran, onu kahramanlığa yakışır bir özveri ve cesarete götüren bir özelliği vardır. Eger sömürgeciliğin ve işbirlikçilerin çarpıtılması bilincimizi ve irademizi bulandırıp felc etmemişse bu kesinlikle böyledir. Bu böyle olduğu içindir ki, kısa bir süre içinde PKK Hareketinin en inanılmaz bir biçimde ortaya çıkıp gelişmesinin neye kadar olabileceğini söyledikimize, sadece kendi gerçekliğimiz, devrimle değiştirme hakikatını vurgulamış oluruz.

Sonuç olarak diyebiliriz ki; PKK, dönemin üzerine en büyük cesaretle yürüyebilecek ve görülmemiş başarılarla dopdolu geçmesini sağlayabilecekler. Parti militanları, bunun gerektirdiği ölçüler ne pahasına olursa olsun elde edebileceklerdir. Ve bunlar sağlandığında Partimizin birliği gerçekten çelikleşmiş olacak, bugün bir hayal gibi görünenler gerçekleşecek, hiç bir baskı, tehdit ve katliamlı susturulamayan, bunun sıradan bir etkisinin bile olmayacağı kendine güvenen, emirlerini uygulayabilen bir Parti, bir ulusal direniş ve bu temelde ayağa kalkan bir halk gerçeğimize olacaktır. Belki bazılarına erişilmez bir rüya gibi gözükse, ama devrimci görevlerin üzerine akıllıca ve yeterince yüründüğü anda ve hem de kısa bir sürede gerçekleşebilecek rüya budur.

- Bolşevik PKK Çizgisinin Bolşevikleşen Kadroları Olmak İçin İleri!

- Yaşamın Ulusal Direniş Mücadelemizi!

PARTİZANIN MEKTUBU

Böyle bir konuyu ele almamın nedeni, ülkemiz ve ulusal kurtuluş mücadelemiz yeni bir döneme girmek; bu mücadelenin ayrılmaz bir parçası olan Avrupa çalışmaları (Türkiye ve Kürdistan sol'undan örgütlerin tüm güçleriyle böyle bir alanı kendi yaşamlarını örgütlemeye temel olarak seçmelerindendir) ortaya çıkan ve devrimden uzaklaşmayı, kopuşu ifade eden eğilimlerin teşhirine ve doğru devrimci yaşam ve çalışma tarzının kavranmasına yardımcı olmaktadır.

Bu süreç içinde yer alan herkesin yakından gördüğü ve bildiği gibi, devrimci yaşam ve mücadele konusunda esas olarak -değişik varyasyonlar olsa da- iki eğilim çıkmaktadır. Bir eğilim; Kürdistan'da proletarya öncülüğünün temsil ettiği eğilimken; diğeri ise, Kürt küçük-burjuva reformistlerinin ve sosyal-şöven hareketlerin içine girdikleri ve giderek her alanda örgütlemeye çalıştıkları eğilimdir. Bu alanda ortaya çıkan durumun teşhirine yönelirken, sorunu daha çok bu noktalardan ele almak ve izah etmek, kavranması için zorunludur.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz yeni bir döneme girmek bu sürecin kadrolardan beklediği özelliklerin kavranılması, buna uygun davranışların geliştirilmesi ve bilince çıkarılması ertelenemez bir görevdir. Esasında ortaya çıkan sorunların da kaynağının burası olduğu, döneme uygun ideoloji, politika ve örgüt çalışmasının oluşturulmaması olduğu açıktır. Geleceğe yönelirken, geçmişe ait, geriliği ve ilkeliliği ifade eden çalışmalarla hareket edilemeyeceği gibi; bununla en ufak bir gelişmeye dahi yol açılmaz. O halde, devrimden yana olan, kafası, yüreği, beyni devrim için çalışan herkes bu yaklaşımı yakalamak ve geliştirmek zorundadır. Birşeyler yapılıp, halkın karşı karşıya olduğu açlık, sefalet, baskı ve işkence dolu yaşam değiştirilmek isteniyorsa, açık ki koşullar ne olursa olsun devrimci görevler yerine getirilmek zorundadır.

Devrimci görevlere sahip çıkma ve bunları uygulamaya konusuna yer ve alan ayrımının yapılamayacağı, bulunulan her alanda yüreklerin halkın kurtuluşu ve bağımsızlığı için çarpması gerektiği son derece açıktır. Bu nedenle geliştirilmek istenen "su veya bu alan devrimciliği" adı altındaki yaşam, halktan, mücadeleden kopuşu ifade etmekten ve bu kopuşu meşrulaştırmaktan başka bir anlamla gmez. Bu tür teoriler ortaya atılanın şimdiki içinde bulunduğulan duruma baktığımızda; eğer bilincimizi yitirmemişsek, gerçeğin böyle olduğunu görmemek mümkün değildir. Onlar, yeni döneme uygun ileri sayılabilecek tek bir adım atmadıkları gibi, içine girdikleri durumla ileri adım atmaları bile engellemeye çalışmaktadırlar. Tabii bunu da birçok devrim örneğinden gördüğümüz gibi, "devrimcilik", "sosyalistlik" maskeleri altında yapmaktadırlar. Zaten tehlikeli olan ve teşhiri yapılması gereken de bu yöndür.

Devrimden uzaklaşma bugün Avrupa zemininde daha çok yaşansa da bu eğilimin kaynaklarının salt bu alanla sınırlı olmadığı açıktır. Devrimin geri çekilme ve yenilgi yıllarında kendisini gösteren birçok eğilim bugün Türkiye ve Kürdistan devrimleri bünyesinde hem de en yıkıcı ve dağıtıcı özellikleriyle Avrupa zemininde ortaya çıkmaktadır. Adeta birçok güç Avrupa'yı, yaşamlarını örgütledikleri, en geri ve en soysuz güdülerini tatmin ettikleri bir alan olarak değerlendirmekte; tüm cabalarıyla bunu geliştirmektedirler. Üzerinde biraz düşünülünce içine girdikleri durumun vehameti ve korkunçluğu tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmaktadır. Ama, ortaya çıkan bu durumu, salt Avrupa koşullarının olumsuzluğuna bağlamak gerekir. Eğer direnirler, devrim bu alanda da yaşatılmak istenirse, bu olumsuzlukların hiçbir etkisi olmayacaktır. Yok, direnilemez ve tüm olumsuzluklarla içiçe yaşam sürdürülmek istenirse, gelinek nokta, açıktan hertürlü devrimci değerde uzaklaşma olacaktır. Bu nedenle, Avrupa zemininde devrimci çalışmaları yürütülürken bu nokta iyiye bilince kazanmalıdır. Bu gerçekleştirilmedikçe, bu alanda görevlerin yerine getirilemeyeceği iyi bilinmelidir.

Kürt küçük-burjuva reformistleri ve Türk sosyal-şöven hareketlerinin içine girdikleri mevcut durum, devrimden tam bir kopuşu, uzaklaşmayı ifade etmektedir. "Avrupa'nın koşulları farklıdır" vb. gerekçeleri, kendi yaşamlarını kurtarmanın derdine düşmüşlerdir.

12 Eylül ile birlikte Türkiye ve Kürdistan devrimleri yeni bir süreç ile karşı karşıya gelmiştir. Güçleri yeniden örgütlenme, düzenleme ve her yönüyle mücadeleye hazırlanma süreci-

nin içine girmek gerekiyordu. Proletarya öncülüğünü temsil eden PKK bu süreci en güçlü bir biçimde yaşarken, küçük-burjuva hareketlerde bu yönlü herhangi bir gelişmeye tanık olmaktayız. Ideolojik, politik ve örgütsel alanda yaşanan hazırlıklardan, kişilik alanında da yaşanması zorunluydu. Yani devrimci militan, özellikleri bakımından yeni dönemin devrimci görevlerini sıradan değil, hem de en güçlü bir biçimde yerine getirmeye kendisini hazır hale getirmeliydi. Böyle bir özelliği geliştirmede de alan ve yer farkının öne çıkarılmayacağı açıktır. Bugün hangi alanda yaşanılırsa yaşanılın her militanın görevi; devrimci görevleri yerine getirecek özelliklere ulaşmak ve devrimin gerçekleştirilmesine hizmet etmektir.

Bugün içinde yaşanan süreçte sorunun esas olarak gelip, dayandığı nokta da burasıdır. Kişilikte bu süreçte uygun bir gelişimin ortaya çıkmasının gerekliliği ortadadır. Fakat, bu noktada çelişki ve çatışmalar da kendisini göstermektedir. Küçük-burjuva yaşam ve kişilikte ayak direyenler ısrarla bu konularını sürdürmek isterken; bunun karşısında proletar kişilik hertürlü zorluğa ve engele rağmen, hükümünü kurmakta ve geliştirmektedir. Bugün Türkiye ve Kürdistan devriminin karşı karşıya olduğu sorunlar da özünde bu çelişkinin yansımasıdır veya temelinde bu çelişki yatmaktadır.

Bu çelişkinin en derin biçimiyle yaşadığı alan ise, bugünkü konumu ile Avrupa'dır. Bu alanda ortaya çıkmasının nedeni, birincisi; reformizm, teslimiyet ve devrim kaçkınılığına uygun bir zemin olması, ikincisi; Türkiye ve Kürdistanlı güçlerin yaşamlarını örgütlemek için kapığı Avrupa'ya atmaları, sosyal-demokrasie teslim olmalarındandır. Diğer bir şey ise; hayallerinde yarattıkları "demokrasie dönüş" masasına uygun uysal davranış içine girmeyi tercih etmelerindendir.

Fakat bunlar sadece devrimden kaçışa yetinmemektedirler. Bir yandan bunu geliştirirken; diğer yandan da "sosyalist, devrimci" görünmek istemektedirler. Tüm basitlikleri ve soysuzluğu geliştirirken; bunu "devrimcilik" adına yapıyorlar. "Yeni sosyalizm", "yeni demokrasi" veya "ileri demokrasi" denilen benzeri içi boş sözlerin altında yatan gerçek budur. Devrimle biraz ilişkisi olan veya devrim deneylerini biraz yakından tanıyan herkes; bu sözlerin altında yatan gerçekleri kavramada sanırım güçlük çekmeyecektir. Hiçbir devrimde görülmeyişi gibi, bugün de hiç kimse hiçbir biçimde Marksizm-Leninizm eskişiddini, çağını doldurduğunu iddia edemez. Onlarca ülkenin deneyleriyle doğrulanmış ve milyonlarca şehidin kanıyla mühürlenmiş bir ideolojiyi çarpıtmaya kimsenin gücü yetmeyecektir.

Bugün ortaya çıkan "yeni sosyalizm" savucularının, geçmişi Bernstein, Kautsky, Troçki vb.lerinin gerçekleştiremediği bir haysal peşinde olduklarını hemen belirtelim. Bugün arkaalanca, emperyalizmin o en günahkar temsilcilerini, Avrupa sosyal-demokrasisini de alsalar, düşledikleri yaşamı örgütleyemeyeceklerdir. Halklarınmızın ufkunu karartmaya güçleri yetmeyecektir. Fakat bunları söylemekle, mücadelemizin başına örümek istenen tehlikeyi küçümsemek istemiyoruz. Bu sadece geleceğe olan sonsuz güvenimizdir bu sonucudur. Tarihin çarkının bundan başka yöne işlemeceğini bildiğimizimizdir.

Ama bu gelecek nasıl yaratılacak, nasıl örgütlenilecektir? Açık ki tarihin tekerleği kendiliğinden dönmeyecektir. Mutlaka birilerinin tekerleği dönmesi gereken doğrultuda itelemesi gerekir. İşte Partimizin ve kadrolarının bugün karşı karşıya olduğu sorunun canalcı noktası da burasıdır.

Kürt küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-şövenler, Partimizi ve halkımızı girmesi gereken bu tarihi süreçten alkoymaya çalışırken; her yurtseverin, ilerinin ve devrimcinin görevi ise, ne pahasına olursa olsun bu süreçte girmek. Mücadelenin beklemeye, zaman kaybetmeye tahammülün kalmadığı bilinmektedir. Her geçen gün daha büyük bir arzu ve istekle sürece yaklaşmak ve onu en canalcı yerinden yakalamak gerektiği açıktır. Ancak bu şekilde, karşımıza dikilen ve hertürlü devrimci değerde uzaklaşmayı geliştiren, geri ve halkımızı karanlıklara mahkum eden yaşamı altedebilir; gerçek bağımsızlık ve özgürlük yoluna girebiliriz.

Böyle bir gelişmeyi Avrupa'da da yaratmak zorundayız. Gerçek bir devrimci kişiliğe ulaşmak sadece dağda savaşan bir partizan için gerekli değildir; bir bütün olarak devrimde yer alan, ister geri ve isterse ön cephe olsun herkesin geliştirmesi gereken bir özellikler. Hele yozlaşmanın daha fazla geliştirilmek istenildiği bir zeminde, açık ki buna ulaşmanın önemli iki kat daha artmaktadır.

Birçoğumuz, devrimci sırt çevirmenin, yabancılığın bayraktarlığını yapanların ihanet batagınına nasıl saplandıklarını gazetelerden nefretle izlemişizdir veya kişilerden duymuşuzdur. Bırakalım yurtseverliğini, devrimciliğini; sıradan insan olma onurunu bile kabul edemeyen, kendi deyimleriyle "ilişki mantığını, ahlak anlayışını" allayıp pullayıp ortaya atmaktadırlar. Hertürlü ahlaksızlığı meşru görmekte, doğa, kabul edilir bir yaşam olarak,

göstermektedirler. İçinde birazcık da olsa halk ve yurt sevgisi taşıyanların hiçbir biçimde kabul etmeyeceği, bu yaşam herşeyin üstündeymiş gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Birçok hareket devrimde güç getiremeyecebilir. Bu doğal bir şeydir. Garip ya da tehlikeli olan, düşmanın arzu edip de yaratmadığı sonuçları, bilecek veya bilmeyerek düşmanın onununa alet olarak kendilerinin sunmaları, devrim düşmanlığını geliştirmeleridir. Devrim düşmanlığı salt devrimde karşı silah kullanma anlamında anlaşılmalıdır. Devrim için vazgeçilmez olan değerleri saldırmak da en tehlikeli düşmanlıktır.

Küçük-burjuvaziden sosyal-demokrasie, TC'den ajan-provakatörlere kadar geniş bir blokta, hergün devrimci kişiliğin öğütlerle erilmek istendiği bir ortamda, devrimci yaşam ve mücadele nasıl korunacaktır? Bu konuda militanlara düşen görevler nelerdir? Militanların bu çatışmada esas dayanak noktaları nelerdir? Tüm bunlara ve benzer sorulara yanıt aranmak zorundadır. Eğer devrim bu alanda da herşeye rağmen yaşatılmak ve korunmak isteniyorsa, bu noktaların aydınlaşa çıkarılması ve adeta militanların bilinclerine kazınması gerektiği açıktır.

"Düşmanlar selam ister gözden, gezen, arpacıktan..."

Avrupa birçok olağanüstü yanı sıra, halklara karşı zengin bir karşı-devrim deneyinde de sahip olan bir alandır. Bu nedenle halklara ve mücadelesine karşı, en sinsi planların geliştirildiği ve uygulandığı alanların başında gelir. Halkın kendi potası içine çekerek, eritemeye çalışmakta; böylelikle de onları tarih sahnesinden silmek istemektedir. Bu sinsi planların uygulandığı halklardan ikisi hiç kususuz Türkiye ve Kürdistan halklarıdır.

Geçmişten beri halklarımız üzerinde uygulanan kılıç-papaz politikası, bugün de en korkunç biçimde geliştirilmekte ve uygulanmak istenmektedir. TC'nin içinde tamamladığı kılıç politikasını, Avrupa papaz politikasıyla dışarda tamamlamaya çalışmaktadır. Bu nedenle halkımıza şirin göstermeye çalıştığı yüzün altında vampir dişleriyle sırtın bir canavar görünce şaşırarak kaçmak gerekir. İşte bu, Avrupa sosyal-demokrasisinin, Avrupa emperyalizminin gerçek yüzüdür.

Birçok kişi o şirin yüze kanarak, yanlışlar içine girmektedir. Veya emperyalizmden birkaç kırıntı koparmakla onu aldatmış, kandırdığını sanmaktadır. Bu emperyalizmdir. 5 almadan 1 veremeyeceği açıktır. Eğer bugün bazı görüşün önüne, kırntı misali birkaç parça koyuyorsa; bunun karşısına daha büyük şeyler salındığı içindir.

Hepimizin gördüğü ve inkarı da mümkün olmayan gerçeklerden de ortaya çıktığı gibi, verilenler karşılığında alınan bir halkın, bir ülkenin geleceğidir. Bundan vazgeçme pahasına bu olanaklar sunulmaktadır.

Militanlar, devrimci yaşam ve mücadeleyi geliştirirken bu noktayı gözönünde bulundurmak zorundadırlar. Avrupa'nın koşullarına kendilerini kapıtrıp, ülke gerçeklerinden uzaklaşma gibi, tehlikeli bir durum içine girmemektedir. Fakat, bu, şu gerçeği de ortadan kaldırmaz: mücadeleyi geliştirmek ve devrimciliğimizi güçlendirmek için, tabii olarak bu alanın olumlu özelliklerinden yararlanmak zorundayız. Herşeyden önce, karşı-devrimin deney ve tecrübe yönünden yüklü bir alan olduğu kadar, aynı zamanda işçi sınıfı mücadelelerinin de en güçlü biçimde yaşandığı; deney ve tecrübelerle dolu olduğu bir alandır.

Bu alanda direkt düşmanla karşı karşıya olunmasa da, dolaylı veya dolaysız açık düşman baskısının yaşandığı bir alandır. Hele emperyalizmin gelişmiş olanaklarının çepecevre saran kışkacın bir kez yapıpı mı, bundan kurtulmanın ne kadar zor olduğu ortadadır. Baskı yok diye, militanların bir rahatlama içine girmemelidir. Emperyalizm öyle korkunç yöntemler geliştirmektedir ki, bir an devrim unutuldu mu, adeta bir vantuz gibi insanları tutmaktadır. O halde, başta gelen görev, ulusal kurtuluş mücadelesinden bir an için bile olsa düşüncede, ruhta uzak kalınmaması, arada varolan bağların daha da güçlendirilmesidir.

Hiçbir militan, bugün halkımızın yaşamadığı bir yaşamı tercih etmemelidir. Halkımıza tanımayan bir yaşamı kendisine de tanıtmamalıdır. Halkımız bugün açlık, sefalet ve işkenceler altında inim inim iniletilirken, hala kendimizi rahat hissedebilir miyiz? Bu acılar, baskılar karşısında birazcık olsun yüreğimiz sızlamaz, devrim için çarpamaz mı? Açık ki bu konuda düşüncelerin konulması, tutumun netleştirilmesi gerekir. Yol ayrımına gelindiğinde hangi yolun seçileceğine karar verilmek zorunludur. Halkımızdan uzaklaşma pahasına bir yaşam mı tercih edilecek; yoksa tüm acılara, zorluklara rağmen, halkın yanında mı yer alınacaktır? İçinde bulunduğumuz dönem, bu her iki yoldan birine tercihin yapılmasını zorunlu kılmaktadır. Yurtseverlerin, devrimcilerin tavrının birincisi değil, ikincisi olacağı veya olmak zorunda olduğu açıktır.

Bugün mücadelenin hangi alanında olursa olsun, güçlü bir devrimciliği yaratmanın ve sunmanın koşulları mevcuttur. Koşullar ve olanaklar iyi bir şekilde değerlendirildiğinde, böyle bir özelliğe ulaşmak isten bile değildir. O halde, militanlar böyle bir özelliği yaratmak için, olanak ve koşulları iyi değerlendirmeli, bu konuda güçlü bir istek ve arzu yaratmalı-

dırlar. Böyle bir zeminde hareket ederken güç kaynaklarımız neler olmalıdır veya hangi dayanaklar üzerinde yürümeliz? Bir diğer önemli sorunun bu sorulara yeterli ve gerekli cevabı vermek olduğu açıktır. Bugün devrimden, ülkeden ve partiden kopuşun temelinde yatan gerçeklerin düşüncede, ruhta ve bilincinde bunları yaşatamamak olduğu bilinmektedir, ortaya çıkan durumdun, bunu açıkça görmek mümkündür.

Herşeyden önce, halka ve ülkeye bağlılığın korunup, geliştirilmesinin zorunluluğu ortadadır. Bu değerlerden uzaklaşmanın nasıl korkunç bir gelişmeyi yaratacağı, bir yozlaşma ve çürümeyi gerektireceği, yaşanan gelişmelerden görülebilmektedir. Bu açıdan, böyleleri bir alanda devrimci yaşamı korumanın en başta gelen özelliklerinden biri bu değerlere bağlılığı koruyup, geliştirmektir.

Yine en önemli özelliklerden bir diğeri de Partiye ve ideolojisine bağlılığı korumaktır. Böyleleri değerlere salt kurru bir bağlılığın yetmeyeceği açıktır. Aynı zamanda günlük yaşamdan tatullam da, en gelişmiş faaliyetlere varana kadar bu değerlerin özümsemeyi, bilince çıkarılması gerekmektedir. Bunlardan bir an bile uzaklaşılması gerektiğini, uzaklaşılığında ise ne tür sonuçların ortaya çıktığını yaşadığımız birçok gerçeklikten görülebilmekteyiz. O halde, devrimciliğin bitirilir, tüketilmek istendiği; bunun için de korkunç saldırıların geliştirildiği bir dönemde; devrimci yaşamı koruyup, geliştirmek bu değerleri sonuna kadar bağlılığı gerektirmektedir.

Saldırıların yoğunlaştığı veya devrimci yaşamın tüketilmek istendiği esas noktayı da, bu konular oluşturmaktadır. Bugün devrim düşmanı güçlerin geliştirdikleri, bir yığın devrim şehidinin canı, kanı pahasına yaratılan değerlere amansız bir saldırıdır. PKK, tüm bu değerlere sahip çıkmakta, onları koruyup geliştirmektedir, devrimci yaşamı PKK şahsında mı somutlaşmaktadır? Okun hedefi de bu noktaya yöneltilmekte ve devrimciliği buradan öldürülmek istenmektedir. Eğer bu hedefte başarıya ulaşırlarsa, sonuçta gelecekteki çok iyi bildiklerinden dolayı bu noktada ısrar etmektedirler. Bu nedenle, bu değerler üzerinde, yapı olarak çoktan devrimcilikten uzaklaşmış olan birçok gücün oynaması bizi şaşırtmamaktadır. Mevcut konumlan göz önüne getirildiğinde bundan daha farklı bir şey de beklenemez.

Tüm bunlar düşünüldüğünde, proletarya öncülüğünün ve onun saflarında yer alan kadro ve sempatanların son derece tarihsel ve soylu görevlere yüklü bir dönem içinde bulunduğulanı görmekteyiz. Bu görevlere layık olarak, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine yapacağımız en önemli bir katkıdır. Bu

Devamı 19. sayfa

Evren-Özal "Af"ı Sol'u Tasfiye Planının Parçasıdır

Baştarafı 1. sayfa

partileriyle ortak bir ses halinde yasa haline getirmek istediği "af" önergelelerini bu nedenle in sorusuna cevap arayarak açıklamak gereği ortadadır. Ama bunun biraz daha iyi anlaşılması için kusa da olsa, TC'nin geçirdiği devrimine bir göz atmakta yarar var. Nasıl ki, TC, geçmişin bu deneyimlerinden sonuna kadar yararlanıyorsa, devrimci harekette dönemden güçlü çıkmak ve cuntanın oyunlarını tersine çevirmek için geçmişten ders almak zorundadır.

Kemalist burjuvazi ve TC, işçi sınıfına ve halklara düşmanlık temelinde doğmuştur. Yanıbaşında genç bir sosyalist cumhuriyetin doğması gibi son derece elverişli bir tarihi durumda, hakim olmak ve bu hakimiyetini sürdürmek için usta bir taktik güden kemalist burjuvazi, hiç bir gücü doğrudan ve açıkça karşısına almayı tercih etmeyen bir politikayla dünya güçleri arasındaki çelişki ve ilişkilerden de ustaca yararlanmayı bilmiştir. Kemalist burjuvazinin uyguladığı bu politika, Türkiye işçi sınıfı ve sosyalist hareketinin gelişimini incelerken de mutlaka dikkate alınması gereken önemli bir olaydır. Kemalist burjuvazi, daha doğuşundan itibaren karşısında hiç bir alternatif gücü görmek istememiştir, kendi varlığını bu alternatif güçlerin tasfiyesinde bulmuştur. Bunu gerçekleştirmek için, zaman zaman onlarla geçici uzlaşmalara da gitsen, bu da yine bir hesaplaşma amacıyla olmuştur. Yalçın küçük - TÜRKİYE ÜZERİNE TEZLER 2- de şöyle bir belirlemeye bulunuyor; "Burada söylenmesi gereken şu alternatifleri yok etme ile düzeni yerleştirmek bir arada bulunuyor. Bir arada bulunmak durumunda. Alternatifleri yok etme, düzeni yerleştirmek için sine kula non. Olmazsa olmaz. 1930 yılları içinde, hiç kuşku yok, cumhuriyet rejimi, kendi düzenini yerleştirdi. Bu güne kadar gelen düzen, 1930 yıllarında yerleştirilen düzen oldu. Eğer bu düzenin yerleşme tarihi olarak 1935 yılı alınacak olursa, bu düzen, hiç bir tehditle karşılaşmadan, 1965 yılına kadar devam etti. 1950 seçimi veya 1960 devrimi bu düzeni tehdit etmedi. Bir anlamda, çürüyen yanlarını tamir ederek, güçlendirdi. Ancak her ikisi de, güçlenirken bu düzeni tehdit edecek tohumları da doğurdu. Bunlar önce yavaş yavaş, sonra diyalektik bir hızla gelişti. 1965 Ekim seçiminden sonra, Türkiye İşçi Partisi'nin ve bunun yanında YÖK hareketinin itidatı perspektifi ile bu düzen, ilk kez bir tehditle karşılaştı. Bir yanda Ecevit'in ortanın sol; diğer yandan, Türkiye MHP hareketi ve yine bir yanda, 12 Mart; diğer yanda 1974 yılında doğup ölen Ecevit'in 'umut hükümeti' veya bir yanda Milîyetçi Cephe Hükümeti; diğer yanda 'oyun içinde oyun' düzenleriyle ve kendilerini sosyalizmin yedd-i emini sayanların ihanetliye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun sosyalist özünü atıp CHP'nin bir yarı örgütü haline getirilmesi, hep bu tehditle karşı alınan önlemler manzumesini oluşturdular. Burjuvazi hep ikili yaklaştı. Bu iki yaklaşımın burjuvaziden kaynaklandığını göremeyenler ise kör oldular. Bittirler." (606-607) Bu, cumhuriyetin kuruluşundan günümüze kadar görülen bir durumdur. Kemalist burjuvazi bu politikayı her zaman büyük bir ustalıkla oynamış ve gelişimini bu temelde sürdürmüştür bir güçtür.

Cumhuriyetin kuruluş yıllarında, hiç bir gücü doğrudan karşısına almayı doğru bulmayan kemalistler, hasımlarıyla hesaplaşmayı da bu temelde yürütmüşlerdir. Özellikle Mustafa Kemal, genç cumhuriyetin kuruluşunda her maskeyi yüzüne takmaktan geri durmamış, en sahtekar görüntüler altında amaçlarına ulaşmaya çalışmıştır. Komünistlere ilk işbirliği önerisinde bulunan, ama onlara karşı ilk kanlı saldırıyı düzenleyen de M. Kemal olduğu hatırlanırsa, nasıl bir taktikçi sahibi olduğu daha açık görülecektir.

Karşısında hiç bir alternatif gücü görmek istemeyen kemalist burjuvazi, bu dönemde ihtiyaç duyduğu SSCB ile olan ilişkilerini de yine işçi sınıfı ve sosyalist hareketin gelişmesinin engellenmesine bağlamaktadır. Fakat, Türkiye'de sosyalist hareketi, bütün düşmanlık duygularına rağmen, açıkça karşısına almayı da tercih etmemektedir. Mustafa Kemal 16 Eylül tarihli mektubunda, bu yönlü politikasını çok iyi ortaya koymaktadır: "Açıklamamdan anlaşılabilir ki, kayıtsız şartsız Rus tabiyeti demek olan

dahildeki komünizm teşkilatı amaç olarak tamamen bizim aleyhimizeydi. Gizli komünizm teşkilatını her surette durdurmak ve uzaklaştırmak zorundaydı. Mecliste yeni olarak meydana çıkan halk jürisi bizim tanıdığımız arkadaşlardı. Bunlar memlekette bir sosyal devrim -kimsen olsun- gereğine inanıyorlardı. Bu teşebbüsün nedenlerini sarmalayamamaktadırlar. Hükümetten ayrı bir zümre yapmaktan vazgeçirmek istedik, mümkün olmadı. Fakat şimdi halkçı program altında hükümetçe bir program kabul ettik. Halk jürisi kendiliğinden dağılmış gibidir... Kendi arzuyla kolaylıkla desteklemek isteyen bir takım kimseler hileli bir tarza, komünizm ve benzeri teşkilatına taraf olduğumu daima yayıyorlar, fakat yanlışlar. Durum arzettiği gibi Doğu ve Batı ile belirli bir sonuca varmadan devrimden kaçınmak ve bu meselede Mustafa Suphi yoldaşa yazdığı gibi ne yapılacak iş hükümeti vasıtasıyla yapmaktır. Tabiatıyla komünizm ve bolşevizm açık olarak aleyhtarlığı uygun görmem" (661) Kemalizmin tümüyle kendisine bağlı kukla örgütler ve partiler yaratarak adeta "komünist" gelişimin bile doğrudan yönlendirici olma durumu buradan çok iyi görülmektedir. 1920 yılı sonlarında bizzat Mustafa Kemal'in başkanlığı yaptığı sahte bir komünist partisinin kurulduğu bilinir. Komünist düşüncelerin gelişmesine sonsuz bir tepki duyan M. Kemal'in bizzat başkanlık yaparak bir komünist partisini kurdurtması elbette sıradan bir olay değildir. Kemalist burjuvazi, gerçeğin karşısına her zaman görüntüyü çıkararak, aslolanı gizlemeyi ve böylece kendisi açısından ciddi tehlikelerin önünü tıkmayı hedeflemiştir. Bu komünist harekete, işçi sınıfı hareketine ve yine Kürt hareketlerine karşı izlenen politikada sürekli görülen bir durumdur. Her gelişimin hükümetin insiyatifi altında olması gerektiğini belirtir M. Kemal, bunun dışındaki hiç bir gelişmeye müsaade etmemiştir. Bunun yolları şüphesiz ki çok çeşitlilik arzettiştir; ama özü hep aynı kalmış, alternatifleri ne pahasına olursa olsun yok etme, kemalist burjuvazinin ulu çizgisi olmuştur. Elbette bu konuda, kemalist burjuvazinin taktiklerini boşa çıkarmaya, dayatılan sahte oluşumlar karşısına gerçek örgütlerle dikilme görevleri olan komünistlerin önemli tarihi varlığı ve hatalarından da bahsetmek gerekecektir. Gerçekten de bu hatalar, Türkiye sosyalist hareketine çok pahalıya mal olmuştur.

M. Kemal, uzlaşma ve ardından sert darbelerle vurma, ya başkalaşıma uğratma, ya da imha etme taktikğini ustaca kullanarak, çelişki, ilişki ve zaafırlıklardan sonuna kadar yararlanarak, bu dönem muhalif güçlerinin işini ustaca bitirmiştir. 13 Eylül 1920 ve 28 Ocak 1921 tarihleri bunun en bariz örneğini oluşturmaktadır. 13 Eylül 1920, M. Kemal'in, Mustafa Suphi'ye mektup yazdığı ve komünistlerle çalışmaktan memnunkul duyacağını belirttiği ve; 28 Ocak 1921 tarihi ise Mustafa Suphi ve öndört arkadaşının Karadeniz'in sulanında boğulduğu tarihlerdir. Mustafa Kemal 13 Eylül tarihli mektubunda Mustafa Suphi'ye şöyle yazıyor: "Aynı hedefe yürüyen Türkiye İştirakiyun Teşkilatıyla tamamen işbirliği edilebilir için Büyük Millet Meclisi'ne tam yetkiye sahip bir temsilci göndermenizi rica eder ve bu vesile ile samimi hizmet ve selamlarını sunarım" (658. T.Ü.T. Y. Küçük) M. Suphi, Türkiye komünist hareketinin daha sonraki gelişiminin yönünü de tayin eden, Kemalizmde tahlilde düşülen tarihi varlığı ile çağnya cevap veriyor. Ama bu gidiş, tümüyle bir imhaya gidiş oluyor. Bu işin bir yönünü oluşturan diğer yönünü ise, imha sonucu geride kalanlara Kemalizm karşısında boyun eğdirtilmesi oluşturunur. Nitekim daha sonraki gelişmeler tümüyle bu yönüldür. Kültür ve Turizm Bakanlığının çıkardığı İSTİKLAL MAHKEMELERİ adlı kitapta konuya ilişkin olarak şu sabırları okuyoruz: "Gerek Millî Mücadele sırasında, gerekse bu dönemde Türkiye'de komünizmin yayılması bir çok kimsenin sandığı gibi ne islamlık, ne Türklük genele, ne de Türkiye'nin sosyal yapısı sayesinde engellenmiş değildir. Bu, doğrudan doğruya Atatürk'ün kurduğu rejimin tutarlı davranışları ile oldu. Fakat mahkum olanlara karşı yumuşak davranılarak, göz dağı vererek caydırma yöntemi uygulandı.

Mahkum olanlar on sekiz ay sonra 1926 yılı Cumhuriyet Bayramı'nda Hükümet kararıyla serbest bırakıldılar..." (280) Söz konusu tutuklama Şeyh Said isyanının patlak verdiği 1925 yılında rastlamaktadır. Şevket Süreyya, Şefik Hüsnü ve Vedat Nedim'im başında bulunduğu imha sonrası "komünist"lerin, Kürt ayaklanmalarına karşı devletin yürüttüğü politika karşısında her hangi bir karşı tavrın olmadığı ve hatta ayaklanmanın bastırılmasından yana tutum aldıkları halde, kemalist burjuvazinin bunların çıkardığı yayınları ve örgütlemelerine müsaade etmemek, özellikle bu dönemde kapatma ve tutuklama operasyonlarına giriştiği görülmüyor. Vedat Nedim ve Şevket Süreyya'nın o yıllarda çıkarılan Aydınlik dergisi sayfaalarında sınıf işbirliğini savundukları ve bu tutumlarının Komünist Enternasyonal tarafından en sert eleştirilerek uyardığı da biliniyor.

1926 affından sonra ve 30'lu yıllarda komünist hareketi içerisinde bir sessizlik ortaya çıkıyor. 1932 yılı ise, Kadro dergisinin kaldırıldığı ve bunun imha ile tasfiye edilen M. Suphi'lerin örgütü karşısına çıktıkları bildirildiği oluyor. Bur derginin başında ise, daha önce örgütün bütün arşivleri ile polise teslim olan Vedat Nedim Tör yer alıyor. Kadro dergisi, bu dönemde Kemalizmin propagandasını "sol"dan bir maskeleye sürdürüyor. Kemalizmin "sol" içindeki örgütünün sesi işlevini yerine getiriyor. Kısaca, Mustafa Suphi'lerin imha edilmesi ardından geride kalan gerek tutuklandıkları süreç ve gerekse dışarda Kemalizmin politikası karşısında boyun eğdirtilecek onun "sol" içindeki bir uzantısı durumuna dönüştürülüyorlar. 1930'lu yıllarda TKP'nin tüm eylemlerine son verdiği de bir çok kaynakta yer alıyor. Yalçın Küçük bu dönem şöyle anlatıyor: "Tezler'in birinci kitabında yazıldığı gibi, tam Takrir-i sükun döneminde iki yıl grev hakkını içeren bir tasarının meclis komisyonlarında gezdirilmesi gibi, yeni iş yasası tasarıları hazırlanıyor. Belli bir oyalamada döneminden sonra 1936 yılında grev ve sendika hakkını alıp götürden bir tasarının kanun oluyor. İşte bu sırada Türkiye Komünist Partisi eylemine son veriyor. Ne zaman ve nasıl, henüz bilinmiyor. Ancak 1935 yılında toplanan Komünter'in yedinci kongresinde Türkiye Komünist Partisi temsil edilmiyor. Türkiye Komünist Partisi'nin sözü de edilmiyor. Türkiye Komünist Partisi kendi kendisini tasfiye eden Komünist Parti zincirinin bilinen ilk örneği oluyor." (614)

Kemalizmin komünist hareketi ve diğer her türlü muhalefeti tasfiyedeki taktikleri ve deneyimlerini, diğer ülkelerde de burjuvazi tarafından bir ders olarak kabul edildiği görülmektedir. Kendisinin burjuvaziye karşı bir savaşçı olarak görmeyi, tersine uzlaşma mantığıyla hareket eden ve bu çizgisi onun ağır bir sonuçla karşı karşıya getiren TKP ise, bu yapıyla karşı karşıya komünist hareketi içerisinde örneğine ilk defa rastlanılan utanç verici bir durum yaratıcısı oluyor. "Kemalizmin sol kanadı ideolojisiyle güçlü bir komünist hareket oluşturmaya çalışmış TKP bir türlü anlayamamış. Ancak bunu, komünizme düşman olanlar bile gördü. Batı dünyasında, Ortadoğu'daki komünist partiler hakkındaki 'standart' bir çalışmada ve Mısır Komünist Partisiyle ilgili olarak şunlar yazıldı: Şu anda komünizmin en fazla korkması gereken, Kemalizmin bir Mısır versiyonudur. Böyle bir rejim, komünizmin gelişeceği koşulları ortadan kaldırır. Bu yüzden Mısır komünizminin geleceği Kahire hükümetinin iş reformları yapma isteği ve yeteneğine bağlıdır. Kemalizm, muhtemelen, Mısır'daki Komünizmin, Türkiye'de olduğu gibi, güçsüzlüğe mahkum olması anlamına gelecektir." (Walter D. Laqueur, Communism and Nationalism in the Middle East, London, 1957 - Y. Küçük, T.Ü.T.2. Sayf: 601) Ve bu korku, ne yazık ki gerçekleşiyor. Mısır Komünist Partisinin kendi kendisini tasfiyesinden sonra, Sudan Komünist Partisi ve ardından 1944 yılında ABD Komünist Partisinin de kendi kendisini likide ettiği görülmüyor. Dünya komünist hareketi içerisinde, proletaryanın örgütlenmesi adına sergilenen birer utanç tablosu olan, tüm bu likidasyon işlemlerinin gerçekleştirdiği koşullar, neden ve kendilerince hedeflerini işlemek, araştırmak bu yazının konusu durumunda değil. Ama açık ki buradan çıkarılması gereken dersler

var. Dünya komünist hareketine karşı dünya burjuvazisinin tasfiye girişimleri de dahil tüm savaş yöntemlerini bilmenin ve bunlardan gerekli dersleri çıkarmanın önemi günümüzde kendisini daha da ağır olarak duyuran bir olgudur. Çünkü günümüzde de, işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketleri, dünya çapında tasfiye çabalarıyla karşı karşıya bulunmaktadır. İspanya'da, İrlanda'da, İtalya'da, Latin Amerika'da, Filistin Kurtuluş Hareketi'nde, Türkiye devrimci-demokratik hareketi ve KUK Mucadelesine karşı aynı emperyalist odaklardan yönetilen bu yönlü girişimler açıkça görülen bir durumdur. Ve sunu çok iyi bilmek gerekiyor ki, Türk burjuvazisi, bu konuda en deneyimli bir sınıf olma özelliğiyle önem taşıyor. Birazdan, TC'nin günümüzdeki bu yönlü çabalarına yeniden değineceğiz.

Kemalist burjuvazi Türkiye sol hareketine karşı olduğu gibi, Kürt ayaklanmalarına karşısında da en sert imha yöntemlerini, uşaklaşımın çeşitli yöntemlerine kadar, her felsefe vermiştir. Bunda da yine hedeflenen, açık ki, kendi sınıf egemenliği ve temsil ettiği devletin varlığını kesinlikle korumasıdır. Kemalist burjuvazinin Kürt ayaklanmalarına karşı izlediği politika en sıradan bir bakışla bile gözlemlendiği görülecektir ki, TC açısından sorun, yasalar karşısında "suç" olan eylemleri, bu çerçevede içerisinde "yargılayıp" gerekli müeyyideleri uygulamak değildir; bunu çok çok aşan bir durum vardır. Kemalist burjuvazi, daha önce de belirtildiği gibi hiç bir alternatif odaklamaya ve hatta düştüncü oluşumuna bile kesinlikle tahammül edememektedir. Her şey kemalist iktidarın insiyatifi altında gerçekleşmek, devrimcilik bile bu çerçevede yapılmak zorundadır. İlk işçi millettekilinin, ilk kadın millettekilinin bizzat M. Kemal tarafından parlamentoya alındığı bilinir. Amele pazarının rastgele seçilen bir işçinin ve yine rastgele seçilen bir kadının parlamentoya alınması gibi, işçi sendikalarının da bizzat M. Kemal'in denetim ve emirleri ile çalışmalara başlatıldığı tarihin sayfaları arasında bulunuyor. İşçi sınıfının haklarının gerçek savunucu gücünün ekonomik ve siyasal olarak odaklaşması ve güçlenmesinin önlenmesini, bunların çıkarları adına sahtelerini yaratarak gerçekleştirmeye çalışan kemalist burjuvazi, bu mantığını daima sergileyecektir. Gerçek örgütlerin karşısına, Kemalizmin örgütünün, kemalist idolojinin dayatılması olayı vardır. Görülmüyor ki, Kürt hareketlerine karşı da amaçlanan, bu hareketleri yalnızca ezmek değildir. 1925 Şeyh Said ayaklanmasına ilişkin davanın görüldüğü "İstiklal Mahkemesi" savcılığının, dönemin başbakanı olan İsmet İnönü'ye gönderdiği cevabı bir mektupla yazılanlar bu gerçeği açıkça sergilemektedir: "Ayaklanma bağimsız bir Kürdistan kurmak amacıyla çıkmıştır. Birçok seneler hep bu amaç için çalışılmış olduğu kesindir. Bu ruhun ölmesi ve öldürülmesi en kutsal millî bir görevdir. Bunun için Kürdistan'da baş olabilecek bütün zararlı kişilerin kesinlikle edildimelerine gerekidir" (İSTİKLAL MAHKEMELERİ. Sayf: 138) Bu amaca ulaşmak için kemalist burjuvazi hiç bir kural tanımayıp tek kural haline getirmiştir. İmha, katliam, işkence, idam sephaları, liderleri ve savaşçıları satın alma, ajanlar vasıtasıyla içten çökertme, suikast ve kompolar, teslim alınan ihanetçilere mücadeleye küfretme ve kara çalma vb. daha da sayılabilecek her yol, bu amaç için kullanılmaları keşnilenmiştir. Bunun için verilebilecek bir çok örnek içinden bir-iki tanesini aktaracak olursak bu durum hemen görülecektir. 1920'lerdeki ayaklanmaların görüldüğü davalar sırasında, 16 Ocak 1923'de İzmir'te yaptığı basın toplantısında M. Kemal "İnkılâbların kanunu mevcut kanunların üstündedir" sözlerini sarfederken; "istiklal mahkemesi" yargıçlarından Lütfi Mufti Bey de aynı görüşü; "bizim bile bir amacımız vardır. Ona varmak için aramız kanunun üstüne de çıkarız." sözleriyle ifade etmektedir. (İ. M. Sayf: 140-141) M. Kemal'in ve yargımcıların sözleri o dönemde "İstiklal Mahkemesi"nin karakterini ortaya koyduğu gibi, Kürdistan'daki hareketin ezilmesini için Türk burjuvazisinin emperyalizm ve sömürgecilik tarihinde rastlanmayan en sinsi ve alçakça bir biçimde saldırdığını ve bu ülkeyi sömürgeleştirmekle yetinmeyip, onu nasil

ruhandan boşaltarak Kürdistan'ı tümüyle imhaya amaçladığını ortaya koymaktadır. O dönemde de, Kürt isyancılarına, kendi varlıklarını inkar, Türklüğü savunma davası itilmiştir. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC, Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlardan Kör Sadi'nin, idama giderken yaptığı açıklama bu açıdan ilginç bir örnek oluşturmaktadır. Çoğu tek kelime Türkçe bile bilmeyen ve bu nedenle mahkemeleri tercüman aracılığıyla yapılan bu şahıslar, Türklük adına konuşurken sergilenen tablonun nasıl bir acı-komediye oluşturdugunu belirtmeye gerek kalmamaktadır. Kör Sadi'nin bu trajedinin oyuncuları arasında birisi olarak şöyle konuştuğu belirtiliyor: "Son sözüm memleketin selametine namına muhterem hakimler heyetinin hakmadda verdiği kararın minnet ve şükranla karşılamak ve kabul etmektir. Hepimiz idam cezasına müstahakız. Çünkü vatana hiyanet ettik. Allah Türk millet ve memleketinin saadetine müemmen ve ebedi etsin, başka sözüm yoktur." (154) Bu durumun bir kez de günümüzde sergilenmek istendiği görülmektedir. Ama, bir çok defa belirtildiği gibi, bu kez bir komedi olarak, artık hiç bir biçimde sahteliği ve amaçları gizlenemeyecek bir oyun olarak...

Bu dönem mahkemelerinde, hareketin lideri ve genelde ayaklanmalar hakkında bir çok sahte belgenin hazırlandığı, uydurma iddialarla dolu olan bu belgelerin tarih diye arşive ve kitaplara işlendiği bilinir. Bu gerçeğe, Türk burjuvazisinin tarihi carptımda kullandığı bir araç olarak parmak basmak gerekiyor. 20 milyonluk bir halk gerçekliğini bile inkar edecek ve bu inkarnı bir gerçekmişcesine inkar edilen halka bile kabul ettirmeye çalışacak kadar azgın bir halk ve sınıf düşmanlığının düşünce sistemi olan Kemalizm, adeta her şeyi kendisi olmaksızın kırmaya çalışmıştır. Komünist Partisinin tasfiyesi ve kendi zıddına dönüşümü -yani M. Kemal'in örgütünün dayatılması- işçi sendikalarının işçi sınıfının çıkarlarına karşı temelde oluşturuşu, Kürt halkının ve ülkesinin inkar ve Türkleştirmeye tabii tutulmaları hep bunun ürünü olarak karşımıza çıkmaktadır.

Kemalizmin yaratmaya çalıştığı bu yapıyla çelişen ve kendisini yasa-mak isteyen sınıf, güç ve halkın hangi akıbetle karşılaştacağı ise artık açıktır. Burjuvazinin, bu konuda en küçük bir taviz dahi vermediği, isyana katılanlardan ihanet edenlerin, özellikle isyan içinde önemli bir yerleri varsa mutlaka idamla cezalandırıldıkları gerçeğinden anlaşılmalıdır. Örneğin "İstiklal Mahkemeleri" adı kitapta, devlete sığınmak isteyen Şeyh Şemseddin ve bazı kişileri, "sığınmanın anlamını yaratmaması şartı ile, silahını bırakarak teslim olmak isteyen birine, teslim olma denilemeyeceği... af edilmelerinin ayaklanma olaylarına yeniden yol açacağı, 'istiklal mahkemesi'nde yargılanmalarının gerekli olduğunu, eğer kayıtsız şartsız teslim olurlarsa, bu hareketlerinin mahkemeye hafifletici bir sebep olarak değerlendirilebileceğini, yöre halkını yatıştırıcı önlemlere gerek olduğu... yargılanması şartıyla teslim olmasının kabul edilebileceği" cevabıyla karşılaşıyorlar. Ve daha öncede belirtildiği gibi, amaçlanan şey Kürdistanlı olma ruhunun ezilmesi olduğundandır, kayıtsız-şartsız sığınma dahi TC tarafından fazla itibara layık görülüyor. Öyleki, ayaklanmalarda "suçlu" bulunup asılanların aileleri ve yakınları da büyük bir baskı altına alınmakla da yetinilmeyip, inkılam alabilecekleri korusuyla Kürdistan'dan sürgün ediliyorlar. Sayılan on binleri aşan insan, yurtdan köyünden koparılarak, aileleri parçalanarak Türkiye'nin bati kentlerine yerleştiriliyorlar. Köyünden-ülkesinden kopmak istemeyerek direniş gösterenler, uçaklarla bombalanıyorlar.

Bu süreç incelendiğinde dikkate değer konulardan birisi de, Kürt hareketine karşı girişilen imha ve bastırma hareketiyle, Türkiye'de aydınlar ve en sıradan bir devrimci gelişmeye karşı bastırma ve tutuklama operasyonlarının bir biriyile bağlantılı olarak geliştirilmesidir.

Askeri Faşist Cunta ve Sol'da Tasfiyecilik!

Cumhuriyetin kuruluş yıllarında, her türlü muhalefet odağını imha da dahil birçok yöntemle tasfiye ederek, varlığını kurumsallaştıran Türk burjuvazisi, daha sonraki yıllarda da aynı politikayı devam ettirmiştir. Türk burjuvazisinin üzerinde en büyük hasasiyetle durduğu iki nokta; Kürdistan'da öldürülmeye çalışılan ruhun ayaklanması ve Türkiye'de proletaryaya hareketinin örgütü bir güçle karşılaşıp dikilmesi tehlikesidir. Tek parti döneminde olduğu gibi, çok partili dönemde de bu iki nokta üzerindeki hasasiyeti hiç bir zaman azalmamıştır. Ve hatta, çok partili dönemde, bu iki olguya yönelik kemalist politika, iktidar ve muhalefeti, sağ ve "sol" ile daha da geliştirilmiştir ve bilinçlerin aydınlanması önleneyen bir biçimde sürdürülmüştür. En reformist oluştum ve çıkış dahi bu politika gereği tehlikeli bir muhalefet olarak lanse edilip, çözümler bu çizginin temsilcileri ağır ceza mahkemelerinin karşısına çıkarılmış, kitlelerin ve işçi sınıfının en sıradan demokratik haklarını dahi savunma bu mantığın karşısına devlete isyanla eş değer tutulabilmektedir. Burjuva demokrasisi çerçevesi içinde edilebilir hakları savunmuş, demokrasinin kurullarına bile izin verilmeyen Türk burjuva hakimiyeti altında "devrimcilik" ve "sosyalist"lik olarak değerlendirilmiştir. Bu ise, birçok şeyin iç içe geçmesinde, subjektif planda bir karmaşaya yol açmış, komünistlerin içinde bulunduğu durum nedeniyle de örgütleri kendi sınıf kimlikleriyle ortaya çıkmışlardır. 1970'li yıllara kadar daha çok bir sessizlik hüküm sürmüştü, işçilerin şey Kemalizm sınıfların reddi politikası olmuştur. İşçi sınıfının savaş örgütü ortaya çıkmadığı gibi, ezilen ulus cephesinde de devrimci bir çıkış olmuştur.

1970'ler bu uzlaşma, teslimiyet ve reformizm çemberinin kırılmasında önemli atılımların gerçekleştiği yıllar olarak, gerek Türk hakim sınıfının ve gerekse sosyalist hareketin tarihinde bir dönüm noktasını oluşturmaktadır. Türk burjuvazisinin dayattığı çember içinde hareket etmeyi reddeden militan bir devrimcilik doğmuştu bu yıllarda, burjuvazinin de aynı biçimde saldırıya geçtiği görülmektedir. Yetersizlikler ve hatalar ne olursa olsun, 1970'li yılların başlarında reformizm ve teslimiyet çemberini kırmak için cesaretle öne atılan insanların pratikte ortaya koydukları tutumun anlamı bu açıdan iyi kavranmalıdır.

Bu yeni gelişimde militan bir devrimcinin filizlendiğini gören Türk burjuvazisi, anında saldırıya geçmekte bir an bile tereddüt etmemiştir. Bir avuç genç insanın üzerine ordularını göndermiş, idam sehpalarına hazırlayarak, daha temellerine oturmasına fırsat bırakmadan boğmak istemiştir. Gerçekte o dönemde, Türk burjuvazisinin henüz bir gençlik karakteri taşıyan bu çıkışların üzerine atıldığını saldırtan şey, bu avuç insanın iktidara tehdit eden bir güçte olması değildir. Ama, bu gelişimin içerisinde Türk burjuvazisini korkutmuş çok korkutan bir tehlike vardır. Bu tehlike, Kemalizm ideolojik ve politik zırlarıyla, reformist teslimiyetçi bir kabuk içine alınan sosyalist hareketin kendi insiyatifi dışındaki bir rotaya girmeye çalışmasıdır. Açık ki, söz konusu olan büyük örgüt gücüne iktidara yürüyen bir hareketin ezilmesi değil, ama bunu yaratacak düşünce oluşumlarının ne pahasına olursa olsun ezilmesi ve maddi bir güce dönüşmesinin bu temelde önlenmesidir.

1970'lerde Türkiye sosyalist hareketi, Türk burjuvazisinin askeri-politik ve ideolojik saldırısıyla karşılaştığında, durum bir açıdan böyledir. Yani, kuruluşundan itibaren her şeyi çizdiği rotada yürümeye mahkum olarak gören, "devrimcilik" de dahil her gelişmeyi ancak kendisi ile düşünen Türk burjuvazisi, 1925 Şeyh Said isyanında iktidarı yaptığı gerçeği sosyalist hareketi içerisinde de mutlaka dayatmak ve sonuçlandırmak kararlılığını bir kez daha göstermek istemiştir. Kısaca, TC sınıflarında yasatılması gereken tek ruh, düşünce ve eylem vardır; ve o da Kemalizm ruhu, ideolojisi ve eylemidir. 1970'lere kadar sosyalist hareketin TKP'nin uğradığı tasfiye ardından bu çerçevede tutulması önemli oranda başarılıdır. Kürdistan'da isyanların ezilmesi ve bir kısım isyancıların da teslim alınarak uşaklaştırılması ardından, ruhun öldürülme çabalarına adım adım ilerlenmiştir. Bu açıdan, bu süreç ka-

dar Türk burjuvazisi "rahat"tır. Fakat, 1970'ler artık farklı bir gelişim, tarihin çarklarının dönüştüğünde önemli değişikliklerin belirdiği yıllar olarak, bu rahatlığı bozmakta gecikmeyecektir.

Gençlik hareketi boyutlarını aşmadığı halde 1970'de devrimci-demokratik harekete yöneltilen saldırının anlamı bu gerçekler ışığında daha iyi görülebilmektedir. Deniz'lerin, Mahir'lerin, İbrahim'lerin ve arkadaşlarının o dönemdeki çıkışları ve direnişleri, bu açıdan bugün ulaşılan gelişmelerde önemli bir yer tutar. Subjektif planda ve tabii ki pratik açıdan da henüz çok geri bir gelişim seviyesinde olmalarına ve hatalara düşülmelerine karşın, Kemalizmın yaratmaya çalıştığı tek ruh, düşünce ve eyleme, sosyalist hareketin içinde bulunduğu duruma bir başkaldırı, devrimci bir çıkıştır. Bugün bu dönem değerlendirilirken, kesinlikle sahip çıkılması gereken yön budur.

O dönemde, gerek dışarda ve gerekse cezaevlerinde devrimcilerle dayatılanlar hatırladık. Henüz bütün ayrıntıları ve izahlarıyla açığa çıkarılmıyorsa da, mevcut veriler gerçeği görmek açısından yeterlidir. Burjuvazi, bu dönemde de yine ilk bir imha politikasını uygulamıştır. Bir yandan hareketin lider ve savaşçı kadrosu, açık vahşet düzeyine varan saldırılarla ve idam sehpalarına katledilmiştir. İkinci yön ise, cezaevlerinde işkence ve baskılarla ihanet ettirme, pişmanlık gösterme ve ajanlaştırma olmuştur. Cezaevlerine alınan zayıf unsurlara işkence ile boyun eğdirmiş, düne kadar uğruca savaşçıları davaya küfür ettirmiş, adeta dine yeniden dönüş gibi Kemalizme dönüş, ona sığınış tek alternatif olarak dayatılmıştır. 1970'lerde "eski dine" -Kemalizme yeniden ve hem de daha sıkıca dönüş yaparınlar hiç de az olduğu bilinir. Cezaevleri, günlük uygulamalarıyla beyinleri Kemalizme döven bir laboratuvar gibi ele alınmıştır. Ama kararlı devrimcilerin tutumu da bilinir. İdam sehpasında, yargı organları karşısında, işkence tezgahında ve dağlarda devrimciler, güçlerinin zayıflıklarını bile bile direniş sürdürürken, kurtarmaya çalıştıkları şey, açık ki filizlenen yeni militan devrimci ruhtur. Onlar, Kemalizmın laboratuvarına bu filizlenmenin kırılmasına ve dayatılan platformun kabul edilmesine kesinlikle izin vermemişlerdir. Örneğin bu dönemde, Türk burjuvazisinin ordularına karşı savaş çıkışının zayıflığı neden gösterilerle yurt dışına çıkış önderliğinde İbrahim'in cevabı çok kesin olarak, bunu kabul etmemek olmuştur. Daha ilk adımda böyle bir geri çekilmeyi zararlı bularak, ölüm pahasına bu çemberin yırtılmasını savunmuştur. Mahir ve Deniz'lerin tutumu da bu yöndü. Nitekim onların bu kararlı tutum ve direnişleri, daha sonraki yılların devrimci atılımının temelini oluşturmuş, direnişleri etrafında onbinler ve giderek yüzbinleri kapsayına alan bir sempati açılmıştır. Ve bu, burjuvazinin belki de ilk defa başsırsızlığını ilan etmiştir. Doğması hiç bir zaman izin verilmeye istenmeyen ruh, idam sehpasında, işkence tezgahında ve çatışmalarda delik-deşik edilen bedende doğmuş, dalga dalga topluma yayılmaya başlamıştır. Daha sonraki yıllarda, onların direniş etrafında bir çok kümelelenmenin ortaya çıktığı, onların devrimci direnişçiliği işçi sınıfı ve öğrenci gençlik içerisinde canlandırıldığı bilinmektedir. Ama onların direnişine sahip çıkma adı altında en reformist tezlerin ve uzlaşma mantıklarının savunulduğu da bir gerçektir.

1970'lerde artık bir çıkış sürecine giren Türk burjuvazisi, nasıl ki doğuş yıllarında sol'dan ve ezilen ulustan gelen direnişleri ezerek hakimiyetini sağlamışsa, bu dönemden de aynı politikaları daha da geliştirilmiş taktikleriyle çıkarmak istemiştir. CHP etkeni bir kez daha gündeme sürülmüş, kitlelerde oluşan devrimci sempati bu kanala akıtılmak istenmiştir. MHP ise, oyunun ikinci bir yüzünü oluşturmış, sağ ve sol partileriyle burjuvazi toplumsal çatışmalarını özünü boşaltmaya, asıl hedefi karartmaya çalışmıştır. Cezaevlerinde geçirildikleri işkence süreçlerinden sonra 1974 afı ile serbest bırakılanların devrimci safında ve hem de birer kahraman edasıyla boy göstermeleri ise, bu sürecin gelişim yönünün tayin edilmesinde, diğer etkenlerle birlikte belirli bir yer işgal etmiştir. Program, hedef ve ilkelere net ayrıntıların koymaması bir çok gruplaşma doğmuş ve hatta bu süreç içerisinde bizzat devlet eliyle yarılan örgütler de "sol" platformda

rollerine uygun olarak yerlerini almışlardır. Açıkça belirtmek gerekirse ki, Türkiye cephesinde yaratılan ideolojik karmaşa ortamında, Mahir, Deniz ve İbrahim'lerin direniş mirası çarçur edilmiş, onlar adına geliştirilen düşünce ve pratiklerde anlamları en büyük saygısızlık yapılmıştır.

1970'ler, Kürdistan'da da proletaryaya önderliğindeki ulusal kurtuluş hareketinin ilk filizlerinin atıldığı yıllardır. Bu dönem kadar, Türkiye sol güçleri tarafından da tümüyle inkar edilen Kürdistan gerçeği, bu yıllarda devrimci bir çıkışa duyurulmaya, inkar çemberi kırılmaya başlanmıştır. Kürdistan'da sömürgecilğin çizdiği sınırlar içerisinde geliştirilmek istenen her türlü reformist-teslimiyetçi akm ve odaklaşmalar, sosyal-sosyalist yaklaşım ve örgütlenmeler ve en genel deyimle Kemalizmın zırlı bu yıllarda ilk ve en temel darbesini yemiştir. Bu, TC tarihindeki en öldürücü darbelerden birisi olmuştur. Çünkü, TC, 50 yıllık varlığı süresince imhaden, günlük asimilasyon politikasına kadar her yöne çok ettiğini sandığı kendi azınlıkların karşısına dikildiğini görmüştür. 50 yıldır uyuyan bir halkın, uyanışının kendisi açısından yaratacağı sonucun ne olduğunu çok iyi bilen Türk burjuvazisi, bu nedenle saldırıya geçmekte de gecikmemiştir. Henüz maddi bir güçte dönüşümlü, düşüncenin yaratılması sürecinde, tarihte örneğine rastlanmayan bir biçimde saldırıya geçmiş, bu sürecin önünü imha ile kesmek istemiştir. 1977'de Haki KARE'ın katledilmesi bunun başlangıcı olmuş ve ardından yeni kompo ve suikast planları gündeme girmiştir. Kompo sadece önderlerin imha planıyla da sınırlı kalmayıp, Kürdistan adına oluşturulan ajan örgütler vasıtasıyla bilinc çarptırılmak ve oluşum halindeki hareketi çok çöktürmek istenmiştir. Bu, özellikle Tekoşin örneğinde çok barizdir.

Bağımsızlık hareketi, düşmanın açık imha saldırıları, içten çöktürme çabalarının yanı sıra, ulusal sorunda kemalizmın mantığını aşması sosyal-sosyalist güçlerin ve Kürdistan'da bunların ve diğer parçalardaki ilkel milliyetçiliğin birer uzantısı durumundaki reformist-küçük burjuva milliyetçiliğinin dört yandan saldırıları ve yarattıkları tahribata karşı geliş büyüdü. Türkiye ve Kürdistan'da sol adına yapılan şey de, bu dönemde, gerçekte Kemalizmın çizdiği çerçevede kalyordu. Kürdistan gerçeği bilince bile getirilmek istenmediği gibi, Türkiye'de sol adına yaratılan karmaşa da hedefleri tümüyle çarpıtırıyor, devrimci hareket temellerine oturamıyordu. Bu açıdan Kemalizmın zırlı her iki alanda da her şeyin üzerini örtecek kadar sağlamdı. Ama, işte PKK'nin ilk filizler halinde belirmesi bile, sosyalistlik ve ulusalılık adına yaratılan tüm sahte görüntüleri bir bir açığa çıkardı. Bu nedenle saldırın çok yönlü ve yoğun olarak gelişti. Bu açıdan "sol" platformda yer alan sosyal-sosyalist ve reformist-küçük burjuva hareketlerden yönelen saldırılar da gerçekte bu gerçek Kemalizmın platformunda hareket edişlerinin ve o mantığı aşamaması olmalarının bir ürünüdür. Bağımsızlık Hareketi "bölücü", "provokasyon" ve şifatlara ni-telemeleri ve daha baştan böyle bir çıkışa saldırıların bu gerçeği bütünüyle ortaya koymaktadır.

Evet, yolunun son durağındaki Türk burjuvazisi, PKK'nin gelişmesinde, çizdiği ve bilinci veya bilincizlemeden her gücü de içine aldığı çerçevenin, yarattığı tüm sahte görüntülerle parçalandığını gördüğünde, tam da tarihinde olduğu bir biçimde ve bütün kollarıyla saldırıların hızlandırdı. Kitle katliamları ve yoğun tutuklamalara, fonat eşkiya çetelerinin yeniden denetim saldırıya geçirmeye ve içten çöktürme faaliyetlerine kadar her yöntemi gündemine alarak, ne pahasına olursa olsun PKK gerçeğini yok etmeye çalıştı. PKK'nin varlığı ve gelişimi, Türkiye'de 1970'lerde beliren devrimci çıkışın kesintiyi uğratılmasını da önleyecek, her alanda militan devrimcileri ve dayanışması dayatan bir özelliktiydi. Bunun etkisini Türkiye cephesinde göstermemiş mümkün değildir. Yani, TC, sömürge ulustan gelen devrimci çıkışın, Türkiye proletaryasında da sosyal-sosyalist ve reformizm çemberinin kırılmasına temel bir rol oynayacağını çok açık farkındaydı. PKK, sömürge Türk burjuvazisinin elindeki ideolojik-politik plandaki silahlarını işleme durumuna getiriyordu. Türk burjuvazisini çılgına ordusuna sarılmaya iten en temel nedenin bu olduğu, bugün artık çok daha iyi anlaşılma-

dır.

Ve artık, 12 Eylül 1980'de orduyu işbaşına getiren sömürgeci Türk burjuvazisi, devlet varlığını tehdit eden PKK olgusunu tümünden ezmezi önüne en temel görev olarak koydu. Devletin milleti ve ülkesiyle bütünlüğü şiarı, cuntanın hareket planının parolası oldu. Fakat, çok kısa pratiğine rağmen halkla bütünlüğün imha PKK'ye saldırı, topyekün halka karşı bir saldırı olmak zorundaydı. Nitekim, 12 Eylül, Kürdistan'a açılan bir savaş oldu. PKK'ye selam vermiş insanlar, ve hatta bir PKK'liyle aynı köyü olanlar ve tabii ki tüm suçları Kürdistanlı olmak olanlar bu savaşın hedefleri oldular. Cezaevleri onbinlerce aşan insanlarla dolduruldu, yüzbinler işkence tezgahlarından geçirildi, köyler ve mahallelerde halkı sindirme ve pasifize etmek için yoğun bir terör estirildi. Bir yandan halk, kendi bağından böyle bir gelişmeyi yarattığı, düşmanın tüm çabalarına rağmen kısırlanmış olduğu için ikinci kez ölüme mahkum edildi ve bu kararın bir gereği olarak günlük baskı ve işkenceler, soygun ve istanlarla yaşadığına pişman ettirilmek istendi. Köy meydanlarına toplanan köylüler, hoplorörün eşliğinde Türk-ülke imceye, istiklal marşı söylemeye zorlandı. Halkın mahalli gıysileri bile suçlu damgası yedi. Bizzat cuntanın başı Kenan Evren, Kürdistan'ın çeşitli kentlerindeki konuşmalarında Kürt olduklarını hatırlattığı için bu gıysilere saldırıyordu. Ve elbetteki bunu, Türk'lük adına ve tıpkı M. Kemal'in ünlü "devrimlerine" bağlılık temelinde sürdürüyordu.

Cezaevlerinde ise, yok etme hareketinin en önemli bölümü sürdürüldü. Daha ilk günden, tutukluların önüne iki yol dayatıldı. Ya teslim olacak, Partiyeye ve halka ihanet ederek, Kemalizmı sığınacaklar; ya da öleceklerdi. Sömürgeciler, özellikle birinci yolu tercih ettiler. Çünkü, idam ve diğer biçimlerdeki ölümler, ardından daha güçlü gelişmeleri doğuruyor, yok edilme istenen asıl şey, yani direniş ruhu ezilemiyordu. Oysa, içerde Kemalizmın sığınma temelinde teslim olmayı gerçekleştirmeleri, bağımsızlıkçı ruha vurulan darbe olacak, teslim alınması bir yapıdan yeniden bir doğuşun şekillenmesi mümkün olmayacaktı. İşte bu amaçla, daha 1979 Elazığ tutuklanmasında teslim alınan Şahin Dönmez haini başta olmak üzere ihanetçi takımı işe koşular. Adeta cezaevinde, doğrudan Genel Kurmay ve MİT tarafından yönetilen bir tasfiye karargahı oluşturalar, bu işin örgülenmesini Şahin haini ve diğer döknek takımına görev olarak dayattılar. Sömürgeci cunta, cezaevleri pratiğinden bilimektedir ki, PKK'li tutukluların yasalar karşısında "suç" işlemiş siyasi bir mahkum olarak kabul etmek istememiştir. Veya, onun sorunu, PKK karşısında yasaları dayatmak değildir. Bu nedenle de uygulamaları bir bir burjuva hukuk kurallarıyla kıyaslanmaya imkan veremeyerek bir biçimde karsıma çıkırdı. Bilinir ki, PKK'li tutuklulara kendi davalarını savunma hakkını bile tanımak istememiş, "verceğiniz ceza siyasi olduğundan benim için şeref olacaktır" diye yükselen sesi, kamuoyundan gizlemeye çalışmıştır. Mahkemeleri de uzun süre bekletmiş, ihanet çetesinin belli sonuçlara ulaşmasını hedeflemiştir. Şahin-Yıldırım-Ali'deri güler ve hatta aylarca koğuş koğuş dolaşarak ihanetçi örgütlemeye çalışmış, PKK'ye karşı Kemalizmın kara bayrağını çikarmışlardır. Günlük işkenceler ve diğer baskı biçimleriyle PKK'nin yansıncı çöktürme stratejisi, karşısında güçlü bir direniş bulmuş, ya teslimiyet ya ölüm şiarına karşı; **Direnme Yasağının Teslimiyet İhanete-Direnme Fazlere götürür** sloganı yayırlanmıştır. Başta Mazlum, Kemal ve Hayri vutuklar olmak üzere PKK'nin tutuklu önder, militan ve simpatizanları, bu şiar altında inanılmaz bir direniş sergilemiş ve cezaevlerinde tasfiye hareketini kanlarıyla boşa çıkarmışlardır. PKK'nin ideolojisine, politikasına ve geçmiş pratiğine sahip çıkmış ve hatta cezaevinin o ağır koşullarında ıleriye yönelik mücadele hedefleri göstermişlerdir. İhanet çetesinin karargahında çizilen planların, Mazlum'un direnişinde nasıl boşa çıkmış, Hayri ve Kemal yoldaşların geliştirilmek istenen ihanet karşı hayatlarını nasıl ortaya koydukları ve bugün tüm dünyaya yankılanan Diyarbakır Cezaevleri direnişinin nasıl yükseldiği artık her kes tarafından bilinmektedir.

Cezaevinde PKK'yi teslim alma planının direniş temelinde boşa çıkarılması, mahkemeler ve cezaevinde

bağımsızlık sloganlarının haykındığı birer kürsü haline getirilmeleri karşısında sömürgeciler doğrudan imha planlarını uygulamaya geçirmiş, Yıldırım haininin "Mazlum ölmelidir" fetvasıyla katliam zinciri toplu ve tek tek yeni katliamlarla günümüze kadar getirmiştir. Sömürgeciler ihaneti örgütlemeyi yalnız cezaevleriyle de sınırlı tutmayarak, Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin diğ uzantılarını yaratmaya çalışmışlardır. Cezaevlerinden saldırları teslim alınmış unsurlar, kitleler içerisinde Kemalizmın örgütlenilmesini görevlendirirken, PKK'nin diğer yansıncı, Semir haini vasıtasıyla çöktürme ve dağıtım hedeflemişlerdir. Semir hainin açığa çıkarılan alcağca faaliyetleri, sömürgecilerin hangi sinsi hedefler peşinde koştuğunu ve bunun için hangi yöntemlere başvurduğunu göstermektedir.

Açık askeri saldırılarla başta PKK olmak üzere, Türkiye ve Kürdistan'da devrimci ve demokratik hareketi ezme hedefleyen cunta, PKK'nin geri çekilecek güçlü bir hazırlik sürecini yaşadığı cunta sonrası süreci, devrimci direnişin yükseltilmesinde atılım yolu haline getirmesi nedeniyle, en son şansını da elinden yitirmek tehlikesiyle karşı karşıya gelmiştir. Bir dağılmanın, devrimci saflarda çözülmenin beklediği bu yıllarda, PKK toparlanma, safları sıkılaştırma ve çelikleştirme yaşadığı gibi, bunu diğer devrimci-demokratik güçlere de dayatarak, cuntanın oyunlarını bozguna sonlandırmıştır. Cuntanın sol'a dayattığı tasfiyeciliğin boşa çıkarılması, tümüyle PKK olgusuna dayanmaktadır. PKK'nin cezaevleri ve dışındaki direnişci iledir ki, Türk burjuvazisi tarihinde ilk kez son kozunu da kaybetmiştir.

12 Eylül'de iktidara oturan askeri faşist cunta, kendisi karşısında hiçbir alternatif güç bırakmadıcasına, tüm muhalefeti ezmezi amaçlamaktaydı. Ve tabii ki, bunun en başında da KUKH ve Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi gelmekteydi. 12 Eylül'ün saldırıları, başta bu hedefler olmak üzere, burjuva çevreleri de içine alan tüm bir muhalefete yöneldi. Demokratik kuruluşların, yasal sendikaların, dernek ve mesleki kurumların yönetici ve üyeleri de dahil, yüzbinlerce demokrat, ıleri ve yurtsver cezaevlerinde dolduruldu. Açık bir saldırıya maruz kalan ve buna hazırlikıyla yakalanan devrimci güçler, üyelerinden çoğunu ya şehit vererek, ya da tutuklanmalarla ağır kayıplara uğradılar ve hemen her örgütün geride kalan güçleri cunta sonrasında yurt dışına çekildiler. Ama, bir hareketin yükselişi ya da çöküşünde çok önemli bir safha olan yurt dışına çekilme, gözler daha çok Avrupa merkezlerine yöneldi. Kendi direnişleriyle başa geçen cuntanın ağır baskılarından ötürü yurt dışına çıkmak zorunda kalan güçlere, Avrupa kaplarını sonuna kadar açtı ve bu yıllarda Avrupa'ya korkunç boyutlarda bir iltica akını başladı.

Cuntanın sert darbeleri altında bitirilemeyenler, bu kez Avrupa ortamında bitirilmek istenmekteydi ve zaten Avrupa'nın kaplarını cömertçe açmasının en başta gelen nedeni de buydu. Oyun çok yönlü sahneye konuldu. Cunta, bir yandan Anayasa referandumu, seçim yasası ve ardından partiler ve seçimlerle oyunun bir yönünü sahnelerken, çok güçler ise cezaevlerinde teslim alınmaya çalışıldıkları gibi, yurt dışı ortamında da aynı kaynaklardan yönelen teslim alma çabalarıyla karşılaştılar. Yurt dışındaki bu baskılar elbette ki fiziki değildi. Ama bir hareketi gücün düşürmenin, onu kof bir yapı haline getirmenin, ideolojik-politik olarak savaş örgütü olmanın çikarmanın her yolu denendi. Bu konuda özellikle Avrupa sosyal-demokrasisi bütün gücünü ortaya koydu ve genelde ulusal kurtuluş ve proletaryaya hareketlerine karşı çizilen tasfiye çabaları Türkiye ve Kürdistan sol güçlerine de uyarlandı. Devrimci-İşçi'nin bu süreçte içine girdiği yönelim ve diğer sol güçlerin durumu bu gerçeği açıkça gösterir niteliktedir. Seçim sağcılığıyla demokrasiyi geçme oyununu oynamazcasına oynayan cunta, iktidar ve muhalefet partileriyle senaryosunu tamamlamıştı. Cunta demokrasisinin bir uzvu olan Halkçı Parti ve ardından SODEP'in kuruluşuyla Kenan Evren sol'a yarattı. Bu sahte muhalefete cunta, gilecek gerçek muhalefeti önünü tıkamamak istiyordu. Yurt dışında Devrimci-İşçi'nin yönelimi ise buna denk düşen bir biçimde gelişti. Cezaevlerindeki Dev-Yol tutuklularının savunmaları okunduğunda, tek bir cunta kelimesine rastlanmaması, devlete

yönelik en küçük bir çıkışın bulunmaması bu gelişmelerle birlikte bakıldığında elbette ki daha iliyeye değer olmaktadır. Cezaevlerinde ve dışarda birbirine bağlı bir gelişimin olduğu gerçeği görülmüştür. İçerdeki teslimiyet, dış alanlarda da devrimci örgütlenme ve mücadelede karşı teslimiyet ve uzlaşma çizgisinin geliştirilmesiyle karşılık buluyor. Tüm bu süreçteki gelişmelerden de biliniyor ki, cunta sol'a yönelik faaliyet hareketini iç ve dış tüm dayanaklarıyla birlikte ve çok yönlü olarak geliştirdi. İmha ve tasfiye içiçe geliştirildi. Devrimci-İşçi çizgisi sol'u tasfiye hareketinin önemli bir halkası olarak ele alındı ve inceden işlenen görüşlere örgütsüzlük, kaos, yığınlık, reformizm, teslimiyet ve Marksizm düşmanlığı alabildiğine körlendi. Ancak, PKK'nın yurtdışı faaliyetlerinde sıcak bir savaş alanını seçmesi ve bu alandan devrimi geliştirmeye yönelik mücadeleyi yükseltmesi bu hesapları da işlemez kıldı.

1980'ler, tipki 1920-30'lar gibi, sol'un boyun eğdirtildiği bir süreç haline getirilmek istenmekteydi. Bu yıllarda TKP'nin başına getirilenlerin daha geniş boyutlarda ve kesin bir hesaplaşma olacak şekilde Türkiye ve Kürdistanlı tüm güçlerini de akibeti haline getirilmesi hedefleniyordu. 1920-30'larda sosyalist hareketin partisiyle birlikte çıkardığı M. Kemal sol'u yaratırdıysa, 1980'lerde de Kenan Evren'in in sahte sol'u çıkarılmak istendi. Mustafa Kemal'in 1932'lerdeki "kadro" dergisi etrafındaki kadrosu, 1980'lerde demokrat yaftalı çevreler eliyle yaratılmak istendi. Bugün önemli oranda açığa çıkarılmış ve işlemez kılınmış olan bu oyunun, ileride daha da açıklık kazanması şüphesizdir.

Askeri faşist cunta, yürüttüğü ikili politikasıyla insanlara ihanetten başka bir yol olmadığının dayattı. Önce ordu gücüne vararak gücün düşürme, imha ile yok etmeye çalışma, ardından ise geride kalanlara doğrudan bir teslimiyeti dayatma politikasında kendisini gösteren bu ilki yanında, büyük yüz bir ölümün başka yöle bırakılmaktadır. Eğer fiziki varlığını korumak istiyorsan, Kemalizmin Kenan Evren cuntasında biçimlenen yeni şekline boyun eğmek, faşizm ruhunu kabul etmek, onun propagandasını yapıp, onun için savaşmaktan başka alternatif yoktur denilmektedir. Askeri faşist cuntanın, sol'a bu yönlü dayatmaları en açık biçiminde cezaevinde görülmektedir. Tüm sol güçler, ideolojik, politik ve örgütsel olarak provokatif ve tasfiyeciler saldırılarıyla yüz yüze gelmişlerdir. Bunun hesaplaşması cezaevlerinde her örgüt içinde açıkça yaşandığı gibi, dış alanlarda da yaşanmaktadır.

Semir haini, genelde tüm sol'a ve özdele PKK Hareketine karşı geliştirilmek istenen provakasyon ve tasfiyeciliğin açığa çıkarılması en belirgin örneğidir. Onun yazdığı ve söylediği sözler göz önüne getirildiğinde bütün açıklığıyla görülecektir. Devrimci düşüncenin bilincin karartılması, cunta karşı direnişi ihanet, proletaryanın çelikten örgütlenmesini kölelik, devrimci otorite ve disiplini diktatörün, halk için yaşamayı ve savaşmayı kişisel özgürlüklerin kısıtlanması olarak gören ve devrimci kadrolarla halk kitlelerini PKK'ye isyana davet eden bu karşılanmayı piyon, tüm sözleri ve eylemleri Kenan Evren'in halklarımızı karşı kin kusan kanlı ağızyla konuşurken, emperyalistler ve sömürgecilerle yapılan hesapları da ele vermiştir. Yine, bu piyonun, Parti içindeki iğrenç hesaplarının açığa çıkarılıp teşhir edilmesi, tüm sol güçler açısından da önemli bir uyandırıcı ve ciddi bir kazanım olmuştur. PKK içerisinde oynanmak istenen alçakça oyunların boşa çıkarılması, cezaevlerinde olduğu gibi ülke içinde ve dış alanlarda da devrimci direnişçiliğin yükseltilmesi, devrimin gelişmesi açısından temel bir güvenceyi yaratmıştır. Kısaca cunta, direnişçiliği ayakta tutan PKK'ye vurmak istediği bu sinsi darbelerinde, tüm tarihi suçlarını da açığa çıkararak gücün bir cevapla karşılaşmış, ihanet ve teslimiyet mahkum edilerek, direniş ruhu büyütülmüştür. Cuntanın platformunda hareket etme sevdasındaki "sol" çevreler de yüzlerinin açığa çıkması ile yaşamaz duruma gelmişlerdir.

Evren-Özal Af Anlaşısı ve Devrimci Karşılığ

Geçtiğimiz ay cuntanın barışın yaygın kuruluşları MDP tarafından

hazırlanan bir yasa teklifinin parlamento verilinden bahsetti. Haber aynen şöyle: "Silahlı örgüt ve çetelerin ele geçmesini sağlayacak örgüt elemanlarının cezalarının indirilmesi öngören bir yasa teklifi hazırlandı."

MDP Bitlis Milletvekili Faik Tarımcıoğlu tarafından TBMM Başkanlığı'na verilen yasa teklifine göre, yaptığı açıklamalarla örgüt veya çetenin dağıtılmasını ve ele geçmesini sağlayanların ölüm cezası yerine 10 yıl, müebbet hapis cezası yerine beş yıl ağır hapse mahkum olacaktırlar.

Teklifin gerekçesinde örgüt davalarının uzun bir süredir devam ettiği, kesin bir sonuç alınmadığı ve itirafla bulunmak isteyenlerin cezaevlerinde yoğun bir baskı altında tutuldukları görülmüş yer verildi. Gerekçede bu teklifin büyük pişmanlık içinde bocalayan örgüt mensuplarını suçluluk uçuurumundan kurtaracağı örgütlerin çıkmasını önleyerek devlet yanında yer alan itilim suçlularını toparlayacağı belirtilmiştir. "Bu yasa teklifinin neyi amaçladığı hiçbir izaha gerek olmayacak kadar açıktır."

Buradan da hemen anlaşılıyor ki, cunta, affı, sol'u tasfiyede bir araç olarak kullanmak istiyor. MDP'nin getirdiği af önerisi, devrimcilerin kendi örgütlerini savaş açmalarına yapılan çağrının en son halkasıdır. Cezaevinde ve dışarda, örgütüne savaş açanın, örgüt üyelerini ele verip çökmesini sağlamanın, nedamet duyarak faşizme sığınanların en azından idam ve müebbet cezasından kurtulacakları ilan edilmiştir. Bu görülmeye bir durumdu. Cunta anayasasını bile çiğneyen ve tümüyle bir kural dışı kılınmış olan bu durum, buna rağmen şaşırtıcı olmamaktadır. Çünkü, her zaman olduğu gibi, bugün de Türk burjuvazisi için önemli olan, kendisinin çizdiği yasa ve kurallara değil, devlet varlığının nasıl korunacağıdır. Türk burjuvazisi, eğer gerekirse, kendi kural ve yasalarını çiğneyecek kadar hukuk dışı ve kuralsız; burjuva muhalefet güçlerine bile azgınca saldırıca kadar tahammülsüz; en büyük vahşeti uygulayacak kadar insanlık dışı bir güçtür. Böyle bir gücün elinde yasalar ve kurumların ne duruma geleceğinin anlaşılması pek zor olmasa gerek.

Bu af öneresi, cezaevindeki Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin devletin ihanete sahip çıkması isteğine de bir cevap niteliğini taşıyor. Şahin-Yıldırım ve diğer hain takımı, gazete sütunlarına yansıyan çağrılarında, kadroları ve kitleleri PKK'ye karşı savaşta davet ediyor, devletin de bu ihanetlerinin karşılığında canlarını bağışlanmasını istiyordu. "Bizlere devlet sahip çıkmalıdır" diye bağırın tüm ihanetçilerin şimdi bu yasa önerisiyle hayatlarını bağışlanmakla da kalmayıp, serbest bırakılmalarının planlandığı görülmektedir. Sömürgeci faşist cunta cezaevinde "devrimcilere örgütünüze ele verin, Kemalizmi ve Türklüğü kabul edip örgütünüzü karşı savaşın, o zaman canınızı bağışlan" demektedir. Semir haini de kadrolara "örgüte karşı ayaklanın, kitlelere PKK'yi desteklemeyin, örgütleri PKK'ye savaş açın" çağrılarını bu görevini dışarda yürütüyordu. Şahin-Yıldırım çetesi eliyle cezaevinde yaratılan "Genç Kemalistler" örgütü yani Kenan Evren'in örgütü, PKK'nın karşısına çıkarılmak isteniyordu. Cunta, bu doğrultuda en sinsi ve en alçakça çabalar yürüttü, yıkıcılığı ve bozgunculuğu geliştirmeye çalıştı. Ama, bunların hepsi teker teker sonuçsuz kaldı ve buna mahkumdu. Cuntanın PKK'yi tasfiye çabaları, geliştirilen direniş boşa çıkarıldı. PKK daha da güçlü ve saflarını sıklaştırmış, birliğini çelikleştirilmiş olarak ülke zemininde mücadele bayrağını yükseltti.

Alma, düşmanın alçakça komplo ve planlarını devam edeceği de ortadaydı. Sömürgeciler, bu görülmüş yasa önerisiyle ihanet çetesinin geliştirilmesi ve serbest bırakılacak eliyle kitleler içinde de aynı ihanet tohumlarını ekmek, PKK'ye karşı düşmanlığı geliştirmek gayretinde olduklarını göstermektedirler.

Hemen belirtelim ki, düşmanın bu alçakça komploları salt PKK'ye yönelik olmayıp, tüm bir sol'u içine almaktadır. Af yasasının parlamentoda sunulduğu günlerde gazete sayfalarını dolduran "samimi itiraf" lar bunun sadece birer örneğidir. Cunta, karşısına hiçbir muhalif güç görme tahammülü edememektedir. Her türlü muhalefeti ezip, Kemalizmin ve tabii ki faşizmin ideolojisi önünde boyun eğdirmek istemektedir. Tür-

kiye cezaevlerinde iki aya yaklaşan süredir devam eden direnişler vardır. Bu direnişlerde devrimci tutuklular, cuntanın ihaneti teslimiyet ve teslim alma oyunlarına karşı hayatlarını ortaya koymuşlardır. Abdullah Meral, Haydar Başbağ ve Fatih Öktülmüş adlı devrimciler bu direnişte şehit olmuşlardır. İçerde ve dışarda tasfiye çabalarının ve ihaneti geliştirme faaliyetlerinin hızlandığı bir dönemde yükselen bu direniş, cezaevlerindeki tutuklu devrimcilerin dışardaki arkadaşlarına gönderdikleri en soylu mesajdır. İçerden açıklamalarla bulunurularak, örgüte ihanet çağrılarını yarıptırılan hain takıma karşılık, bu devrimciler hayatlarını ortaya koyarak direniş çağrı yapmaktadırlar. Dev-Sol'dan, Eylem Birliği'nden vd. birçok örgütün yekalanana ve mahkemeleri görülen bazı hainlerin "kan'dırıldık, vücudumuzun sesini dinleyip herşeyi açıklayacağız" diye örgüte Kenan Evren'in ağzından her türlü küfürü yadığıma başladıkları, dışarda içten çökertme çabalarının, yığınlık ve devrime inancsızlığın geliştirilmesi istendiği bir dönemde, cezaevleri direnişi bu komplo ve ihanet çağrılarının vurulan güçlü bir darbedir. Açık ki, direniş sonuna kadar sahip çıktığı ve yükseltildiği yerde, ihanet varlık bulamaz. Ve cunta hain yola başvurursa vursun sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

Cuntanın ve onun ihanet örgütlerinin çabası açıktır. Örgütünüze dağıtın, tasfiye edin ve Kemalizmin bayrağını dalgalandırın demektedir. Ve bunun için af yasa tasarlanı hazırlanarak kendisine, sığınıldığı ve nedamet gösterildiğinde "can" bağışlayıcı olduğuna kantılamak istemektedir. Cunta, devrimcileri, elinizi kanlı eime verin ve siz de benim gibi örgütünüzü ve halkınızın kanı ile yaşamın onlara karşı savaşın ve o zaman ben den yaşama hakkı isteyin demektedir. Dışarıya serbest bırakılanlara da yine aynı görevi dayatmakta, dağıtıcılık ve bozgunculuğu ve hatta açtıktan düşmanca saldırılar önlerine görev olarak koymaktadır. İhanet takımı, gerek Kürdistan ve gerekse Türkiye cezaevlerinde, aynı doğrultuda yoğun çabalar göstermekte, devrimci örgütleri karşı Kenan Evren'in örgütüyle

ihaneti geliştirmeye çalışmaktadırlar. Devrimci maskesi altında boy gösteren bazı şahsiyet ve örgütlerde, tasfiyeciliği, bozgunculuğu alabildiğine geliştirmeye çalışmakta, kendi yaşamaları militan devrimcilik ve mücadelenin gelişmesini durdurmakla görmektedirler. Ve cuntanın affı bunlar içindir. Direnişten vazgeçmeyenlere herhangi bir af söz konusu değildir. Cuntanın kanlı saltanatı için halk ve örgütüne saldırılar, Türkçülüğün ve faşizmin bayrağını dalgalandıranlar için geçerlidir. Yine örgütünü dağıtarak devrimci saflarda bozgunculuk ve teslimiyeti geliştirenler için söz konusudur.

Ama böyle bir yaşamın ölüm demek olduğuna, yaşamak için direnmek gerektiğine, hayatlarını ortaya koyarak bağımsızlık ve sosyalizmin bayrağını yükseltenler, devrimciler ve kitlelere çoktan öğretiler.

Mazlum, Hayri ve Kemallerin kanla yazdıkları "DİRENMEK YASAMAKTIR" şiarında ifadesini bulan yaşamın gerçek anlamı, bugün Partimize ve tüm halk kitlelerine yol gösteriyor. Düşmanın, halkımız için artık kesin bir imha demek olan hiçbir dayatması kabul edilmedi, içte ve dışta tüm alçakça komploları boşa çıkarıldı. İhanete, yığınlığa, teslimiyete karşı direniş; dağınıklığa, bozgunculuğa karşı Parti ve mücadele birliği çelikleştirilerek cevap verildi. En sıcak mücadele alanlarında hazırliklar sürdürülerek, direniş bugün kitlelerin içerisinde sökülmemek üzere köklendirildi. Düşman karşı çaresizdir, tüm oyunları boşa çıkarılmıştır ve bu nedenle de daha saldırgan.

Türkiye ve Kürdistan devrimlerine karşı düşmanın son saldırıları da başta cezaevleri olmak üzere her alanda devrimci karşılığı bulmak zorundadır. Şimdi Türkiye cezaevlerinde iki aya yakındır süren direniş bu devrimci cevap veriliyor. Türkiye sol güçler bu çağrıya cevap vermediler. Özellikle Avrupa zemininde, örgütleri direnişin gerçek zemininden uzak tutmaya çalışan, anlayış ve çabaları boşa çıkmamalıdır. 1970'lerde Deniz, Mahir ve İbrahimlerin attıkları, ama ardından iyi takipçiliğini yapılamadığı mücadeleciler adamlar şimdi gerçek zeminde atılmıdır.

Elazığ Askeri Cezaevinde Açlık Grevi...

Baştarafı 1. sayfa

Diğer taraftan, Elazığ'da uzun aralıklarla yapılan mahkemeler direnen devrimcilerin giyabında sürdürülmekte; yeniden devrimci mücadeleye katılacakları korkusulla, üzerlerinde hiçbir "suç" kanıtı olmayan devrimciler bile salıverilmektedirler. Direnen devrimcileri kısı ve uzun vadeli olarak imhaya amaçlayan sömürgeci onlara en ağır cezaları vermede hazırlanmaktadır.

Bütün bu insanlık dışı koşullara karşı insan olmanın onuruyla mücadele eden ve şimdi de açlık grevine başlamış olan devrimciler üzerinde çeşitli imha planları hayata geçirilme hazırlanan sömürgeci celtallar, önder düzeydeki PKK'lı savaşçıları tek tek faşistlerin hücrelerine dağıtarak, onlara katlettilerinin hain çabası içerisinde. Çeşitli vaad ve tehditlerle davalanna ihanet ettiremedikleri bu insanların gücü karşısında acizleşen sömürgeciler, 1979 yılında da aynı şekilde faşist usakların ellerine silahları vererek havalandırmadıkları devrimcileri kurşun yağmuruna tutmuş; direnişin önderlerinden Aytekin TUĞLUK yoldaşı katlederken onlarca devrimciyi de ağır yaralamışlardır. Ancak bu alçakça komploplanın devrimcileri sindirip ihanete sürüklemek bir yana, onların daha da kinlenmiş ve bilimsiz olarak mücadeleye sahip çıkmalarına yol açmıştır.

Bugün de bir taraftan sicilli usakları faşistler eliyle devrimcileri katletme planları yaparken, diğer taraftan da "modern faşistler" olan usakları hain teslimiyetçilerin vasıtasıyla devrimcileri direnişten vazgeçirme ve ihanete sürüklemek çabalarına hiç vermişlerdir. Ancak, Diyarbakır Direnişinden en yakından etkilennis olan PKK'lı savaşçı esirlerinin, sömürgeciler ve onların tüm çabalarına rağmen ihaneti reddederek ölümüne pahasına da olsa direniş yükseltmekte kararlı oldukları görülmektedir. Yine belirtildiğine göre; son ikibüyük yıl içerisinde Elazığ askeri

cezaevinde kısa ve uzun vadeli 20 kadar açlık grevi yapılmıştır. Bilindiği gibi; Elazığ cezaevi, sömürgecilerin üzerinde en çok durdukları ve ihaneti örgütlemeye için çeşitli katliam ve oyunlar tezgahladıkları cezaevlerinden biridir. Çaygımızın idrisi Bitlisileri ve hain Rayberlerini temsil eden "Genç Kemalistler" örgütünün elebaşları, Kürdistan halkının utancı Şahin Dönmez ve Yıldırım Merkit hainlerinin de içinde yer aldığı Elazığ davası, sömürgecilerin ihaneti egemen kılark diğer cezaevlerine de bir salgın gibi bulaştırmak istedikleri bir davaydı. Ancak, 1979'da önce Şahin Dönmez'in ihaneti ile başlayan cezaevlerindeki teslimiyet eğiliminin boşa çıkarılması ve yerini direnmeye bırakması için en şanlı direnişlerin de yaşadığı bir davayı ifade etmektedir aynı zamanda. Direnmenin önderlerinden Aytekin Tuğluk yoldaşın katledilmesiyle ilk şehitlerini veren Elazığ zindanlarındaki PKK'lı savaş esirleri, bu yoldaşımızın kanına ve direnme ruhuna sahip çıkarak, direniş bayrağını günden güne yükseltmiş ve 2 Aralık 1984 günü sonuçlanan ilk Elazığ PKK davasında 3 yoldaşımıza verilen idam cezalarını "Direnmek Yasamaktır", "Yaşasın PKK", "Yaşasın Bağımsız Kürdistan" sloganlarıyla karşılayarak duruşa ulaştırmışlardır.

Direniş ile teslimiyet arasında kıyasıya bir mücadeleyi ifade eden Elazığ davası, Hamili Yıldırım, Mehmet Yıldırım ve Cevdet İnak yoldaşlarına verilen idam cezaları ile "ölümde yaşamı yaratmanın" onurlu bir sayfasını açarken; buna karşılık başta Şahin Dönmez ve Yıldırım Merkit önderleri olmak üzere ihanet çetesinin hayatlarının bağışlanmasıyla da Kürdistan tarihine geçen bir kara leke oldu. İdam cezaları, direnme karşısında sömürgecilerin acizini ve tek kurtuluşu ölüm cezası yadığımda buluşlarını ortaya koyar ve bu niteliğide de sömürgeciliğin siyasal yenilgisini ilan ederken; sefil yaşamlarını

Onların anılarına sahip çıkış, halkın yadığıdı acılara sahip çıkış ve bugün zindanlarda yükselen çağrıya cevap veriş ancak böyle mümkündür.

Cuntanın affına evet mi denilecektir? Yoksa, bağımsızlık ve sosyalizm için kanlarını bayraklaştırın mücadele şehitlerinin ardından mı yürünecektir? Şimdi buna kesin olarak cevap verilmek zorundadır. Eğer yasa, cuntaya sığınmak, onun halka karşı bir piyonu olmakta görülürmüyorsa; izleniecek yol ne pahasına olursa olsun ülke zemininde direniş geliştirmek olabilir. İbrahimlerden günümüze ulaşan ve bugün zindanlarda yükselen çağrı budur.

PKK, Türk burjuva egemenliğine ve bugün sömürgeci-faşizme karşı atılan her devrimci şiarı sonuna kadar sahip çıkarak ve bunun gereklerini pratikte yerine getirerek, devrimin örgütünü yükseltmektedir. Cezaevinde ve yurt dışında bozgunculuk, tasfiyecilik ve dağınıklığa karşı da mücadele ederek gerekli karşılığı vermektedir. Bu anlamda PKK, en küçük bir yığınlık, mücadele birliği önündeki en küçük bir engeli dahi Kenan Evren'in bayrağını yükseltmek olarak değerlendirmekte ve buna karşı acımasız olmayı devrimcilğin temel bir kuralı olarak kabul etmektedir.

Ya proletaryanın ve halkın devrimci birliği ve mücadele örgütü, ya da Kenan Evren'in örgütü. Başka hiçbir yol yoktur. Ve hemen belirtelim ki, Kenan Evren ve şurası, ihaneti örgütlemiş çabalarında, ihaneti teşvik için bir çok yol deneyebilirler. Ve bu yollardan birisi olarak af yasaları çikarabilir, ihanetlerinin karşılığında hain takımının iğrenç yaşamını bağışlayabilirler. Ama, cuntanın affına sığınarak yaşamaları kurtaracakları sananlar bilmedirler ki, PKK'nın; yani devrimin yasalardan kurtulmaları mümkün olmayacaktır. Halkımız onları hiçbir zaman affetmeyecek ve gerekli çizgisi mutlaka verecektir.

Tüm devrimci güçler ve bireyler, en kararlı biçimde Kenan Evren'in tasfiye örgütlerine karşı tutum almalıdır. İhanet ve bozgunculuğu her yandan parçalamalı, devrimin bayrağı yükseltilmelidir.

kurtarmak için her şeylerini satan ihanet iğrenç yüzünü ve sömürgecilerin ihanete "ödüllü"nü sergileyen ihanetçilerin hayatlarını bağışlanmasın ise, şu soyul gerçeği bir kez daha ortaya koydu: sömürgeciler, yıllardır önlerine koydukları, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini durdurma ve bu mücadelenin önderi PKK'yi yok etme hedefine ulaşamamışlardır ve bu amaçları için sefil usaklarını yarımlanma hala ihtiyaç duymaktadırlar. İşte bu nedenle ki, şimdiki kaydıyla onların sefil yaşamlarını bağışlamışlardır!

Ancak, şunu hemen belirtelim ki; sömürgeci-faşist Türk cuntası hangi oyuna başvurursa vursun kendi çürümüş varlığını PKK önderliğindeki kutsal ulusal kurtuluş mücadelemizle sona erdirmesini artık engellemeyecektir. Geçmişte halkımızın örgütsüz ve öndersiz olmasından yararlanarak onun başına bala ettiği işbirlikçi hain usakları, günümüzde tarihsel "başarılarını" bir daha sergileme gücünü bulamayacak, efendileri ile birlikte bir daha canlanmak üzere layık oldukları yere gönderileceklerdir. Devrimci Hareketimizin yurtdışında hazırık çalışmalarını yürüttüğü ve faşist cuntanın kendisini en güçlü zannettiği geçmiş iç yitlik döneme hertürlü baskı ve işkenceye rağmen direniş bayrağını günden güne yükseltmek başgöze bir tutum sergileyen PKK'lı savaşçı esirleri; Partimizin ülke içinde faaliyetlerini yoğunlaştırdığı, eylemleriyle cezaevlerinde direnme mesajları gönderdiği ve bu mesajların cezaevi duvarlarını aşarak direnen yoldaşlarımızın beyninde yankılandığı bu dönemde daha da görkemli direniş destanları yaratacaklardır. İçeride ve dışarda alevlenen mücadelemiz hertürlü karşı-devrimci komploya boşa çıkarak, bütün Kürdistan halkını bağımsızlık ve özgürlük yolunda ayağa kaldıracak ve hiçbir güç sömürgecileri ve usaklarını halkımızın öfke ve lanetinden kurtarmayacaktır.

Provakatörleri Teşhir Edelim . . .

Baştarafı 7. sayfada

mekte, düşmanın yolladığı bir provakatör olmasa da, Parti içinde küçük-burjuva aydın yaşamını örgütlemek ve geliştirmek isteyen bir kişi olduğu açığa çıkmaktadır. Bu nedenle kişileri sürekli olarak Parti merceği ile incelemek zorundayız.

Ama bu şuna da dönüştürülmemel; herkesten şüphe etme ve dolayısıyla Parti içinde şüpheliği payma olmamalıdır. Böyle bir özellikle Partiye ve gelişimine zarar verir.

Çıkarılması gerekli sonuçlar artırılabilir. Sanırım bu kadar yeterlidir.

Sonuç olarak;

Tasfiyecilik rüzgarının en sert estiği böyle bir dönemde Partimiz; provakasyon çizgisini, gerek bundan kaynaklanan ve gerekse küçük-burjuva aydın özelliklerden kaynaklanan tasfiyecilik olgusunun tarihsel ve sınıfsal anlamını cabucak kavrayabilen ve bunu kadro ve kitlelerine de kavratarak, devrimden uzaklaşma ve kararsızlığın yaşandığı bir süreçte; adeta devrimci değerlere karşı geliştirilen haçlı seferlerini kararlı adımlar atarak, boşu çıkarmasını bilmiş; devrimci değerleri korurken, şehitlerin anısına bağlılığın en anlamlı örneğini de göstermiştir.

Partinin katettiği bu gelişmeler, gösterdiği çabalar, militanların politik bilincinin artması, sahte tutumların ardındaki gerçeklerin görülmesine sahte ve gerçek tutumun bir birinden ayırılmasına, kaçamak lafların gerisindeki anlamları kavranmasına ve dikkat edilmesine yol açtı. Doğru yanlış tutumu birbirinden ayırdedebilenin sigortası ise, Parti çizgisinin kavranması ve bunun eksiksiz uygulanmasıdır. Bu süreçte; Parti çizgisinin tavizsiz uygulanması, militanların bilincini de geliştirdi.

Parti saflarında bu eğilimlerin ortaya çıkması Partinin zayıfladığı anlamına gelmez. Tam tersine parti sağlıklı ve vücudu sürekli tehdit eden hastalıklardan arınmasıyla daha da güçlenmiş ve vücudu tehlikeli mikropardan arındırabilmiştir. Bu durum ise, proleter öğelerin Parti etrafında

daha sıkı kenetlenmesine yol açmıştır. Nasıl, vücut hastalıklardan arındıkça güçlenirse, Parti de sağlıklı ve yıkıcı unsurlardan arındıkça güçlenir.

Sonuç: Tasfiyeciliği ve Provakasyon Çizgisini Alt edelim, Partiyi Koruma Savaşında Birliğimizi Daha da Güçlendirelim!

Yoldaşlar;

Bu bölüme kadar tasfiyecilik ve provakasyon çizgisine ilişkin derli-toplu olmasa da bazı açıklamalarda bulunmaya çalıştım. Yazımı bitirirken birkaç genel noktaya daha işaret etmek istiyorum.

Genel tasfiyeci tehlikeye karşı sağlam mevziler kazanılmış olmasına rağmen, yine de bu mevzileri pekiştirmeyi ertelemek gerektiği son derece açıktır. Çünkü bu savaş sürekli ve her kadronun karşı karşıya olduğu bir görevdir.

Bu nedenle tasfiyeci ve provakasyon çizgisinin dışı özelliklerini de ortaya koymak gerekiyor.

a- Tasfiyeci anlayış ve provakasyon çizgisi farklı kutuplarda görünüyorsa da özünde birleşik bir bloktr. Bu basit bir bloklaşma olmayıp, belli bir yönlendiricilik altındaki karma bir bloklaşmadır.

Hepsinin ortak noktası oportünist taktiklere sınımlanma ve devrimi tasfiye etmek istemeleridir. Bu ortak yanlar onları doğal olarak ideolojik-politik ve örgütsel bir çatı altında toplanmaya zorlamaktadır. Haliyle tasfiyeciliğe karşı mücadele eden Partimize karşı kutsal ittifaklar halinde bloklaşmaları gerekmektedir. Tek tek kalmaları onları güçsüz kıldığından güçlerini birleştirmeleri ve devrimi durdurma ittifakı halinde birleşmeleri kaçınılmaz bir gelişme olarak görülmelidir.

Bu blokun gerçek amaçları her geçen gün biraz daha gün ışığına çıkmaktadır. Daha da deşifasyonu sağlanırsa fazla boy vermeden

ezilmesi sağlanabilir.

b- Bu bloklaşma "yenilikçi", "sol" bir maskeli kandırma macemesi olarak kullanılmaktadır. "Devrimci" bir maske ile ortaya çıkmazlarsa, ömürleri kısa olacak, dolayısıyla önlere koydukları kirli amaçları başaramayacaklardır. İçlerinde orijinal "bağımız" veya kendilerini hiçbir partinin "anlamadığı" bulunmaz otoriteler sanan tiplerin de olması kaçınılmaz gibi görünmektedir.

O halde bugün boyutlanan tasfiyeci ve düşmanca yönelimlerin ne için yapıldığı anlaşıldığına göre; tasfiyecilik ve provakasyon çizgisinin dikkatle takip edilerek, savaşılmaya gereken bir olgu olduğunu, herkesin kabul etmesi gerektiği sonucuna ulaşmalıyız. Türkiye ve Kürdistan devrimlerini açıkça veya nezaketle rededen bütün tasfiyeci çabalar; halklarımızın karşı karşıya kaldıkları en büyük tehlike olması itibarıyla, buna karşı azimle durulması proletaryaya adına hareket eden veya bu iddada bulunan bütün güçlerin ertelenmez görevleridir.

Proleter partilerin en başat görevlerinden biri de tasfiyecilik olgusunun birçok yanıla bağlantılarını ortaya koymaktır. Bu yönelimlere karşı mücadele verilmediği müddetçe, çok önemsiz de olsa kendiliğinden ortadan kalkmaz. Buna karşı mücadele etmeyi önemsemeyen veya küçümseyen birçok güç tarih karşısında sorumluluktan kurtulmayacaklardır.

Bu görevler de en kabataslak olarak, örgütlemeye bolşevik modeli güçlendirmek, devrimci direnişçiliğe yönelmek ve yazın alanında tasfiyeciliğin bütün varyasyonlarını ortaya koymak ve Leninizmin bayrağını yükseltmek vb.leridir.

Devrimci direnişçiliğin yeniden yükseltmeye çalışıldığı içinde yaşadığımız yıllarda, Türk burjuvazisi uzaştıracı partileri özellikle teşvik etmektedir. Belki bu partileri tam anlamıyla toplumsal bir dayanak olarak

almıyor, ancak siyasetin ağırlık merkezinin bu alana kaydığı da bir gerçektir. Bu aşamada emperyalizmin -Avrupa sosyal-demokrasinin- en tehlikeli toplumsal dayanaklarını ülke dışında küçük-burjuva reformizmi ve tasfiyeciler oluşturmaktadır. Bunlar emperyalizmle halk kitleleri arasında Kadetler olacaktırlar. Bu yüzden tasfiyeci anlayış ve partilerin içyüzünü ortaya koymadan, sürekli bir teşhir geliştirilmeden halk kitlelerini bu partilerden koparmadan ve bunları tecrit etmeden fazla gelişmeler sağlanamaz. Sağlansa bile bu bloklaşma hep set olarak devrimci mücadelede karşısında dikilecektir. Asıl ideolojik darbelerin bu yüzden tereddütsüz indirilmesi gerekir. Çünkü bu tehlikeli anlayışlar yeni dönemde devrimci mücadelelerin güçlüklerinde proletarya partilerini hep tuzağa düşürmek isteyeceklerdir.

Bence sorunun özü burada yatmaktadır. Partimiz yeni dönemde ülkemizin en doruk alanlarında devrimci direniş mücadelesini yükseltirken; görevimizi yerine getirmede, basit sorunlar engel olarak dikilmemelidir. Partinin içine girdiği bu süreçte uygun olarak bir kişiliklik yaşamamak zorundadır. Partinin ve halkımızın çağrısına bu alanda da gereken cevabı vermek zorunda olduğumuz açıktır. Her yönüyle, en zor koşullarda ve en kıt olanaklarla mücadeleyi Parti çizgisine sonuna kadar bağlılıkla sürdürecektir bir düzeye çıkarmak zorundadır.

Bolşevik bir ruhla, daha bilinçli ve güçlü bir tarzda devrimci direnişçiliğe yönelen proletaryaya devrimciliği; binlerce kez doğruluğu kanıtlanan ve yüzlerce şehidin kanını taşıyan bolşevizmin bayrağını her türlü tasfiyeci ve düşmanca çizginin önünde topalayıp teslim etmeyecek; onu daha kararlıca ve yüreklerle dalgalandırmayı bilecektir. O halde, Partinin ve halkın çağrısına cevap vermek isteyen tüm militanlar, sempatanlar ve yurtseverler:

● Partiyi Koruma Savaşında Saflarımızı Daha da Sıklaştıralım!

● Hertürlü Provakasyon ve Yıkılığa Karşı Geçilmez Bir Set Oluşturalım!

● Hiçbir Provakasyon ve Gericilik Partimizi Sarsamayacaktır!

22.4.1984

Halk Şahittir . . .

Baştarafı 5. sayfada

yacaksınız diyerek başımıza asker dikti. Başlayan dediler. Fakat kimse gübreye el bile sürmedi. Tüm ısrarlarına rağmen, hiç kimse bunu kabul etmedi. Birbirimize vurmadığımızı görünce de evlerden getirdikleri lastik eldivenleri askerlere giydirdiler, suratımızı, her tarafımızı gübreye içtikler baktılar.

Bununla da yetinmediler, bu kez kadın etkilerini getirerek, zorla bize giydirdiler. Tümümüzü pantolonlarımızı indirterek, "herkes etkileri yukarı çeksin, dizler görünsün" dediler. Daha sonra hepimizi okul bahçesine getirdiler. Eşlerimiz, analarımız, çocuklarımız hepsi ordaydı. Hepsi kin ve nefret dolu gözlerle eli bakıyorlardı. Düşmanlarının kimler olduğunu çoktan farketmişlerdi.

Yüzbaşı benim eşimin yanına yaklaşıp "bak kız dedi, bunlar şimdi karı değil mi" diye sordu: karım hiç cevap vermedi. Yüzbaşı hiddetlenerek, "söyle kaltak bunlar karı değil mi!" Karım "niye kadınlara da insan değil mi" deyince, yüzbaşı-

nın öfkesi daha da artarak, adeta çılgına döndü. "Vay or.... seni, demek ki komünistler burda besledin. Bu fikri onlardan öğrendin" diyerek, tekme-tokak dövmeye başladılar. O esnada ihtiyar kanlar içinde getirdiler. İhtiyar dayanamayarak, "yüzbaşım hamile kadını dövmeyin, beni öldürün" diyerek karşı koymaya başladı. Fakat gözü dönmüş yüzbaşı dinler mi, yeniden ihtiyarı dövmeye başladı.

İşkençe, bu şekilde askerler köyden çıkana kadar devam etti. Hepsini yazaşm sayırlar yetmeyecektir. Bu alacakların yaptıklarına tüm yöre halkı şahittir, tarih buna göz yummayacaktır.

Eli kanlı katiller umduklarını bulamadılar. İhtiyar amcadan çok örnek aldık. Onun her hareketi düşmanın oyunlarını boşa çıkardı, onları çılgına çevirdi. Biz sempatanlarda da ulusal kurtuluş mücadelemize karşı büyük inanç yarattı.

Basel'den bir PKK sempatanı.

Üç Devrimci . . .

Baştarafı 1. sayfada

lerini bu nokta üzerinde odaklaştırmıştır.

Metris ve Sağmalcılarda başlatılan açlık grevi ve ölüm orucu, faşist cuntanın tüm bu girişimlerini boşa çıkarmaya, oynamak istenen oyunu sonuçsuz bırakmaya yöneliktir. Nitekim, bu amaçla ve kararlılıkla geliştirilen direniş, cuntanın hesaplarını boşa çıkarmış, geliştirilmek istenen ihanetin kirli yüzü sergilenmiştir. Son direnişler kanıtlamıştır ki, cunta hangi oyuna başvurursa vursun kirli hesapları sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

Cunta, daha önce de Diyarbakır cezaevinde günümüze kadar ulaşan aynı yönlü çabaları sürdürmüş, en alçakça komplo ve planları hayata geçirdiği halde, direnişin çeliktin

duvarına çarparak bozguna uğramıştır. Bugün de hala cezaevinde ve bunun bir uzantısı olarak da dışarda sürdürdüğü, teslim alma, ihaneti geliştirme çabaları ve bozguncu faaliyetleri her alanda yükselen bir direnişle sonuçsuz bırakılmaktadır.

Cuntanın, Türkiye ve Kürdistan devrimlerini tasfiye amacını güden çok yönlü sinsi ve kanlı hesaplarına karşı, Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinde yükseltilen direniş, bu anlamda tüm Türkiye ve Kürdistanlı devrimci-demokratik güçlere bir çağrı niteliğini de taşımaktadır. Cezaevlerinde korkuncu olanaksızlıklar içerisinde yükseltilen bir direnişin çağrısına, dışarıda mutlaka cevap verilmelidir.

Cuntanın ve onun her soydan halklarının faşizmin kara pençesini ülkemizin başına geçirme çabaları, devrimin kızı bayrağını yükselterek sonuçsuz bırakılmaktadır. Cezaevlerindeki direnişine ancak bu şekilde cevap

Baştarafı 3. sayfada

hiçbir insan bu denli korkunc ve ağır işkenceler altında yara, kan, irin içinde gücünden yoksun yaşayamaz!.. Hiç bir insan soyu kendi varoluş tarihinde bu denli köhne, ağır, ezici ve zulümler bir ortamda insanı fiizini ve iradesini eriten yoğun baskılar karşısında insanı özelliklerini koruyamaz. Bunu hiç bir insan soyu başaramamıştır. Zaten bu insan fiziğinin ve eristiği evrimin diyalektik bütünlüğü ile çelişir. Diyarbakır'da insanlığın toplumsal kurtuluşunu omuzlayan bu yığıt insanları yine "insanlar" tarafından işkenceden çok edilmesine geçirilmeleri, insanlarımızın Ölüm Orucuna yatmaları karşısında, duygusuz bir cellat sökülüğüyle durarak, nice yığıt insanın ölümüne neden olan uygulamaları insafsızca dayatarak bugün yeniden katliamlara girişerek, üç devrimcisi kurşunlaıp katletmeleri ve yüzlerini yaralamalarını yanı sıra, zindan kapılarına yığılan yüz-

lerce fedakar ananın göz yaşı ve çığlıkları kümelendikleri zindan kapılarında, polis yine o "soyul" kahrmanlığına yararış biçimde saldırmış cop ve tekmelele anneler uzaklaştırılmak istenmiştir. Tek suçu evlatlarını sevmek ve onları görme istemi olan annelerin, zulmün saklıyan kırbaçlarına ve iğrenç adı küfürlerine hedef olmaları, insanlık için ve özellikle modern çağın, kendine "uyguncu" diyen insanları için utanç verici, yüz kızartıcı bir durum ve gerçek bir suçtur!.. Bugün zulmün ve zorun dikenli bir ağ gibi sarp sarmaladığı mazlum insanlarımız, zindanlarda kendi kaderlerine terk edilmişlerdir. Aynı gerekçe ve nedenlerle bulunduğumuz tutuklevlerinde bir tutukluların da, zulüm ve vahşetin kol gezdiği bir ortama itilmek istendiği gözle ise açıktır. Çünkü, bugün bir tutukluların siyasi ve özel kişiliği, insani varlığını hedefleyen uygulamalar, bilinçli ve programlı, sos-

yal yaşantımızı engelleyen dayatmalar ve içinde bulunduğumuz "ortam ve yaşam" haklılığımızı açıkça vurgulamaktadır.

Ancak bilinmelidir ki, canlı evrimin, uygar, toplum bilimi, mücadeleci, atılın ve duygulu tüm insani vasıflarına sahip olan bir tutuklu insanlar ve benzerlerimiz, insanlığı ve tarihi geleceğini, zindanların kör kararnlığında kapkara zincirlere vurmamak isteyen, iğrenç zulmün ve zorun her türden gayri insani ve haksız dayatmalar karşısında, insan olmanın gurur ve onuruyla tüm insanlık için yine de duracaktır.

Bugün burada Diyarbakır ve tüm zindanlarda zulmün altında her biçimi ve uygulamaları lanetleyerek insanlık adına protesto ediyoruz!.. Sorunlarımızı eğilmez talebiyle arz ederiz.

★ ★ ★

Devrimci Yaşam ve Mücadele Üzerine . . .

Baştarafı 15. sayfada

nedenle hiçbir biçimde görevlerin gerçekleştirilmesi, savsaklanmaması gerekmektedir. Koşullar ne olursa olsun (Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi ve onun önder gücü PKK'nin gelişiminin en zor koşullar ve en kıt olanaklarla olduğu bilinmektedir), zorluklar ne kadar fazla olursa olsun görevlere sonuna kadar bağlı kalmak ve bunları mücadelelemeye en uygun bir biçimde

gerçekleştirmek temel felsefemiz olmalıdır. Kaldı ki, mücadele tarihimize ve güç kaynaklarımıza, bu konuda yerli bir aydınlanmayı sunmaktadır. Böyle son derece soyul görevleri gerçekleştirirken, üzerinde hareket ettirmiş zeminin özelliklerini kavramalı ve bunu en güçlü bir biçimde mücadelelemizi geliştirme doğrultusunda kullanmalıyız. Tabii ki bu alanın maddi gerçeği inkar edilemez, fakat, bunun mücadelesinin karşısına dikilemeyeceği de açıktır. Bu yönüyle de koşulların subjektif değerlendirilmesine gidilmemelidir. Olduğu gibi değerlendirilmeli ve devrimci mücadeleyi geliştirmede nasıl kullanılabileceği kavranmalıdır.

Sonuç olarak şunları söyleyebiliriz: olumsuzluklarla yüklü bir alan da olsa, Avrupa'da da güçlü bir devrimci gelişiminin koşulları her hayli fazladır. Devrimden kopuşu ve uzaklaşmayı ifade eden eğilimler üzerine gidilecek, teşhiri yapılmalı; tümyle ülke devrimi ve gerçekliğinden kaynaklanan bir devrimci özellikli tut-

turulmalıdır.

Bunun için de, Parti gerçekliği dışında su veya bu biçimde hiçbir arayıp, insan soyunun basit duygularını tatmin yoluna gidilmemelidir. Parti yaşamı, halka, ülkeye, devrime ve ideolojeye sonus bağlılık korunmalıdır. Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinin yüzlerce şahidinin anısına bağlılık korunmalıdır. Onların yolu göstericiliğine, güçlü devrimciler haline gelmek için en kıt olanaklarla da olsa, devrimciyle yaşatılmalıdır.

Bunların dışında hiçbir yöntem, bırakalım geleceğimizi, bugünümüzü bile kurtarmaya yetmeyecek; halkımız için vazgeçilmez olan devrimci yaşam ve mücadeleyi geliştirmeyi sağlamayacaktır. Mücadeleye ve halka ihanet eden birer soysuz varlık haline gelmek istemiyorsak, ulusal kurtuluş mücadelemizin arzu ettiği devrimci militan özelliklere ulaşmak ve bunları geliştirmek zorundayız.

★ ★ ★

- Ölüm Orucunda Şehit Düşen Üç Direniş Şehidinin Anısı Ölümsüzdür!

- Cuntanın Dayatmalarına, Daha Güçlü Direnişle Cevap Verelim!

- Yaşasın Faşizme Karşı Halklarımızın Devrimci Mücadele Birliği!

- Yaşasın FKBDCl

ABDÜLAZİZ YOLDAŞIN PROLETER DEVRİMCİ RUHUNU

MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ!

Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinin çok sancılı, acılı ve bir o kadar da şerefli bir mücadele olacağı tesbitiyle yola çıkan Hareketimizin bu düşüncesinin ne kadar doğru olduğu pratik mücadele tarafından hergün biraz daha açıkça ortaya konmaktadır. Pratik mücadele alanı, acıyı ve tathiyi diyalektik bir bağ içerisinde bağında barındırmakta; her acı olay çoğu zaman özünde onurlu bir geleceğin tohumunu da taşımaktadır.

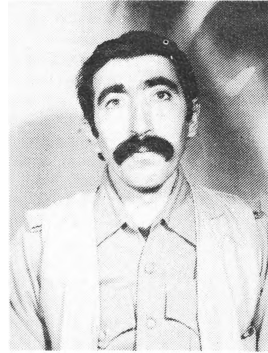
İşte Abdülaziz ... yoldaş da bu bilinçli ülkenin kurtuluş mücadelesine gönül vermiş bir Kürdistanlı olarak halkın şanlı önderi PKK saflarında 1978 yılından beri savaşmaktaydı. Ancak talihsiz bir çığ düşmesi olayı, yoldaşımızı mücadelenin en verimli çağında aramızdan koparıp aldı. Elbette ki, böylesine beklenmedik veya az rastlanır olaylar sonucunda yoldaşlarımızı kaybetmemiz bir yandan bizi kedere boğarken, diğer yandan da sömürgeci olan kin ve nefretimizi katbekat artırıyor. Her ne kadar bir doğa felaketi sonucu yoldaşımızı kaybetmişsek de esas sorumlu faşist Türk devleti ve emperyalizmdir; çünkü, ülkemizi ve halkımızı sefaletle sürükleyen, hayatı yaşanmaz hale getiren, doğa felaketleri karşısında eli-kolu bağlı bırakan, zindanlara dolduran, zulmeden, işkencelerden geçiren ve kitleler halinde katledenler sömürgeci ve emperyalistlerdir.

Abdülaziz yoldaş, manevi olarak aramızdan ayrılmış değildir. Çünkü, hepimiz O'nun uğruna can verdiği davanın, ideolojik ve politik anlayışın birer atom parçalarıyız. O'nun proleter-devrimci fedakarlık ruhunu ve mücadele azmini her an kalbimizde hissedeceğimiz ve yaşatacağımız kesindir.

Abdülaziz yoldaşın tüm yaşamı bir proleterin yaşamıdır. Mardin-Kızıltepe'nin yoksul bir ailesinden olan yoldaşımızın bütün yaşamı işçilikle geçmiş; buğday alım-satımından hamallığa ve kantarcılığa kadar çok sayıda işde, çok zaman karın tokluğuna ve muhtaç ailesine bir ölçüde yardımcı olmak amacıyla çalışmıştır. Bu dönemlerde çok sade ve sessiz bir yapıydı. Ancak ateşli yurtseverliği O'nu devrimcilikle kısa zamanda bütünleştirdi ve artık sessiz bir yaşamdan fırlayıp fırtına koparan bir sesliliğe dönüştü. Abdülaziz yoldaşın kısa bir sürede atak yaparak yurtsever işçilikten proleter devrimcilğe ulaşmasında büyük devrimci önder ve kahramanların rolü büyüktür. Diyarbakır zindanlarının devrimci direnişçi önderlerinden Ferhat KURTAY'ların; Şikestün Direnişinin kahraman partizanları Ahmet KURT, Mehmet KURT, Salman DOĞRU'ların;

Bloka Direnişinin yiğit devrimcileri Davut ULUÇ, Zeki PALA-BIYIK ve İdris AKTAŞ'ların ögenciliğini yapmış ve onların yüce devrimci direnişçi ruhuyla yönlendirilmişti.

Hamurunu bu temelden alan Abdülaziz yoldaş, yıllarca baskıların sinesinde yaşadığı feodal-kompradorlara, işbirlikçilere ve teslimiyetçi reformist yapılanmalara büyük bir kin ve öfke duyuyordu. Bu ihanetçi güç ve mihraklara karşı çetin bir savaş pratiğini yaşadı, en ön saflarda savaştı. Devrimci mücadele pratiği bununla da kalmadı, daha geniş alanlara sıçradı. Askeri-faşist cuntanın iktidara gelmesinin ardından Partimizin uyguladığı geri çekilme taktikğine uyarak, Lübnan ve Filistin sahasına gitti. O alanlarda, Partimizin hazzırık döneminin bir gereği olarak, siyasi ve askeri eğitimini hem teorik ve hem de pratik olarak tamamlama doğrultusunda büyük çaba sarfetti. Güney Lübnan ve Filistin sahasının en sıcak savaş alanlarında, İsrail siyonistleri ve uşağı Suad Haddat'a karşı en ağır silahların başında iki yıl-

da ülkeye dönüş yapan ilk yoldaşlar arasında yer aldı. Kürdistan'ın Doğu ve Güney parçalarına, aslı görevinin yanı başına gelerek faaliyet sürdürmeye başladı. Bu alanlarda önderlerimizden Mehmet KARASUNGUR başta olmak üzere, birçok yoldaşımızın inanç, bilinç ve direnişçi kişiliklerinden esinlenerek devrimci proleter yapısını daha da yetkinleştirip pekiştirdi. Daha sonra Kuzey-Batı Kürdistan'ın Van yö-

lük mücadelesinde köylülüğün oynaması gereken rolün önemi, Marksizm-Leninizm önderliğinde yürütülen mücadelede güçlü köylü önderlerin çıkarılmasının da mümkün olduğu gerçeği, Abdülaziz yoldaşın devrimci yaşamı ve mücadelesiyle açıkça kanıtlanmıştır. Son derece dürüst ve yurtsever bir kişiliğe sahip olan Abdülaziz yoldaş, arkadaşlarına karşı alçakgönüllülüğü bir yaşam biçimi kabul etmekteydi. Diğer nedenler yanında bir de bu nedenle doğasına son derece aykırı olan küçük-burjuva anlayışlara karşı, gerek Parti dışında ve gerekse içinde aralıksız biçimde karşı durdu. O, her türlü düşman ideolojisine karşı savaşımı kural olarak kabullenen ve verilen görevleri yerine getirmede dinmek bilmeyen bir çaba gösteren örnek bir devrimciydi. Devrimci çalışmalarda son derece önemli olan kitlelerle kaynaşma, onların dil, din, örf ve adetlerine dikkat ederek ulusal kurtuluş mücadelesine çekme konularında oldukça yetenekli olan Abdülaziz yoldaş, propaganda ve ajitasyonla kitleleri etkilemek ve devrim

kurtuluş mücadelesinin bir emekçisiydi.

Gerek Yaşar ORGAN yoldaşın vahim bir kaza sonucu şehit düşmesi, gerek Ethem AKCAN (Mehmet Sait) yoldaşı ani bir iç kanama sonucu yitirmemiz ve gerekse Abdülaziz yoldaşın az rastlanılan bir doğa felaketi olan çığ düşmesi sonucu aramızdan ayrılması, bizleri bundan sonra bu tür ani felaketlere karşı çok daha dikkatli ve tedbirli davranmak zorunda bırakmaktadır. Nasıl ki, toplumda olumlu ve olumsuz yanlar bir arada bulunuyorsa, doğada da aynı durum söz konusudur. Ve nasıl ki, toplumdaki olumsuz yapıya karşı savaş yürütüyorsak, doğadaki olumsuz şartlara karşı da savaş yürütmemiz ve olumlu yapıyla kaynaşmamız gerekiyor. Hiç unutulmamalıdır ki, mücadelemizin esas olarak kırsal alana dayanmasından dolayı, Kürdistan'da savaş tarihinde olduğu gibi günümüzde de yalnız sömürgeci güçlere karşı değil, ülkemizin çetin doğa ve toplumsal koşullarına karşı da sürdürülmektedir. Bu nedenle KUKM'sini yürütmekten sorumlu tüm kadro ve taraftarlar kendilerini her iki savaşa da önemle karıştırmalı, gerekli donanım ve dirayeti mutlaka sağlamalıdır.

Döneme denk düşen Ulusal Kurtuluş Cephesini geliştirmede önemli rol oynayabilecek halk önderi özelliklerini kendisinde somutlaştıran Abdülaziz yoldaşı böyle bir dönemde aniden kaybetmemiz büyük bir talihsizliktir. Ancak, O'nun uğruna can verdiği davanın zaferi için harcadığı çaba, fedakarlık, inanç, halka ve Partiye bağlılık ruhu yolumuzu sürekli aydınlatacak; onlarca Parti militanı ve halk önderi yaratacaktır. Abdülaziz yoldaş ve diğer devrim şehitlerimizle aynı davanın neferleri olarak bizlere düşen görev; onların hiçbir kişisel çıkar gözetmeksizin uğruna savastıkları ülkemizin bağımsızlığı ve halkımızın özgürlüğü yolunda bu mücadelenin önder gücü PKK'nın sömürgeci-faşist Türk devletine karşı açtığı mücadele bayrağını daha da yükselterek, bu yoldaşların mücadelecileri anlarına sahip çıkmak ve direnişçi ruhlarını somut pratikte yaşatmaktır.

●Şehitlerimizin Direnişçi Ruhları Onurumuz ve Önderimizdir!

●Bu Yüce Değerleri Yaratan Partimiz PKK Zaferinin Teminatıdır!

Bir Mücadele Yoldaşı.

26.5.1984

★★★

Hüseyin ve Süleyman Tuğcu yoldaşlar Filistin eğitim kamplarında bir grup yoldaşlarıyla birlikte.

dan fazla savaşarak, bir yandan ülkeye dönüş aşamasının hazırlıklarını yaparken, diğer yandan da Kürdistan ve Filistin halklarının kardeşliğinin ve enternasyonalist görevlerin pratikte gerçekleştirilmesinin gözde örneklerini sundu.

Partimizin, I. Konferansı ve ardından II. Kongresiyle birlikte geri çekilme ve hazırlık taktikğinin doruk noktasına ulaşarak, artık ülkeye geri dönüş taktikğinin başlanmasıyla birlikte Abdülaziz yoldaş

resinde faaliyet yürütmek üzere görevlendirildi. Bir yıla yakın sürdürdüğü bu yöredeki faaliyetleri süresince üstün başarı örnekleri sunarak birlikte çalıştığı tüm yoldaşları için örnek bir devrimci timsali oldu. Aynı şekilde, bütün yöre halkı için yakın bir dost, gerçek halk önderi vasfını kendisinde somutlaştırdı.

O, Kürdistan halkının tüm olumlu özelliklerini kişiliğinde somutlaştırmayı bilen seçkin bir köylü önderiydi. Ulusal bağımsız-

sorunlarını dinlemekte başanlı çalışmalar yürüten bir halk örgütleyicisiydi de.

Abdülaziz yoldaş, sömürgeci-faşist düşmanın karşı-devrimci tüm çabalarına; doğa şartlarının acımasızlığına ve zorluklarına rağmen, devrimci görevinin başından bir an bile ayrılmayan, tam tersine canlı bir pratik içerisinde faaliyetlerini canla, başla, yorulmak nedir bilmeden yürüten ve tüm zorluklara bilinçli bir tarzda göğüs geren bir devrimci, ulusal

Impressum

V. i. S. d. P.:

İ. Demir

Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:

SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83

5000 Köln 1

Ödeme Adresi:

Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr.: 107 45 58
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
İngiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	35.00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.